

H A S E K U R A I S U N A

Ngọc Quang dịch

Truyện

HOA XUẤT BẢN
HUYỀN VÂN

Sói & Gia vị

Thị trấn đối lập (*)

VIII

Sói và Gia vị tập 08

(Spice and Wolf/Ookami to Koushinryou)

Tác giả: Hasekura Isuna

Họa sĩ: Ayakura Jyuu

Người dịch: Ngọc Quang

Phát hành: Thaihabooks

Xuất bản: NXB Lao Động

Typer: Hà Du

Đóng gói: Xù Kute

TẬP 8: THỊ TRẤN ĐỐI LẬP (*)

Bên dòng sông Roam, nhóm của Lawrence đã nghe được tin đồn về một di vật có tên “Xương chân sói”, và về mục đích của giáo hội đường như muốn sử dụng nó làm công cụ để khoa trương quyền lực bản thân. Nghĩ đến việc đây có thể là mảnh xương của đồng loại mình, đương nhiên Holo cũng chẳng thể nào yên được.

Để thu thập thông tin cụ thể hơn, cả nhóm Lawrence quyết định sẽ đón lõng nữ thương nhân Eve Bolan tại thị trấn cảng Kerube. Thế nhưng, Kerube vốn có vị trí nằm tại nơi đồng bằng châu thổ, là một trung tâm buôn bán sầm uất, nội bộ lại phân chia Nam - Bắc với duyên nợ đối lập nhau... Rốt cuộc mọi chuyện sẽ ra sao đây!?

Cùng với sự tham gia của cậu bé lang thang Tote Col, hành trình của Holo và Lawrence càng ngày càng nhộn nhịp hơn, trong tập 8 của bộ truyện huyền tưởng cảm giác mới vô cùng ăn khách này.

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

Những đám mây che phủ vàng trắng trên bầu trời, xung quanh chỉ toàn là bóng tối. Những cơn gió nhẹ nhàng mà lạnh lẽo thỉnh thoảng lại khẽ rung rinh trên mái tóc của cô. Bên trong ngọn đèn lồng được làm từ dây thép uốn cong, trên cái đĩa đựng đầy mỡ động vật, ngọn lửa cứ chập chờn, leo lét đây bắt an.

Lạnh quá, lạnh đến ghê người.

Chiếc xe ngựa thồ chất đầy hàng hóa tiếp tục tiến về phía trước, vang lên những âm thanh nghe như tiếng bước chân giậm mạnh xuống băng đá.

Không ai mở miệng nói với nhau câu nào, đoàn người cứ thế lặng lẽ tiến lên.

Ngọn đèn lồng leo lét bên đông hàng hóa chẳng soi sáng được thứ gì, chỉ lờ mờ hắt lên cái cổ to bè của con ngựa và lên gáy người quản ngựa đang cầm dây cương dắt nó đi.

Thật không khác gì đoàn người chết, vẫn thường tồn tại trong những câu chuyện cổ của dân gian.

Điểm khác biệt duy nhất ở đây, đó là giữa đoàn người tuần tự này, có một ai đó đang đứng khựng lại.

Tay người đó không cầm đèn, mà thay vào đó là một chiếc gậy chắc hẳn dùng để dạy ngựa, hoặc có khi để giáo huấn anh chàng cầm dây cương kia không chừng. Người ấy một mình đứng lại giữa

dòng người, nhìn về phía cô.

Giữa bao nhiêu gương mặt thất thần như người từ thế giới bên kia, trên khuôn mặt duy nhất một người, vẻ thẳng thốt đang hiện lên rõ rệt.

“Chào buổi tối.”

Tiếng nói ấy vang lên phá vỡ sự im lặng, vắng vắng trên bầu trời lạnh giá. Ngay lúc ấy nếu cô thử ngòì thụp xuống mà nhặt một viên sỏi dưới đất lên, có lẽ cũng chẳng thể biết liệu đó có phải là sỏi thật, hay một mảnh băng đá bị vỡ ra nữa.

Giữa màn đêm đen ngòm cùng bầu không khí mùa đông tĩnh mịch, chẳng ai biết được hai con người ấy đã đối đầu với nhau như thế nào.

Đối phương là một tay thương nhân lão luyện, dù có gặp phải sự cố ngoài dự kiến, vẫn có thể giữ thái độ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng ngay cả một người như thế cũng đã phải mất một lúc mới hiểu ra tình hình hiện tại là như thế nào.

“Ngựa nhanh không?”

Cái cách hỏi như đã tự kết luận trong đầu mình là “không” rồi.

Nhưng đương nhiên chẳng có thương nhân nào lại lật hết bài trong tay cho đối phương xem cả, nên cô không trả lời câu hỏi ấy. Cô chỉ lắc đầu trong màn đêm.

Gió vẫn thổi.

Dưới ánh lửa lập lòe từ ngọn đuốc gắn trên bức tường nơi lối vào thị trấn, đoàn người lặng lẽ nối đuôi nhau như đang đi đến giá treo cổ.

Nói thật lòng thì cô muốn lợi dụng tình thế thuận lợi này hết mức có thể. Nhưng hiện thực bao giờ cũng nhỏ nhen, tầm thường hơn những vở kịch trên sân khấu kia, và nhiều khi người ta chẳng còn chút sức lực nào để dành cho những khi nguy cấp nữa.

Nói cho cùng, cô có được ngày hôm nay đâu phải là nhờ ma thuật hay phép màu.

“Thôi được rồi, đầu tiên cứ tìm quán trọ ấm áp ngồi nói chuyện đã nhỉ?”

Đây cũng là mong muốn của những người khác trong đoàn, vì họ vốn đã mệt đến mức thở không ra hơi nữa rồi.

“Cô Eve.”

Đối thủ của cô là một tay thương nhân lão luyện. Trước lời đề nghị rất thực tế của cô, anh đã đưa ra một câu trả lời thực dụng.

CHƯƠNG I

“Ngoàm... ư ư...”

Cô gái nhai nhồm nhoàm phần thức ăn trong miệng, nuốt xuống cổ họng rồi lại há ra chờ đợi miếng tiếp theo. Thìa cháo tiếp theo vừa mới đưa tới nơi, cô đã ngậm vào đến đánh “pặp” một cái. Thỉnh thoảng có lẽ vì ngứa răng cô còn cắn cả vào chiếc thìa, trông cứ như một chú cún con mới mọc răng, dù thực tế cô đã ngần này tuổi rồi. Sau khi chén hết hai bát gỗ đựng đầy cháo rải thêm rất nhiều vụn bánh mì, cô cún con ấy lấy lưỡi liếm nốt những gì còn dính lại quanh môi, rồi đánh một hơi dài thỏa mãn. Nhìn cô nằm tựa vào hai chiếc gối nhồi đầy lông cừu xếp sát nhau, có lẽ người ta dễ tưởng tượng ra hình ảnh một nàng công chúa đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sau cơn bệnh.

Thế nhưng, thật đáng tiếc, vóc dáng cô gái ấy lại quá gầy gò để có thể gọi là công chúa.

Không, nếu hỏi cảm tưởng của một người đã có vinh dự được ôm ghì lấy thân thể ấy là anh thì cô cũng chẳng đến nỗi còm cõi đến thế, nhưng những đường gân xanh hơi lộ ra dưới làn da cô mang lại một cảm giác yếu ớt. Mà hôm nay mái tóc cô còn đang rối bù vì vừa mới ngủ dậy - rất hiếm khi có chuyện như thế, nên trông cô lại càng đáng thương hơn, anh nghĩ. Mà cũng có thể là vì cái dáng vẻ cẩu kính đến đáng sợ trên khuôn mặt sưng húp của cô nữa.

Nàng công chúa gầy gò ấy có tên là Holo.

Tất nhiên thực ra Holo chẳng phải là công chúa phương nào cả, nhưng có lẽ cô đã từng là một nữ hoàng, nơi khu rừng phương Bắc phủ đầy tuyết trắng.

Trên đầu cô là hai cái tai sói vươn ra mạnh mẽ, còn từ bên hông là cái đuôi dài kiêu hãnh và oai phong.

Về bề ngoài giống như cô gái chưa đầy hai mươi này chỉ là một hình dáng tạm thời, bởi vì nhận dạng của cô là một con sói khổng lồ, cổ thể một hơi nuốt chửng những người đàn ông to khỏe nhất. Một Hiền giả sói đã sống đến hàng trăm tuổi, ẩn mình trong cây lú và cai quản mùa màng.

Thế nhưng, dù có biết được thân thế vượt xa mọi quý tộc trong lịch sử của cô, nếu nhìn thấy tình cảnh cô bây giờ có lẽ cũng không ai dám nhờ cậy. Một vị thần nằm bẹp trên giường, tóc tai rối bù, được người ta bón cho ăn thế này thì làm gì còn chút oai nghiêm hay quyền uy nào chứ.

Nhưng như thế có nghĩa là Holo rất tin tưởng anh, đến mức cho phép anh nhìn thấy cả dáng vẻ thảm hại lúc này của mình. Theo một cách hiểu nào đó thì mọi chuyện không tệ đến thế, đến cả Lawrence cũng chỉ nói được như vậy về tình huống bây giờ.

Đây đã là lần thứ hai anh cần mẫn bón cho Holo ăn, vậy mà anh chẳng nhớ cô đã cảm ơn mình được lần nào cả, giống như đây là nghĩa vụ tất nhiên của anh vậy. Lần này cũng không khác gì mấy, ăn xong Holo ợ một cái rõ to rồi liên tục ngoe nguẩy hai cái tai. Ánh mắt cô nhìn ra xa xăm như thể đang nhớ lại điều gì.

Rồi chỉ một thoáng sau, hai mi mắt cô nheo lại, vẻ đăm chiêu.

“Hiền giả sói mà lại bị đau gân, nói ra chẳng biết có ai tin không

nhỉ?”

Nghe Lawrence vừa dọn đồng bát đĩa vừa nói, ánh mắt cô đã quay ngoắt sang nhìn anh.

“Này, anh đừng có thấy tôi đang yếu mà... au...”

Holo định nghiêng nghiêng cái đầu nhìn anh, nhưng rốt cuộc đành chịu vì đau quá. Ấu cũng bởi vì mới hôm qua, cô đã chạy trên đồng trống suốt nửa ngày, trên lưng còn phải cõng thêm hai người là Lawrence và chú bé học sinh lang thang Col nữa.

Không biết có phải vì quá hưng phấn khi được chạy thỏa thích dưới ánh mặt trời hay không, mà dù lúc đến được quán trọ, Holo đã mệt rã người đến mức chẳng leo nổi cầu thang nữa, nhưng lúc đi ngủ cô vẫn hào hứng, hai con mắt sáng như sao. Suốt cả chặng đường Holo hầu như không dừng lại nghỉ lúc nào, cô liên tục chạy làm cho Lawrence và Col đang bám trên lưng phải la lên oai oái. Vậy mà Holo dường như vẫn thấy chưa đủ, nhìn cô lúc chạy giống như một chú chó được thả tự do trên thảm cỏ hơn là một Hiền giả sói thông minh, lạnh lùng và dũng mãnh của rừng sâu. Lawrence vừa mới mở lời “khen” đôi chân thần tốc cùng với thể lực phi thường của cô, mà thực ra mang ý phàn nàn nhiều hơn, đã thấy Holo ưỡn ngực lên cùng với một vẻ mặt khoái chí mà trước đây anh chưa từng thấy bao giờ.

Phải nhìn thấy thân hình sói khổng lồ của cô bọc trong bộ lông dũng mãnh, từng sợi từng sợi như được đan từ ánh bạc, ngồi thụp xuống ưỡn ngực lên kiêu hãnh mới hiểu được danh xưng thần linh kia quả thực không ngoa một chút nào.

Nhưng nói gì thì nói, nhìn Holo hoan hỉ như thế trước một lời

khen cũng chẳng phải là khen, Lawrence không giấu nổi nụ cười chán nản. Suốt mấy trăm năm liền cô được dân làng sùng bái với tư cách vị thần của cây lúa, bị giới hạn bởi những điều thần linh phải làm, nên bây giờ được thoải mái phơi bày cảm xúc như trẻ con chắc Holo vui lắm, đến mức không thể kiềm chế được. Đây là cách giải thích tốt nhất mà Lawrence có thể đưa ra, chứ nếu không thì anh sẽ quên mất cô vốn là một Hiền giả sói uy nghiêm.

Tất nhiên trải qua hành trình cùng nhau đến bây giờ Lawrence cũng đã hiểu ra rồi - đây đơn giản chính là tính cách thật của Holo. Nên anh cứ khen cô cho đến lúc nào cô thỏa mãn thì thôi. Đến mức mà nếu khen thêm chút nữa, anh chỉ sợ cái đuôi đang ngoáy soàn soạt của Holo sẽ đứt phăng ra mất.

Và cũng chính vì Holo thường vui vẻ như thế, nên sáng nay khi tỉnh dậy thấy sắc mặt cô tệ hại đến mức chính anh cũng không dám nhìn lần thứ hai, Lawrence chợt thấy sống lưng mình lạnh toát. Anh nghĩ đến đủ những chứng bệnh nặng nề nhất trên đời này. Và rồi khi biết Holo chỉ bị đau gân cốt bình thường, cảm giác nhẹ nhõm, an tâm đột ngột làm anh suýt nữa muốn hét lên với cô.

Nhưng bây giờ tay Holo không nhấc lên nổi, cổ cô cứng ngắc, hông đau nhức chẳng động đậy gì được, thế này thì cũng có khác gì người ốm đau. Có lẽ chỉ có mỗi cái dạ dày đang đói ngấu của cô là chẳng giống người bị ốm chút nào.

“Yếu là phải thôi, cô cống cả hai đứa bọn tôi chạy cơ mà.”

“Công nhận lúc đấy tôi hăng máu quá.”

Cả người Holo bây giờ chỉ còn đứng đôi tai với cái đuôi là cử động bình thường được. Nhưng dù lâm vào cảnh khổ sở đến như

thế, trông cô vẫn không có vẻ gì là hối hận. Quả thật cho dù có thích hình hài cô gái trẻ đến đâu, đối với Holo, được về với bản chất thực sự của mình - một vị thần sói - mới là thoải mái nhất. Lawrence nhớ lại, trước giờ cũng có lúc trông Holo cứ khó chịu sao đó - có lẽ lý do chính là vì lúc đó cô không được chạy nhảy thỏa thích, tự do trên những đôi chân sói.

“Nhưng mà...”

Trong khi Lawrence còn chìm trong dòng suy nghĩ thì Holo đã khẽ ngáp một cái, rồi nói tiếp.

“Giờ cả người đau nhức chẳng ngồi dậy nổi thế này thật chán quá. Giá mà anh cưới lên tôi, rồi đến sáng chính anh mới không dậy nổi thì hay nhỉ.”

Dù cơ thể đang bất động nhưng cái miệng của Holo vẫn còn linh hoạt lắm. Holo nở nụ cười ranh mãnh, nhưng tư thế vẫn vẹo lúc này làm lời nói của cô chẳng có tí thuyết phục nào. Nếu như có Col ở đây thì có lẽ anh sẽ khó xử một chút, nhưng thật may là bây giờ cậu bé đang ra ngoài chạy việc.

“Giá như cô suy nghĩ thấu đáo hơn, nhìn xa trông rộng đến mức tôi có thể yên tâm giao phó mọi việc, thì tôi sẵn lòng ngoan ngoãn theo đuôi cô ngay. Cô vẫn còn nhớ chuyện đêm qua chứ?”

Nghe Lawrence nói, thật lạ lùng là Holo không phản đối gì cả. Cô chỉ bặm môi về ám ức, ngoảnh mặt đi không nhìn anh. Chắc hẳn cô ý thức rõ về sai lầm đêm qua của mình.

“Thấy chưa, lúc ấy tôi còn phải ‘cầm cương’ giữ cô lại cơ mà, làm sao mà theo đuôi được.”

Đây có lẽ là một cơ hội tốt để bắt Holo phải xem lại việc mình đã

làm. Nhận thấy điều đó, Lawrence tiếp tục tấn công.

Hôm qua, nhờ đôi chân thần tốc của Holo mà nhóm Lawrence chỉ mất nửa ngày sau khi đi thuyền xuôi sông Roam đã đến được thị trấn cảng Kerube. Khoảng cách ấy, nếu như tiếp tục đi bằng thuyền thì phải mất cả thảy hai ngày mới tới nơi. Đến cả những con ngựa tốt nhất cũng không thể bì được với tốc độ của Holo. Và đương nhiên phải có lý do nhóm Lawrence mới muốn đi nhanh đến thế.

Tất cả bắt đầu từ lời đồn về “bộ xương sói”, hiện đang được người dân một ngôi làng nằm sâu trong vùng núi tại miền đất có tên là Roev tôn thờ, mà nhóm anh nghe được trong lúc xuôi thuyền dọc sông Roam. Tuy chưa có bằng chứng rõ ràng nhưng dường như đây là xương cốt đồng loại của Holo, và những thế lực của nhà thờ đang truy tìm chúng - để báng bỏ, để xúc phạm, qua đó tăng cường quyền uy cho chính họ.

Đương nhiên không đời nào Holo có thể để yên cho chuyện đó xảy ra - và thế là anh, cô cùng với Col lên đường truy tìm bộ xương ấy. Nhưng đây vẫn là một lý do quá đơn giản, quá trái khoáy để khiến cả nhóm thay đổi kế hoạch, lần theo dấu tích một huyền thoại. Chắc chắn mỗi người đều có một lý do riêng, lý do thực sự - nhưng chẳng ai đủ thành thực để nói ra. Lawrence đã chuẩn bị sẵn một cái cớ để trả lời nếu bị Holo hỏi, “vì tôi muốn hành trình này kết thúc với những nụ cười”, và chắc hẳn Holo cũng đã có một cái cớ tương tự.

Theo thông tin thu thập được, dường như thế lực Giáo hội ở lưu vực sông Roam đang truy tìm bộ xương ấy. Có một người biết rõ sông Roam như lòng bàn tay - là Eve, và mục đích nhóm Lawrence đến Kerube chính là để tìm cô hỏi chuyện.

Eve vốn là con gái một gia đình quý tộc sa cơ lỡ vận, vì vậy mới trở thành thương nhân. Tại thị trấn Lenos, cô đã từng cấu kết với Giáo hội để làm chuyện bất chính - chắc chắn mạng lưới thông tin của cô không phải dạng vừa. Sau phi vụ lông thú ở Lenos, nhằm mang được số lông đó thoát ra ngoài, Eve đã đánh chìm rất nhiều thuyền xuống sông để chặn đường những kẻ đuổi theo mình. Kế hoạch của Lawrence là mang chuyện đó ra làm mồi nhử, mong sẽ lấy được nhiều thông tin từ cô.

Chính vì vậy nên nhóm Lawrence đã xuống khỏi con thuyền do Ragusa lèo lái để đuổi theo dấu vết của Eve. Thế nhưng anh đã tính toán sai lầm. Bởi vì trên con thuyền mà họ bắt kịp sau một lúc chạy dọc dòng sông hoàn toàn không có bóng dáng của Eve. Đồng lông thú khổng lồ đáng lẽ phải có mặt ở đó cũng đã không cánh mà bay, trên thuyền chỉ có duy nhất Arold, ông chủ quán trọ ở Lenos, và là một người khá thân thiết với Eve.

Chắc chắn Eve đang đi đến Kerube, mang theo đồng lông thú bên mình - không còn khả năng nào khác. Trường hợp dễ nghĩ đến nhất là sau khi đi thuyền đến giữa đường, cô đã chuyển sang đường bộ để đi nốt lộ trình còn lại. Bởi vì tuy đúng là muốn vận chuyển hàng hóa đi nhanh thì phải dùng thuyền, nhưng nếu khoảng cách không quá dài thì thực ra vẫn có cách khác.

Nếu như Eve thật sự tìm được ngựa - nhờ may mắn, hay đã có kế hoạch trước cả rồi - thì việc cô chọn bỏ thuyền giữa chừng để đi đường bộ cũng không có gì lạ.

Eve đã đánh chìm những con thuyền đuổi theo mình để cản bước họ, cũng tức là bây giờ bất kỳ ai đi trên một con thuyền chắt

đầy lông thú dọc sông Roam sẽ bị nghi ngờ. Nếu bây giờ Eve cứ chăm chăm chuyển số lông thú bằng thuyền, thì chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này - chuyển sang dùng đường bộ lại là biện pháp hữu hiệu nhất để tránh khỏi hiểm nghi.

Dựa trên những lý lẽ trên, Lawrence đã đoán rằng Eve đang hướng đến Kerube bằng đường bộ. Holo thì cứ khẳng khẳng đòi “Treo lão Arold này lên, hỏi xem nó đi đâu là xong!”, nhưng rốt cuộc anh cũng thuyết phục được cô đổi ý, và họ lại tiến về hạ nguồn.

Đến lúc trời chập tối, khi Holo nhìn thấy một đoàn thương nhân ở phía xa, Lawrence càng tin chắc rằng giả thuyết của mình là đúng.

Đó là đoàn xe ngựa thồ do Eve dẫn đầu.

Nhóm Lawrence đi đường vòng, đón lõng Eve ở cửa vào thị trấn Kerube, nằm ở điểm cuối của sông Roam.

Sắc mặt Eve lúc nhìn thấy anh chẳng khác gì thấy người chết đội mồ sống dậy, lại còn đang hiên ngang bước đi trước mắt. Những cơn gió lạnh như thổi từ hang băng thoáng chốc lại làm mái tóc cô rung rinh. Họ cùng nhau vào thị trấn. Sau một cuộc trò chuyện ngắn ngủi, nhóm Lawrence quyết định ở lại một nhà trọ do Eve giới thiệu.

Tuy lần gặp lại này Lawrence có được thế chủ động, làm cho Eve bị bất ngờ, nhưng rốt cuộc nội dung thu được từ cuộc trò chuyện với cô toàn những thứ làm cho anh chỉ biết thở dài. Lúc đó, Holo đã trở về hình dạng con người, hai mắt cô cứ sáng lên long lanh, tuy mệt rũ chẳng nổi chuyện được nữa nhưng trông cô có vẻ hơi phấn khích. Hai cô gái này khi ở Lenos đã có xô xát với nhau rồi, nên Lawrence cũng đã tự hỏi không biết họ mà ở chung một phòng thì sẽ như thế nào.

Nhưng chính anh cũng không thể ngờ được hai người đó lại suýt lao vào cắn xé nhau.

“Anh cứ dễ dãi thế thì làm được gì. Hẳn anh vẫn chưa quên kẻ nào đã gây ra vết thương trên mặt kia đâu nhỉ?” - Holo khẳng định sự đúng đắn của bản thân.

“Chỉ cần phê phán đối phương thì tất nhiên lẽ phải sẽ thuộc về mình... Hẳn là cô không nghĩ vậy đâu nhỉ?”

“Ừ...”

Holo không biết nói gì, quay ngoắt đi nhìn hướng khác. Chắc hẳn cô đã nhận ra sai lầm của mình. Nhưng Lawrence cũng hiểu lý do vì sao cô không thể thành thật nhận lỗi.

“Mà Eve cũng chẳng vừa chút nào đâu. Đối diện với con thịnh nộ của cô, cô ấy đã lựa chọn rút lui chứ không phải đối đầu. Cô hiểu tại sao chứ?”

Ánh nhìn của Holo rời khỏi Lawrence. Khoảnh khắc ấy Lawrence phải gằn như ôm ghì lấy mới giữ được cô lại, vì nếu không, anh cảm giác Holo sẽ lao vào xé nát Eve tới nơi. Còn đôi mắt Eve chỉ bình thản lướt nhìn nhóm Lawrence như một con rắn, rồi cuối cùng cô khẽ cười, thái độ chẳng đe dọa mà cũng chẳng khinh thường.

“Tại vì cô ấy biết kiếm chuyện với chúng ta cũng chẳng được ích lợi gì đó.”

“Ý anh bảo tôi là đứa trẻ con, chẳng biết lợi hại hờ?” Holo nói cộc lốc như vậy rồi im lặng. Khuôn mặt cô nhăn nhó khổ sở, cứ như là trong cổ họng còn bao nhiêu từ ngữ đang vặn xoắn mắc kẹt, chẳng nói ra được thành lời. Còn Lawrence thì nhìn Holo, anh cảm thấy

vừa bối rối vừa buồn cười. Trông hai cái tai của Holo, rõ ràng là cô không thật sự giận dữ. Nếu vậy thì tại sao cô lại hành động như thế?

“Chắc hẳn Eve cũng biết rằng cơn giận của cô không đến từ lý lẽ. Cô cáu giận cũng y hệt như một đứa trẻ con, tức là chẳng quan tâm lợi ích lẫn lộn gì hết.” Tức là Eve đã nhận ra mình vừa mới giẫm phải cái-đuôi-không-ai-được-giẫm của Holo. Với một cơn giận đến từ lý lẽ rõ ràng thì có thể dùng lý lẽ để đối phó ngọt nhạt được, nhưng trước một nàng sói thịnh nộ hoàn toàn bằng cảm xúc thì lời lý lẽ ra chỉ tổ phản tác dụng. Vậy nên Eve đã thành thật cúi đầu chịu thua.

Và trước tình thế như vậy, cho dù cảm xúc cáu giận vẫn còn đó, Holo cũng đành phải hiểu ra lý lẽ, tức là chỉ còn cách bỏ qua cho Eve thôi. Trường hợp lý tưởng là như thế, nhưng trên thực tế khó lòng bắt Holo chịu hiểu tất cả những điều ấy ngay được. Theo lẽ thường thì cô phải tha thứ, nhưng trong lòng lại không thể chấp nhận. Trước một thứ bùa ngải oái oăm như vậy, Holo chỉ còn biết nghiêng răng kèn kẹt. Và thế là Lawrence lại phải niệm một câu “thần chú” để hóa giải cho cô.

Thật là một nàng công chúa rắc rối.

“Mà thôi, sau một cuộc đối đầu nảy lửa, người ta lại dễ bình tĩnh nói chuyện với nhau hơn. Với tôi và cô như vậy cũng không phải là không có lợi.”

“Ý anh là sao cơ?”

Holo quay sang nhìn anh chăm chăm, làm Lawrence phát ngượng, anh nhún vai rồi khẽ thở dài. Tiếng thở đó chính là tín hiệu, rằng anh đầu hàng cô luôn rồi.

“Tức là nếu như lúc ấy, cô nổi giận vì tôi thì... Ừm, cảm ơn nha.”

Đã từ xa xưa, mỗi khi thiết lập giao kèo người ta đều phải tuyên bố thành lời, không phải chỉ trong buôn bán mà trong trường hợp nào cũng vậy. Phải nói toạc hết những tình cảm của mình ra làm Lawrence ngượng chẳng biết để đâu cho hết, nhưng đối với Holo không làm vậy thì không được, nên đành chịu thôi. Vốn dĩ thương lượng là phải chọn những điểm chung mà cả hai bên đều thỏa hiệp được mà.

“Humm, nếu anh đã nói vậy thì...”

Rốt cuộc nét mặt Holo cũng đã bớt đi vẻ khó chịu, hai tai cô liên tục phe phẩy tỏ ý thoải mái.

Từ bên ngoài cửa sổ, có thể nghe thấy những âm thanh ồn ào vọng lại từ khu chợ phía bên kia con đường. Tuy giờ đang là mùa đông nhưng những tia nắng ban ngày vẫn ấm áp, dễ có thể làm người ta tưởng nhầm mùa xuân đã tới từ lâu rồi. Cảm thấy tình thế bây giờ thật ngốc nghếch quá chừng, Lawrence bật cười khở sở làm Holo cũng phá lên cười theo.

Một khoảnh khắc ấm áp và thư thái, không gì có thể thay thế được.

“Rồi, giờ thì dọn bát đĩa thôi nhỉ...”

“Ừm.”

Sau khi đáp lại lời nói như độc thoại của Lawrence, Holo hướng ánh nhìn xuống dưới chuẩn bị tỉa tóc cho cái đuôi, từ nãy đến giờ chỉ có nó và đôi tai của cô là vẫn tràn đầy sức sống hơn cả. Đây là một khung cảnh đã lặp lại rất nhiều lần trong hành trình này.

Nhưng so với mọi khi, hôm nay có một yếu tố khác biệt. Khi nghe thấy tiếng ai gõ cửa phòng Lawrence mới nhớ ra - yếu tố ấy chính là Col, cậu bé này giờ đang đi ra ngoài mua sắm. Vài giây sau cánh cửa mở ra, đứng ở phía bên kia chính là Col đang ôm thứ gì đó trông như một cái bát bằng gỗ.

Trong khi Lawrence còn đang lục tìm ký ức để nhớ xem chính xác là Col đã đi mua “cái gì”, một mùi hương mãnh liệt đã xộc thẳng vào mũi anh. Không biết phải miêu tả chính xác thế nào, nhưng nó giống như mùi lá hương thảo nghiền nhỏ và hầm trong lưu huỳnh vậy - một thứ mùi quái dị. Nó nồng nặc đến mức làm Lawrence phải bất giác tránh đi, nhưng Col lại có vẻ chẳng bận tâm gì cả.

“Con đem thuốc bôi về rồi đây ạ!” cậu nói rồi rảo chân bước vào phòng. Từ điệu thở hỗn hển của cậu bé, Lawrence có thể đoán được là cậu vừa vội chạy đến đây.

Holo thích thú xoa đầu Col soàn soạt, chính cậu bé dường như cũng quen hơi Holo rồi. Sáng nay, vừa nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Holo, Col đã chạy vụt đi như một chú thỏ sống chuồng, lao thẳng vào thị trấn đang ồn ào tiếng những thương vụ mua bán buổi sáng. Người phương Bắc có kiến thức về thảo dược phong phú thuộc hàng bậc nhất. Nói không ngoa, họ có thể dùng thảo dược để chữa cho mọi chứng bệnh, từ xước xát chân tay cho đến cảm sốt. Col vội vã như vậy chắc chắn để làm thuốc bôi chữa đau nhức gân cốt cho Holo. Nhưng bắt buộc phải có mùi kinh khủng thế này à...

Nghĩ đến đây, Lawrence mới giật mình nhớ đến Holo. Khi anh quay lại nhìn, Hiền giả sói rừng Yoitsu với đôi tai và cái mũi tuyệt vời hơn tất thảy ấy đang cuộn tròn cái đuôi, nằm quần quai - chính xác

là quần quai - trên giường. Anh cũng chỉ biết đồng cảm với cô. Không biết Holo có thể chối từ thứ thuốc bôi mà Col đã tận tình làm cho hay không? Lawrence ngó lơ ánh mắt cầu cứu từ bên dưới chiếc gối của cô, anh tránh đường cho Col đi qua, đúng lúc đó...

“A, loại thuốc bôi này cũng hiệu quả với vết thương của thầy Lawrence nữa đó.”

Dù đang úp mặt vào gối, đôi tai của Holo vẫn khẽ phe phẩy vui vẻ.

Đó là một thứ thuốc màu nâu sậm, cảm giác hơi dính dính. Lawrence phết nó lên trên tấm vải, rồi áp lên chỗ sưng bên má phải của mình. Ngay lập tức một thứ mùi nồng xộc thẳng vào anh như những mũi kim, toàn bộ vùng má Lawrence nóng bừng. Sức nóng lan rộng đến tận con mắt, còn mũi của anh muốn nhăn lại vì thứ mùi này. Nhưng vì cảm nhận được món thuốc bôi này là do Col đã không tiếc nuôi những đồng lộ phí ít ỏi làm ra, nên anh không cho phép mình lãng phí nó.

Dù quyết tâm như vậy nhưng mùi của nó vẫn quá nồng nặc. Khi Lawrence phết nó lên vai và hông của Holo, cô đã nhìn anh bằng ánh mắt e sợ từ tận thâm tâm. Cái mũi thính của Holo bây giờ lại làm cô khổ sở quá chừng.

Một phần vì nghĩ thuốc đắng dã tật, một phần vì muốn có thêm người chịu đựng thứ mùi khủng khiếp này cùng với mình, anh đã bôi thứ thuốc ấy lên người Holo - có vẻ như nó thật sự công hiệu.

Mỗi lần tay anh bôi thuốc Holo lại rên lên những âm thanh lộn xộn, nhưng Lawrence chẳng thấy chúng quyến rũ chút nào cả.

Có lẽ mình phải mua quần áo mới để đền cho cô ấy thôi. Hoặc là

rượu ngon cũng được. Đó là điều dù không muốn nhưng Lawrence không thể không nghĩ tới khi Holo quắc ánh mắt đầy giận dữ nhìn anh vì anh đã bôi thứ thuốc kinh dị đó từ đầu đến chân cô.

“A, đúng rồi, lúc đang chạy về đây em có bắt gặp chị thương nhân hôm qua - chị ấy bảo là muốn gặp lại thầy Lawrence đó.”

Lawrence bôi thêm thuốc vào những chỗ Holo đặc biệt đau nhức, rồi lau phần thuốc dính lại trên tay. Anh biết đây là thuốc loại mạnh, nên sẽ có công hiệu ngay thôi. Lawrence tạm rời mắt khỏi Holo đang nằm rên rỉ trên giường - vẫn vì cái thứ mùi đó - và quay sang hỏi Col.

“Chị thương nhân hôm qua... ý cậu là Eve á?”

“Đúng rồi ạ.”

“Cái này gọi là đánh nhanh thắng nhanh. Đến ngày mai, ngày kia chắc cô ấy cũng không ở đây nữa mà.”

Eve xuất thân từ một gia đình quý tộc thất thế, còn hiện tại cô là một thương nhân đang lên như điều gặp gió. Tại thị trấn Lenos của gỗ và lông thú, cô đã đặt bẫy Lawrence, giành được cho mình một thương vụ lông thú có quy mô lớn đến khó mà tin nổi. Trên đường vận chuyển số lông ấy đến thị trấn Kerube, cô còn đánh chìm tất cả thuyền của đồng bọn xuống đáy sông Roam, để chỉ mình cô mang được số lông thú đi - Eve là một con người táo tợn như thế.

Với trí tuệ lọc lõi và sự gan góc của mình, Eve hẳn đã tính toán tất cả mọi chuyện - nếu lưu lại ở thị trấn này quá lâu, những gì mà cô tích lũy được từ phi vụ nguy hiểm kia có thể sụp đổ mà không báo trước. Đối với Eve lúc này, nhanh chân chạy trốn đi thật xa là chắc án nhất. Cô sẽ phải tiếp tục vận chuyển số lông thú đã đem từ

Lenos đến Kerube sang thị trấn tiếp theo. Người ở Lenos đã bắt đầu hành động, nhưng bây giờ có lẽ đã muộn rồi.

“Cô ấy có bảo là gặp ở đâu không?”

“À ừm, hình như lát nữa chị ấy sẽ đến quán trọ này đây ạ.”

“... Vậy à.”

Eve là một con người bận rộn, phải có lý do gì đó mới khiến cô cất công tìm đến đây. Nhiều khả năng cô muốn tìm cách để tránh không bị kết tội đã đánh chìm thuyền trên sông Roam.

“Thế cậu đã ăn sáng chưa?”

“Hả? À... vâng, con ăn rồi ạ.”

Dù không thể tinh tường như Holo, Lawrence cũng đã luyện được cho mình con mắt nhìn thấu những lời nói dối. Anh gõ nhẹ lên đầu Col, rồi chẳng nói chẳng rằng dúm cho cậu chiếc túi cỏ gai đầy ắp bánh mì. Dám chắc cậu đã lấy chính tiền ăn sáng của mình để mua thảo dược làm thứ thuốc bôi vừa rồi. Cậu nhóc này theo học giáo luật ở thị trấn phương Nam với mục đích không trong sáng lắm - đó là bảo vệ thị trấn dị giáo bằng cách sử dụng quyền lực của Giáo hội - thế mà cậu còn ra dáng một học trò chính thống giáo hơn cả những môn đồ.

Col hơi bối rối khi nhận chiếc túi cỏ gai, nhưng Lawrence giả vờ không để ý và quay lại với Holo, người vẫn đang trằm chằm rên rỉ. Khi anh nói với cô đại khái là anh sắp ra ngoài, Holo vẫn không lộ mặt ra, chỉ trả lời bằng cách ngoe nguẩy đôi tai. Lawrence đã tưởng cô chết ngất vì thứ mùi kia mất rồi, nhưng hóa ra lại không phải như vậy.

Đến Lawrence cũng dần không bận tâm với thứ mùi ấy nữa. Nhưng sức nóng bên má phải được bôi thuốc của anh vẫn còn đó, như để thông báo chỗ bị sưng đang dần lành lại.

Holo là sói, hẳn sẽ biết chính xác công hiệu của thuốc trên cơ thể mình hơn chứ. Khi nhìn thấy cô rời khỏi giường, dặn anh “Tôi đây ghét thua cuộc lắm đó,” Lawrence biết linh cảm của bản thân là chính xác. Đã yên tâm hơn, anh ngoái lại đằng sau và thấy Col đang cầm hai chiếc bánh mì trên tay sau một hồi bối rối với chiếc túi cỏ gai.

Bên trong túi có hai loại bánh mì lúa mạch đen, loại bình thường và loại có nhân quả hồ đào, cả hai cái Col đang cầm đều là loại bình thường. Lawrence chỉ biết bật cười trước sự khách sáo của cậu bé. Giá mà Holo cũng học hỏi cậu một chút.

“Thế cậu cũng đi cùng chứ?”

Ý anh là cùng đi nói chuyện với Eve. Sau khi nhìn quanh suy nghĩ một lúc, Col gật đầu.

Điều mà Lawrence muốn hỏi Eve là về xương chân của một con sói được người ta tôn làm thần linh giống như Holo, hiện đang được thờ cúng tại một ngôi làng rất gần quê hương của Col. Col xin đi cùng với anh và Holo chính là vì muốn xác nhận xem những tin đồn xoay quanh bộ xương sói linh thiêng ấy có phải là sự thật hay không.

Nên tất nhiên cậu cũng sẽ muốn cùng đi gặp gỡ Eve. Câu hỏi của Lawrence chính là để dẫn dụ, vì anh cảm giác nếu không được mở lời trước, cậu bé ấy sẽ ngại không dám đi theo. Tuy còn nhỏ nhưng tính cách của Col đã được mài giũa qua nhiều thử thách.

Cậu cảm mến Holo có lẽ cũng vì phong thái ngang tàng, vô tư của cô là thứ rất mới mẻ đối với cậu.

“Rồi, thế thì ăn cho xong đi.”

Nghe Lawrence nói thế lúc chuẩn bị ra khỏi phòng, Col vội vàng tống nốt chỗ bánh mì vào miệng.

“V-âng, vâng ạ.”

Rồi Lawrence nói tiếp.

“Nhưng không được quên đâu đấy nhé - lúc ăn bánh mì thì mặt phải thế nào nhỉ?”

Col khá đĩnh đạc trong cách đi đứng, cư xử do được rèn luyện tại tu viện, nhưng riêng về chuyện ăn uống thì cậu hơi thô lỗ, có lẽ do quen từ những lúc đi đường không một xu dính túi. Nghe Lawrence nhắc, cậu bé chột đứng hình, hai má vẫn nhồi đầy bánh mì như con sóc chứa hạt dẻ. Rồi như hiểu ra ý nghĩa trong câu nói của anh, Col vừa cười vừa nuốt ực chỗ bánh mì, rồi trả lời.

“Lúc ở Giáo hội người ta dạy cho con... là khi ăn phải che miệng ạ.”

“Cái đó là để giấu không cho kẻ khác biết mình đang có đồ ngon nhỉ?”

Nói đoạn Lawrence khép cửa lại và bước ra ngoài phòng, Col đi sau anh một bước giống như một đệ tử trung thành.

“Bánh mì thầy cho con ngon lắm ạ.”

Vì biết cười nhẹ nhàng đáp lại hợp ý anh như thế, nên Col mới là một cậu bé thông minh.

Tầng một quán trọ là nhà ăn. Quy luật thị trường đã định sẵn chỉ

những người lữ hành mới đủ rảnh rỗi để mà ăn sáng, nên hầu hết những người ngồi bên bàn ăn đều mặc sẵn trang phục để xong bữa sẽ lên đường. Hòa lẫn trong đám người đó là Eve, với vẻ ngoài vẫn như mọi khi, ai nhìn qua hắt cũng nghĩ rằng hôm nay cô sẽ lên đường đi nơi khác.

Tuy có chút để ý đến trang phục của Eve, nhưng mỗi quan tâm lớn hơn của Lawrence là tại sao Eve đã quấn khăn vải mấy vòng để tránh lộ mặt thật mà vẫn phải bịt mũi.

“Mùi kinh khủng quá nhỉ.”

Ông chủ quán ngồi trong góc quầy hàng lờm Lawrence tỏ vẻ phật ý, còn những vị khách khác thì giật mình chẳng biết cái mùi này từ đâu ra, quên luôn cả việc khó chịu với anh. Lawrence vẫn giữ vẻ đường hoàng, Col cũng giống anh, không thật sự bận tâm đến họ lắm. Tuy vẫn biết tùy từng vùng đất mà dân ở đó sẽ ưa thích những mùi hương khác nhau, nhưng mùi cỡ này chắc chẳng ai ưa nổi.

Lawrence vừa nghĩ, vừa ngồi vào chiếc ghế đối diện với Eve. Cô mở lời theo một cách mà anh không hề nghĩ tới.

“Phải lâu lắm rồi tôi mới lại được ngửi mùi này đây. Vết thương của anh chắc đến tối là sẽ lành hẳn thôi.”

Má phải của Lawrence bị thương, phải đắp thuốc là vì anh giằng co với Eve, bị cô nện cả cán con dao rựa vào mặt. Vậy mà giọng điệu của cô bây giờ lại có vẻ hơi cười cợt.

“Cũng nhờ cậu này làm thuốc cho tôi đó. Mà cô đúng là cái gì cũng biết nhỉ.”

Lawrence vừa chỉ Col đang đứng sau lưng mình vừa nói hơi

phóng đại.

“Hừm? Người ở Roef à?”

Eve yên lặng quan sát Col, rồi nhắm mắt. Không ai biết cô đang nghĩ gì.

“Ừ, tôi biết rõ vùng sông Roam như lòng bàn tay mà. Anh đuổi theo tôi đến tận thị trấn này là để nhắm đến những thông tin đó chứ gì? Anh đi nhanh đến mức khó tin, làm tôi chẳng biết rốt cuộc anh dùng cách gì.”

Đôi mắt Eve nheo lại qua lớp vải cuốn. Cái hay của phường thương nhân là cho dù hôm trước vừa suýt giết nhau đến nơi xong, hôm sau chỉ cần có cùng một mối lợi ích, họ đã có thể bắt tay hợp tác ngay được. Tức là họ không để tình cảm cá nhân xen lẫn vào quan hệ giao kèo.

Eve đã gây ra cho anh bao nhiêu chuyện ở thị trấn Lenos, thế mà bây giờ Lawrence và cô lại như hai người bạn đã quen thân từ lâu.

“Đã lâu lắm rồi mới lại có chuyện làm tôi giật mình như đêm qua. Tôi cứ tưởng đã có sai sót gì trong giao kèo chứ.”

Lúc nào Lawrence cũng bị lối ăn nói vòng vo của Holo làm cho bối rối, nhưng chuyện Eve đang nói tuy cũng vòng vo nhưng anh lại hiểu rất rõ ràng.

Thứ tình cảm xao động trong lồng ngực này, biết đâu được lại có thể rất gần với tình yêu. Thương nhân thăm dò bụng dạ của nhau cũng nhột giống như người ta thọc lét trong dạ dày mình vậy, và đây chính là điểm thú vị.

“Đúng vậy, tôi chỉ cần thông tin của cô mà thôi. Giữa cô và tôi vốn

cũng không có giao kèo nào cả mà.”

Ý của Lawrence muốn thông báo rõ ràng rằng mình không có ý đồ cướp đoạt số lông thú của Eve. Cô khẽ gật đầu, đứng lên khỏi chiếc ghế đang ngồi.

“Đi chỗ khác nói chuyện đi. Cứ đà này anh với tôi sẽ bị cả quán ghét mất.”

Lời nói của cô mang một chút trêu ghẹo. Nhưng chuyện bị cả quán ghét là có thật, biết vậy nên Lawrence cũng dắt Col đứng dậy đi theo Eve.

“Này, cô sói bạn đường của anh ra sao rồi?”

Ra khỏi cửa quán trọ là đến một con đường hẹp. Mà nói đúng ra thì nó giống một con ngõ khá rộng hơn. Thị trấn cảng Kerube chia ra làm hai miền Nam - Bắc với ranh giới là con sông Roam, quán trọ nơi Lawrence ở nằm tại vùng phía Bắc.

Phía Bắc thị trấn không có nhiều công trình tráng lệ. Rời xa khu chợ ven sông sầm uất khu vực này, chỉ còn thấy rất nhiều con hẻm và những ngôi nhà xiêu vẹo, gây cho người ta một ấn tượng khá tiêu điều.

Ngay cả chiều cao của những tòa nhà cũng không đồng nhất với nhau - hoặc là hội đồng thị trấn không quy định nhiều trong vấn đề cảnh quan đô thị, hoặc có thể họ đã quy định, nhưng thiếu uy quyền để bắt người ta nghe theo. Xét theo tình trạng thị trấn thì khả năng thứ hai hợp lý hơn.

Trong khi Lawrence còn đang suy nghĩ, Eve đã đi thẳng một mạch đến phía bên đường đối diện với khu chợ.

“Chị Holo đang bị mệt vì đi đường dài ạ. Hồi nãy chị ấy đã bơi thuốc lên khắp người, bây giờ đang nằm nghỉ rồi.”

“Cậu nhóc này là...”

Eve quay lại nhìn Col, rồi Lawrence thấy cô nhoẻn miệng cười sau lớp vải.

“Chắc là cô ta sẽ sớm khỏe lại thôi.”

Dù không phải là Holo nhưng Lawrence cũng hiểu Eve đã kìm lại không nói ra suy nghĩ thật, *Xin thành kính phân ưu.*

Chỉ có Col vẫn cười thích chí lắm.

“Nhưng như thế lại may mắn đối với tôi. Mà chắc anh cũng nghĩ vậy chứ hả?”

“Ý tưởng lớn gặp nhau rồi.”

Lawrence nhún vai, nở một nụ cười khó xử. Cũng chính khuôn mặt rùng rợn của bà la sát Holo tối qua đã làm hỏng việc, khiến anh không thể sớm dò hỏi thông tin từ Eve.

“Tôi nói vậy thôi, chứ một người sẵn sàng giận dữ vì mình là một tài sản rất quý giá. Anh nên biết trân trọng cô ta.”

“Có khi chính vì cô sói đó coi tôi là tài sản của mình, nên mới nổi giận khi thấy tôi bị thương.”

Bờ vai Eve khẽ run lên dưới tấm áo choàng. Lý do là vì người phụ nữ mang một giỏ chất đầy thứ lá rau mà mùa đông cũng thu hoạch được, vừa đi lướt qua cô bên vệ đường.

Thứ rau đó có màu xanh đậm hơn, cảm giác lạnh lẽo hơn so với rau củ mùa hạ, bây giờ chúng đang được đem ra chợ bán. Thứ rau này không hợp đem đi muối dưa hay ăn sống, nhưng nấu cùng với

súp thì chắc chắn là tuyệt cú mèo.

“Nếu chỉ coi anh là vật sở hữu, thì cô ta phải đòi tôi bồi thường vì đã làm tổn hại tài sản. Nhưng người bạn đường của anh... lại muốn báo thù.”

Trong con mắt màu xanh nhạt của Eve thoáng chốc hiện lên một nỗi buồn.

Cô đến từ một gia đình quý tộc thất thế, cả thân phận lẫn tên tuổi đều bị mua lại bởi một gã thương nhân giàu có, muốn dùng đồng tiền để có được danh nghĩa của quý tộc. Thương nhân đó, kẻ đã trở thành chồng của Eve nhờ tiền bạc, nếu thấy cô bị làm hại không biết hẳn sẽ đòi hỏi kẻ đã làm hại cô thứ gì? Là tiền chăng? Hay sẽ muốn báo thù?

Lawrence cảm giác chỉ bằng việc suy nghĩ thế này, anh đã và đang làm Eve tổn thương. Anh thấy hơi hối hận vì đã từng ăn nói mà không suy nghĩ.

“Ha ha ha... Chỉ cần làm cho đối phương thấy tội lỗi, khiến cho y đồng cảm với mình, thì sau này chuyện làm ăn sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Nghe Eve nói, Lawrence mới giật mình tỉnh ra. Mỹ nhân kế, hay là nước mắt cá sấu, cả hai đều vượt xa thương lượng tử tế nhiều lắm. Dù có cảnh giác đến mấy nhưng chỉ cần bất cẩn là vẫn sập bẫy như thường.

Anh gãi đầu soàn soạt, nhưng trên mặt thì lại nở nụ cười - tất nhiên là có lý do.

“Nhưng nếu muốn lừa tôi thì cô để lộ bài làm gì?” Lawrence đặt câu hỏi như một trò đùa vui, rồi anh lại tiếp lời, vừa nói anh vừa liếc

nhìn Col - cậu bé đang phải vắt óc ra để bắt kịp cuộc đối thoại của hai người.

“Thông qua việc tự tiết lộ cạm bẫy của chính mình, cô muốn làm đối phương lơ lửng cảnh giác.”

“Đúng rồi. Để sau đó tôi sẽ lại cắn ngập răng nanh, lần này còn khoét sâu hơn nữa.”

Nếu bây giờ Eve tháo khăn che mặt ra, chắc hẳn bên dưới sẽ là một nụ cười lộ ra hai cái răng nhọn hoắt. Giờ thì anh đã hiểu ý nghĩa thật sự của Holo, khi cô g Eve là “con cáo”. Bởi vì nữ thương nhân này giống loài sói quá mức, mà Holo thì không muốn nhận cô làm đồng loại.

“Nào, đến nơi rồi.”

“... Đây là đâu?”

Vừa dừng chân, Lawrence nghe thấy tiếng Col thì thảo sau lưng mình. Cậu bé vẫn đang tua lại cuộc nói chuyện giữa anh và Eve hồi nãy, với hy vọng học được một chút gì đó trong cách giao thiệp của hai người. Lawrence nhớ lại ngày mình cũng từng lẻo đẻo theo chân thầy dạy như thế, với một chút hoài niệm.

“Đây là căn cứ của tôi tại thị trấn này. Một thương hội không treo bảng tên - hẳn anh cũng đoán ra rồi chứ nhỉ?”

So với những công trình xung quanh, tòa nhà này có tường màu đen như mực, mái nhà thì lỏng lẻo đến mức tưởng như sắp trượt ra rơi xuống đường tới nơi, nhưng phần móng lại làm bằng đá rất vững chắc.

Col nuốt nước bọt, dường như cậu thấy bất an trước lời nói hơi

diễn kịch của Eve.

Nhưng tất nhiên đó chỉ là đùa thôi. Nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy trên bức tường đen, có dấu vết của một thứ gì đó đã bị tháo ra. Nói đơn giản thì đây là một thương hội đã sập tiệm.

“Thôi cô đừng có trêu thằng bé nữa.”

Nghe Lawrence nói từ đằng sau lưng Eve, Col đang đặt tay lên cánh cửa “Ố?” lên một tiếng. Rồi cuối cùng có vẻ cậu bé đã nhận ra rằng mình là người duy nhất còn ù ù cạc cạc.

Eve ngoái lại nói với anh đầy vẻ thích thú. Tất nhiên cô không muốn cho Col biết mình thật sự đang trêu đùa cậu rồi.

“Chắc thằng bé là đệ tử cưng của anh chứ gì?”

“Thật tiếc quá, cậu nhóc này không phải thương nhân, mà cũng chẳng phải là đệ tử của tôi. Thế nên tôi không muốn cậu ta lớn lên ngổ ngáo.”

Nghe anh nói Eve phá lên cười, chẳng giống cô bình thường chút nào.

“Hahaha...! Đúng vậy đấy. Anh nói rất chuẩn. Thương nhân là một lũ ngổ ngáo mà.”

Rồi mặc kệ Col bấu môi vì không hiểu nổi những câu chữ cứ bay vèo vèo trên đầu mình, hai thương nhân ngổ ngáo cùng nhau bước vào trong tòa nhà. Lawrence ngoái lại nhìn, thấy chú bé đang theo sau anh với vẻ mặt vẫn còn giận dỗi. Chắc hẳn cậu nghĩ mình vừa bị đem ra làm trò cười.

Lawrence bật cười khó xử, nhưng rồi cũng chỉ biết thở dài. Vì anh biết nếu cứ đi cùng thương nhân mãi, thì tính cách thực thà của

Col rồi cũng sẽ bị méo mó mất thôi.

Đồ uống ngày hôm đó là sữa dê pha với bơ và rượu mật ong. Riêng Col thì chỉ pha mật ong thôi, vì cậu bé không được uống rượu. Chẳng biết đây có phải là bơ thượng hạng hay không, mà vị của nó lại làm Lawrence thèm ít bánh mì lúa mạch đen đặng đặng.

“Ông Arold vẫn chưa đến đây à?”

Không gian tĩnh lặng đón chào nhóm Lawrence bước vào trong tòa nhà. Chỉ nghe đâu đây tiếng than đốt kêu lách tách trong lò sưởi, cùng với tiếng sữa dê sôi lục bục trong cái nồi đặt bên cạnh. Lawrence ngồi xuống trước lò sưởi, nhìn Eve chuẩn bị đồ uống với những động tác khéo léo đến không ngờ - ngoài tiếng than, tiếng pha sữa, trong nhà không còn một âm thanh nào khác.

“Chắc phải đến chiều tối nay cơ. Anh ăn không?”

Eve vừa cầm dao cắt cái bánh bột mì trên tay thành từng miếng lớn vừa hỏi. Trên chiếc đĩa bằng gỗ là một ít sữa dê đun lâu đến mức đặc quánh lại như phômai, có lẽ là phần váng thừa dính ở quanh miệng nồi. Thứ váng sữa đó mà ăn kèm với một miếng cá trích ướp với muối và dầu ăn thì chắc chắn ngon chảy nước miếng.

“Lỡ ăn quen mấy món thế này thì đi đường sẽ khó khăn lắm đó.”

“Chính xác. Cái lười mà đã bén mùi món ngon thì chi phí sẽ tăng vọt. Nhưng nếu không phải là thương nhân thì cần gì phải lo chuyện ấy nhỉ?”

Eve vừa nói vừa đưa một miếng bánh mì cho Col. Cậu bé giật mình nhìn cô, rồi e dè nhìn về phía Lawrence.

“Được người khác yêu thương, âu cũng giống như một loại số

phận.”

Eve mỉm cười quan sát biểu cảm của Col, rồi cô đưa tay tháo bỏ lớp khăn che mặt. vẻ kinh ngạc của cậu bé lúc đó làm Lawrence cũng phải bật cười.

“Có lẽ đến một kẻ như tôi... vẫn còn sót lại thiên chức làm mẹ nhỉ.”

Khi nở nụ cười tự giấu thấp thoáng nỗi buồn man mác, nhìn Eve xinh đẹp đến giật mình. Đúng như Lawrence vẫn thường nghĩ, phụ nữ hợp làm thương nhân hơn đàn ông nhiều.

Cứ liên tục được chứng kiến những điểm mới mẻ của đối phương mà mình chưa bao giờ biết đến, dẫu có là một gã đàn ông giáo hoạt đến mấy cũng khó lòng đối đáp cho được.

“Rồi, thế anh muốn hỏi gì tôi nào?”

Vừa nhìn Col nhăm nháp cái bánh mì đen mình đưa cho, chứ không nuốt chửng như hồi nãy Lawrence cho - dù cả hai đều là bánh mì đen như nhau, Eve vừa chuyển chủ đề.

“Về chuyện quả phạt của thần linh.”

“À, là chuyện những thương hội ven sông Roam đang đi tìm thánh vật của dị giáo à...? Mà tôi không chắc đã là dị giáo thì có phải thánh vật không nữa.”

Lawrence gật đầu, còn Eve đưa cốc sữa dê lên miệng hớp, mắt nhìn xa xăm.

“Tin đồn đó từng rùm beng lên ở khắp các thị trấn dọc con sông này hai năm trước. Đặc biệt mấy tay làm ăn bản thủ thích thú với vụ này lắm.”

“Thế sự thực thì nó là cái gì?”

Nghe thấy tiếng trẻ con khóc vọng lại từ xa. Trong thị trấn, thứ âm thanh này còn phổ biến hơn cả tiếng chim hót.

“Là... chuyện thường ngày ở huyện thôi, người ta hay nói vậy nhỉ. Tin đồn lan ra nhanh bao nhiêu thì chìm xuống cũng nhanh như thế, và cuối cùng chẳng có ai tìm được bộ xương cả. Không khác gì chuyện tầm phào bên bàn rượu.”

Eve không giống như đang nói dối, mà cô cũng chẳng có lý do gì để làm vậy.

Nhưng không có lửa thì làm sao có khói.

“Nguồn gốc của tin đồn có phải là thương hội thị trấn Lesko, nằm ở thượng lưu sông Loef, một trong những nhánh chảy vào sông Roam không?”

Thương hội tại thị trấn Lesko đã có một cuộc trao đổi tiền đồng với thương hội Jean của thị trấn này. Nhưng trong cuộc làm ăn đó có một điểm không bình thường. Số rương tiền đồng nhập vào không khớp với số rương xuất ra.

Rốt cuộc Lawrence không tìm ra được lý do vì sao lại như vậy, nhưng còn Col - chính cậu bé đang ăn ngon lành cái bánh mì đến mức làm Eve ngồi cạnh cũng phải nheo mắt bật cười - hình như đã biết câu trả lời rồi thì phải.

Vì không phải vấn đề khẩn cấp nên Lawrence không hỏi Col đáp án ngay, nhưng phải chịu thua bài toán này cũng làm anh thấy hơi ầm ức.

“Đúng rồi, hình như tên nó là thương hội Debau nhỉ. Làm ăn phát

đạt lắm đấy, một tay họ nắm hết quyền khai thác khoáng sản ở thị trấn Lesko luôn.”

“Đối tác chính của họ ở thị trấn này chính là thương hội Jean.”

“Ồ ồ. Anh làm tôi muốn hỏi anh nghe được chuyện đó từ lúc nào đấy. Tìm hiểu thông tin ghê phết nhỉ.”

Eve chấm miếng bánh mì vào sữa dê rồi cho vào miệng, hai má cô phồng ra. Nhìn cảnh đó, Lawrence chợt nghĩ có khi anh dắt Holo theo cũng được. Bởi vì một bàn toàn món ngon thế này sẽ dễ dàng lung lạc được cô sói đó thôi.

“Tại thị trấn Lesko có thương hội Debau, còn ở Lenos thì có Giáo hội - tôi với anh cũng vừa đánh nhau chí chết vì lông thú ở đó xong. Còn dòng lưu thông của tiền đồng lại nằm gọn trong tay thương hội Jean ở Kerube này. Vốn Giáo hội Lenos cũng chỉ muốn giờ nhanh nhe vuốt, cốt để vơ vét tiền thuế mà thôi. Thương hội Debau với thương hội Jean có quan hệ thân thiết với nhau lắm.”

“Và lý do là tại sao hả?”

Trước câu hỏi đập lại ngay lập tức của Lawrence, Eve nhếch mép lên cười khó xử. Col cũng ngẩng mặt vì cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra.

“Xin lỗi. Tôi không có ác ý đâu.”

Eve cụp mắt xuống, lấy tay che miệng vì đã lỡ cười, nói như vậy. Rồi cô mở một mắt ra nhìn Lawrence.

“Theo ấn tượng của tôi, anh là một thương nhân khá biết chừng mực. Tại sao lại phải nghiêm trọng vì một lời nói chơi như vậy?”

Khi một tay thương nhân đặt câu hỏi, thì về cơ bản hẳn đã biết

trước câu trả lời rồi. Eve cười dịu dàng, mà nửa lại như thích thú.

“Đúng như cô đang nghĩ. Vì bạn đồng hành của tôi vốn sinh ra tại phương Bắc.”

Nghe Lawrence nói, Eve nhìn vào trong lòng chiếc cốc đặt gần tay mình, với vẻ mặt như muốn nói “Hẳn là vậy rồi.”

“Nếu không phải vì nàng công chúa dễ thương đó, thì anh đã chẳng làm mấy chuyện vô lý thế này nhỉ.”

“Cái đó tôi... không biết được.”

Một lời đáp khổ sở vô thường vô phạt từ anh. Khóe mắt Eve hơi nhếch lên như đang cười, nhưng cô không dồn ép thêm nữa.

“Mà cũng phải thôi, phải chứng kiến một vật linh thiêng được sùng bái ở quê hương bị đem ra mua bán bằng tiền bạc, ai mà ngồi yên được cơ chứ. Nhưng nếu vậy thì tôi lại băn khoăn chuyện này.”

“Là gì cơ?”

Vẫn giữ nguyên tư thế hơi khom người xuống nhìn chiếc cốc, Eve ngẩng mặt lên nhìn Lawrence. Dáng vẻ có phần thích thú của cô giống hệt như một tay thương nhân đang khoét sâu vào điểm yếu của đối phương, nhằm ép giá món hàng xuống vậy.

“Anh cũng là thương nhân, cũng mua bán bằng tiền bạc đúng không? Nên tôi không biết liệu anh sẽ là đồng minh, hay kẻ thù của người bạn đó. Hay nói cách khác, sẽ là phúc chăng... hay là họa.”

Col hơi co người lại vì bất ngờ.

Quả thật Lawrence là thương nhân làm ăn kiếm tiền, và giải quyết mọi việc bằng tiền.

Tức là không khác biệt về bản chất với những kẻ đang muốn

giành lấy bộ xương thần sói kia bằng tiền, để sử dụng vào mục đích nào đó. Bởi vì đã là thương nhân thì ai cũng dùng chiếc chìa khóa mang tên tiền bạc để cạy mở mọi cánh cửa mà.

Nếu giả như câu chuyện về bộ xương sói là sự thật, và nhóm anh may mắn tìm ra được nó, thì chắc chắn Lawrence sẽ phải dùng đến tài nghệ của thương nhân để đưa bộ xương ấy quay lại nơi nó phải thuộc về.

Tức là sẽ phải đem tiền ra mua nó.

Trong tình cảnh đó, liệu anh có còn là đồng minh của Holo và Col nữa không? Hay nói cách khác, liệu hành động mua bán của anh sẽ là phúc, hay là họa?

Lawrence vừa hớp một ngụm sữa dê cho đỡ khô môi vừa trả lời thế này.

“Vốn dĩ việc đem tiền ra để mua lấy của cải cho mình không có gì là xấu. Chỉ khi người ta muốn mua những thứ không thuộc về của cải thì mới bị coi là xấu xa.”

“Ý anh... là gì?”

“Tức là nếu tôi mua bộ xương sói vì ham muốn uy thế hay quyền lực, hay thậm chí chỉ để lấy lòng cô bạn đường của tôi, thì chắc chắn sẽ bị cô ấy khinh miệt. Nói cho cùng, tiền chỉ là phương tiện để người ta có được thứ mình muốn. Nó chỉ trở thành xấu xa khi người ta dùng nó vào mục đích xấu xa mà thôi. Giống như là lấy lưỡi rìu, vốn là công cụ để chặt cây, đi chặt người vậy. Tôi tin là Holo cũng sẽ hiểu cho tôi.”

Eve nheo mắt lại, khóe miệng càng nhếch lên cao hơn. Những thương nhân dùng đồng tiền để giải quyết mọi chuyện, thường

xuyên phải đối diện với một câu hỏi - rốt cuộc thì “lẽ phải” mà họ tin tưởng là gì?

Bởi vì uy tín chính là sinh mạng của thương nhân.

Những điều mà một thương nhân tin tưởng, cách anh ta trả lời câu hỏi “Lẽ phải của người là gì?” sẽ quyết định tư cách làm ăn của anh ta. Lẽ phải phản ánh chính nhân cách con người. Nếu đặt lên bàn cân thì nó phải có sức nặng ngang ngửa với uy tín.

Dù không biết Eve đã từng nghĩ xa đến như thế chưa, nhưng chắc chắn cô luôn nhớ đến sự thật này mỗi khi đưa ra quyết định.

Sau khi nghe câu trả lời của Lawrence, cô nở một nụ cười rất ấn tượng, rồi đưa chiếc cốc đang cầm trong tay ra với một biểu cảm đã dịu dàng hơn.

“Tôi đơn giản chỉ muốn làm ăn với anh lần nữa thôi. Xin lỗi vì đã nói chuyện vớ vẩn nhé.”

Lawrence thả lỏng bên má trái chưa bị thương của mình, đưa chiếc cốc trong tay lên cùng với Eve.

Anh để miệng hai chiếc cốc gần sát nhau nhưng không va chạm hẳn, đây là cách cụng ly khi dùng đồ bạc cao cấp mà không bao giờ Lawrence quên cho được. Qua cử chỉ này, anh muốn thể hiện rằng mình coi đây là một dịp trọng đại, xứng đáng dùng đến ly bạc đắt tiền.

“Tôi từng nói rằng mình ghen tị với anh và cô bạn kia rồi nhỉ. Chưa bao giờ tôi cảm thấy nó đúng như bây giờ.”

“Tôi sẽ coi như đó là một lời khen.”

Eve hơi thả lỏng vai, mỉm cười. Rồi cô rời mắt từ Lawrence nhìn

sang Col, quay trở về với khuôn mặt của thương nhân và nói.

“Em không theo làm đệ tử của Kraft Lawrence này, thật lòng ta thấy phí lắm đấy.”

Nghe nói vậy hai mắt Col tròn tròn, rồi cậu bé cúi gằm mặt bối rối.

Còn Lawrence thì chỉ cười trừ, nhưng chính anh cũng thấy đáng tiếc. Col bối rối, hẳn là vì cậu bé không dám nghe theo lời đề nghị ẩn trong câu nói của Eve.

Dường như cô cũng hiểu điều này, bèn nhắm mắt lại, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, rồi đến khi mở mắt ra thì đã quay sang nhìn Lawrence.

“Người như anh chắc hẳn phải hiểu rõ rồi nhỉ, thương vụ xương sói mà thương hội Debau đang theo đuổi lần này không phải chuyện chỉ cần một trăm đồng lumione là giải quyết được đâu. Nếu liều lĩnh hành động thì mạng người cũng rẻ mạt lắm đấy. Nhưng dù vậy tôi vẫn sẽ tin vào con mắt thương nhân của mình, và tin tưởng anh gần gần như thế.”

Lawrence xoay chậm chậm chiếc cốc trong lòng bàn tay, rồi đưa miệng hớp một ngụm. Đến đoạn này phải tuyên bố một câu thật oách mới được, nếu không về sẽ bị Holo cắn nhằn mất.

“Với tôi, mạng sống quan trọng hơn tiền bạc. Và người bạn đường ấy... quan trọng hơn mạng sống của tôi. Nên tôi cũng sẽ chờ để xem, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào.”

Anh gần như lặp lại những tiếng lòng mà anh đã từng nói với Eve, lúc tranh giành quyền được sống với cô trước kia. Eve nghe hết hàm răng của mình ra, một nụ cười giống như Holo trong hình dạng

sói.

“Thỉnh thoảng đi săn kho báu cũng vui lắm đấy, khi trong tay chỉ có một tấm bản đồ. Được rồi... Mục đích của anh là lấy thông tin từ thương hội Jean, vì họ vốn có quan hệ thân mật với thương hội Debau chứ gì? Để tôi viết cho anh một lá thư giới thiệu. Còn chuyện sau đó thì...”

Eve nhắm một mắt lại và nghiêng đầu. Một cử chỉ đầy tự tin rất hợp với cô.

“... phụ thuộc vào tài năng của anh.”

Anh đến mê mẩn cô mất thôi - nếu nói điều này với Holo thì hẳn Lawrence sẽ được tặng cả hàm răng vào cuống họng - nhưng sự thật là như thế.

Eve là một thương nhân thứ thiệt, với tài năng thiên phú, cô hoàn toàn chi phối được những biểu cảm của bản thân. Lawrence chỉ còn biết cúi đầu bái phục. Anh đã nhận ra đẳng cấp thật sự của những thương nhân chạy trên con đường dát vàng.

Eve lấy dao cắt ra một miếng giấy da dê đắt tiền, viết nội dung lên đó bằng mực rồi rải cát lên, trong khi chờ mực khô cô chuẩn bị sẵn dây buộc bằng lông đuôi ngựa và ít sáp nến màu đỏ. Khi ước chừng mực đã đủ khô, cô cuộn tờ giấy da dê lại, nhỏ ít sáp nóng chảy vào để giữ cho nó không tuột ra, rồi buộc lại bằng dây bện từ lông đuôi ngựa - và thế là lá thư viết tay đã hoàn thành.

Tuy với người bình thường nó chỉ đơn giản là một lá thư, nhưng với thương nhân thì nó đại diện cho một món tiền, tức là không thể nào bỏ qua được. Lawrence cảm giác anh có thể tạm tin tưởng lời nói của Eve khi này - cô muốn làm ăn với anh thêm một lần nữa.

“Nếu không có vấn đề gì thì đến quá trưa mai tôi sẽ rời khỏi thị trấn này, để xuống phương Nam bằng đường biển. Tức là cũng tạm xa cái xứ lạnh lẽo này một thời gian.”

“Thế thì để tôi đi tiễn, cũng coi như là cảm ơn luôn. Lần sau gặp lại có lẽ cô đã thành đại thương nhân rồi nhỉ.”

Nhìn Lawrence phe phẩy lá thư viết tay mình vừa đưa, Eve cười ngại ngùng, rồi gật đầu.

“Tôi sẽ nghỉ ngơi một ngày để chuẩn bị cho hành trình. Nếu tới anh qua thì tôi có thể nhờ người làm chuẩn bị đồ ăn đấy.”

“Thế nếu tôi đến vào ban ngày thì sao?”

Có khi mỗi lần Eve khẽ mỉm cười là bằng với người bình thường ngạc nhiên cũng nên. Cô giữ nguyên nụ cười đó trong thoáng chốc, rồi lại khoanh tay trước ngực và thở dài.

“Thì sẽ chỉ có mình tôi ở nhà... Thế cũng được, coi như có dịp cho tôi trở tài.”

Lần đầu tiên anh trò chuyện đàng hoàng với cô ở Lenos, Eve đã nói, nửa đùa nửa thật, rằng cô rất tự tin về nét duyên dáng của mình. Và dường như đó hoàn toàn là sự thật. Cách ăn nói nhẹ nhàng của cô rất đúng với con gái danh gia vọng tộc xưa kia, cùng chút khàn khàn trong chất giọng mang một khí chất cao quý, như trêu đùa đôi tai người nghe.

Trước dáng vẻ như thế của Eve, Col chỉ biết há hốc miệng ngẩn nhìn. Nếu được mang trang phục xứng đáng với địa vị, chắc chắn cô sẽ không khác gì một nữ quý tộc thực thụ.

“Cô mà đã nấu thì chắc không phải chỉ có thịt bò với thịt heo, nên

là nhiều công phu lắm nhỉ.”

“Ahaha... Nếu cô bạn đường của anh không phiền thì dẫn luôn cô ấy theo đi?”

“Để tôi thử xem. Cảm ơn cô vì lá thư giới thiệu.”

Nghe Lawrence trả lời như thế, Eve gật đầu, cô hơi vẫy tay chào anh rồi từ từ đóng cửa lại.

Thương nhân từ biệt nhau chẳng có ai lại đi vẫy tay cả. Tức là cái vẫy tay đó của cô chẳng phải dành cho Lawrence, mà là cho chú bé Col đang đi sau lưng anh.

Lawrence vừa cẩn thận cất lá thư giới thiệu vào túi trong của áo khoác, vừa ngoái lại nhìn phía sau mình. Thật chẳng sai đi đâu được, Col đang đứng đó, nhìn cánh cửa khép lại với vẻ tiếc nuối.

“Một người rất thú vị phải không?”

Thấy Lawrence bỏ đi trước, Col như hoàn hồn, vội vã chạy đuổi theo anh.

“À-à vâng... Đ-đúng thế ạ...”

“Nhưng mà... vết thương trên má này là do cô ta tặng cho tôi đó.”

Nghe Lawrence vừa nói vừa chỉ vào bên má phải đang bôi thứ thuốc do chính cậu bé làm, Col ngẩn ra một lúc, nhìn anh như không hiểu ý nghĩa câu nói vừa rồi. Cuối cùng, khi đầu óc đã xử lý xong, cậu giật mình quay lại nhìn tòa nhà với vẻ mặt như muốn hét lên “Không thể nào!”

“Bọn tôi có cãi nhau, cuối cùng thì rầm, cả cái cán dao vào mặt.”

“... Thật vậy... hả thầy...?”

“Có những bộ mặt của người đó mà chính tôi cũng không biết rõ,

vì thế nên phải cực kỳ cẩn thận. Giống như dung nhan mỹ miều ẩn bên dưới lớp khăn quấn đầu kia, bên dưới chính dung nhan ấy, chắc chắn còn che giấu nhiều thứ khủng khiếp hơn nhiều.”

Lông mày của Col hơi nhấp nhô một chút - quả thật cậu bé vẫn chưa thể hiểu ngay điều anh nói được.

“Cậu cũng nhìn thấy tôi qua Holo nổi điên thế nào rồi đúng không? Thực ra... tôi đã suýt bị Eve giết chết.”

“Hả!?”

Col hét lên vì kinh ngạc. Chắc hẳn cậu bé không thể tưởng tượng được người phụ nữ có vẻ hiền hòa mà cậu mới gặp kia lại mang trong mình máu liều lĩnh và sự lạnh lùng đến mức làm lũ trộm cướp cũng phải cúi đầu.

Vốn Lawrence chỉ muốn nhắc cậu nhóc hãy cẩn thận, vì con người ai ai cũng sử hữu rất nhiều bộ mặt, nhưng rốt cuộc Col im lặng hẳn đi, biểu cảm trở nên vô cùng nghiêm trọng. Bởi vì bản tính cậu bé vốn thật thà, nên chắc hẳn trong thâm tâm cậu bé đang giằng xé, không muốn phải nghi ngờ người khác.

Trong khi Lawrence còn đang suy nghĩ thì Col đã hơi ngẩng đầu lên, bộ mặt giống như đang đấu tranh nội tâm dữ dội của cậu làm anh phải giật mình dò hỏi.

“Cậu làm sao thế?”

Dường như đây chính là bản chất của Col. Dù đầu óc cậu bé rất thông minh, nhưng cậu lại không có tài ăn nói, không kiểm soát được những cảm xúc bộc lộ trên khuôn mặt mình, nên không thể thành thương nhân giỏi được. Nhưng những nguyên liệu đó lại đủ để làm ra một vị tăng lữ tuyệt vời, nên Lawrence không cho đó là

vấn đề quá lớn.

“Quả thật... để tồn tại trong thế giới này, ít nhất phải làm được như thế nhỉ...”

Col nói, rồi cúi gằm mặt vẻ khó chịu. Giống như một chàng kị sĩ trẻ tham gia vào cuộc thi cưỡi ngựa đấu thương, đang tự trách cứ bản thân mình vì đã không nỗ lực đủ vậy.

Có điều, Lawrence chẳng hiểu sao chú bé lại mang một biểu cảm như thế. Chuyện anh suýt bị Eve giết chết thì liên quan gì đến việc tồn tại trong thế giới này nhỉ? Chẳng lẽ cậu bé nghĩ phải học được cách xoay xở để lờ bị dồn vào thế thập tử nhất sinh thì vẫn có thể sống sót được hay sao? Lawrence băn khoăn rất nhiều điều, nhưng vì thấy Col vẫn nói tiếp nên anh quyết định tạm im lặng lắng nghe.

“Tất nhiên con không bao giờ nghe theo những tín điều của Giáo hội, mà ở trong làng cũng từng có những việc như thế... Đã có những lúc con nghĩ không thể lúc nào cũng chỉ nhìn mọi chuyện theo một hướng, và con cũng hiểu rằng... thế gian này thật khắc nghiệt quá chừng. Chắc con cũng chẳng có tư cách gì để mà nói vậy đâu. Nhưng mà...”

Col vừa đi vừa nói, mắt gằm như dán chặt xuống dưới chân. Còn Lawrence thì cứ ngẩng lên nhìn bầu trời xanh thẳm. Những lời cậu bé đang nói và đầu óc của anh, đại khái cũng xa cách nhau như mặt đất với bầu trời vậy.

“À ừ rồi...”

Lawrence còn chưa kịp mở miệng, Col đã đột ngột ngẩng mặt lên.

“À, nhưng mà...! Con không có ý bảo thầy Lawrence là người xấu

đâu ạ!”

Khuôn mặt hốt hải, luống cuống như gà mắc tóc của Col làm Lawrence tròn tròn mắt.

“... Không, người xấu gì cơ? Tôi chỉ đơn giản chẳng hiểu cậu đang nói cái gì cả, nên định hỏi thôi mà.”

Nghe anh nói, biểu cảm trên gương mặt Col đột ngột biến mất, rồi cậu bé cúi gằm, mặt đỏ bừng.

Lawrence đặt tay lên đầu mình, nghiêng đầu ra vẻ không hiểu gì hết. Anh đã chẳng hiểu, mà Col có vẻ cũng không muốn động đến chủ đề này quá nhiều nên Lawrence quyết định nói lảng sang chuyện khác.

“Thôi kệ đi, bây giờ mình ghé về quán trọ một tí rồi đến thương hội Jean nhé?”

Col gật đầu, vẫn không nói câu nào.

“Nói chung mọi chuyện là như thế.”

Vì lý do nếu thò hẳn người ra khỏi tấm chắn, mùi của thuốc bôi sẽ xộc lên làm điếc đặc cái mũi của cô, nên Holo vẫn nằm nguyên trong chắn và chỉ lấp ló cái đầu ra ngoài.

“Vậy à?”

“Nếu là cô thì cô có hiểu được thằng bé không?”

Lawrence vừa mới về đến phòng, Holo đang gà gật đã mở mắt tỉnh dậy ngay. Anh cảm thấy cơ thể cô có gì đấy khác thường, và rồi ngay lập tức Lawrence nhận ra - mới sáng nay thôi Holo còn yếu đến chẳng ngồi dậy nổi trên giường, thế mà bây giờ mọi đau nhức

đã tan biến, cứ như chưa từng có gì xảy ra vậy.

“Ồi, đúng là nhẹ hết cả người.”

Vì vậy anh quyết định sẽ dẫn theo Holo cùng đến thương hội Jean. Nhưng tất nhiên không thể cứ để nguyên như thế mà đi được - bởi vì vẫn còn mùi. Cả anh lẫn Holo đều phải lấy nước nóng rửa cho hết thứ thuốc bôi kia đi.

Và Col đã được cử xuống tầng một lấy nước, để Holo và Lawrence tiện bàn bạc về cậu.

“Anh không hiểu được nó cũng là tất nhiên thôi. Có khác gì đem chuyện cá biển đến hàng thịt hỏi đâu mà.”

Holo nằm nghiêng đầu trên gối, ngáp một cái rõ to. Cứ động đến mấy chủ đề này là y như rằng cô lại bắt đầu chòng ghẹo anh. Lawrence muốn thở dài một tiếng, nhưng bây giờ không phải là lúc để tự ái vớ vẩn, nên anh quyết định đầu hàng sớm.

“Đến bây giờ tôi cũng thừa nhận là đầu óc mình hơi bị bã đậu rồi. Nhưng cũng phải từ từ tôi mới khôn ra được chứ. Nên là bây giờ tôi vẫn chẳng hiểu gì cả.”

Thấy Lawrence phát cờ trắng dễ dàng như thế, Holo ngán người, khóe mắt vẫn hơi ươn ướt do ngái ngủ.

“Cô làm sao thế?”

Nghe Lawrence hỏi, trên khuôn mặt cô hiện lên một nụ cười, nửa tinh ranh, nửa khỗ sở.

“Hừm. Giờ tôi thấy mình hóa ra lại dịu dàng quá mức.”

Một bên tai Holo giật giật.

“Ý cô là sao cơ?”

“Thì cứ thấy anh cục cung dễ bảo đến thế này, tôi lại chẳng nổi lòng nào bắt nạt.”

“...”

Biết đáp lại thế nào bây giờ? - Lawrence đặt tay lên trán vì cảm thấy hơi đau đầu, thấy anh như vậy hình như Holo đã mãn nguyện rồi. Cô cười toe toét khoe hết một lượt hai hàm răng, rồi lại trở về với nụ cười tinh quái thường ngày.

“Mà cũng đúng thôi, vì anh biết được mọi chuyện thật sự đã xảy ra thế nào mà, nên khó mà tiếp nhận một cách hiểu nào khác. Đừng bảo là anh chưa đoán ra nhé - một người ngoài cuộc như thằng bé, chỉ qua những gì nhìn thấy và nghe kể lại, sẽ nghĩ quan hệ giữa anh và con cáo đó là như thế nào?”

Nụ cười xấu xa của Holo thông báo rằng những lời cô vừa nói sẽ là manh mối để giải đáp vấn đề này. Đối với một thương nhân như Lawrence, kiếm lợi nhuận bằng cách phân tích chính xác quan hệ con người, đây là một câu đố mà anh phải tìm ra đáp án.

Mà Holo cũng đã cho anh gợi ý rồi. Lawrence thử đứng từ góc nhìn của Col, để suy nghĩ về quan hệ giữa anh và Eve. Theo những gì chú bé được nghe kể, Lawrence đã bị Eve nện cán dao vào mặt, còn suýt nữa thì mất mạng, và rồi Holo đã nổi cơn thịnh nộ khủng khiếp trước mặt Eve. Sau khi nghe chuyện, Col lập tức bối rối, mặt cậu đỏ bừng lên như xấu hổ...

“Oái...”

Lawrence nhận ra một khả năng có thể chính xác, cùng với đó là một vị đắng lan tỏa dần trong miệng anh. Chỉ có điều nó lại hơi giống với cái đắng của một cốc bia, làm người ta phải dờ khóc dờ

cười.

“Hà hà hà... Anh đúng là số hưởng nhỉ?”

Còn Holo thì cười thật, một nụ cười trên đùa vui vẻ. Vì cô biết chắc chắn cái chuyện mà Col hẳn đã hiểu lắm kia không thể nào xảy ra giữa Lawrence và Eve được.

Lawrence lại đặt tay lên trán, đánh một hơi dài thườn thượt. Sao lại có kiểu hiểu lầm như thế này được chứ, à không, sao anh lại có cái “diễn phúc” được hiểu nhầm như thế kia chứ... Anh cũng chẳng biết làm gì khác ngoài cười, mà đến hơn một nửa là tự cười bản thân.

“Tức là theo Col nghĩ thì tôi đã ngoại tình với Eve, rồi sinh ra tranh cãi, người ta gọi là đánh ghen ấy hả... Tưởng tượng kiểu gì mà giỏi thế nhỉ. Bảo sao cậu ta còn nói là con không có ý bảo thầy Lawrence là người xấu nữa chứ...”

Lawrence cũng muốn thử nói là anh đã “ngoại tình với Holo”, nhưng nhiều khả năng câu đùa đó sẽ nguy hiểm đến tính mạng của anh thật.

“Thì con cáo đó là đàn bà, tôi cũng thế, mà anh lại là đàn ông. Nếu bảo lý do gì dẫn đến tranh giành đâm đá nhau thì thường chỉ có một khả năng ‘đó’ thôi. Nếu bảo bao nhiêu chuyện lùm xùm đó chỉ là để tranh giành mấy đồng xu lấp lánh thì còn khó tin hơn ấy. Sáu mươi đồng vàng đó là cái giá của tôi phải không? Thiệt tình, loài người các anh đúng là khó hiểu.”

Nghe Holo nói với vẻ không thích thú gì cho lắm, Lawrence lại thấy tâm trạng mình hơi khó chịu - nói cho cùng, anh chiến đấu thừa sống thiếu chết cũng là vì số tiền ấy, tức là vì cô mà.

Nhưng tất nhiên, người chúng ta đang nói đến vẫn là Hiền giả sói Holo. Chắc chắn cô đã hiểu rõ điều này từ lâu rồi.

“Mà cái khó hiểu nhất ấy, chính là hành động của anh đó. Còn quay lại vì người ta nữa chứ, thật tình, hết biết luôn... anh là đồ đại ngốc.”

Holo vừa nói vừa dụi dụi mặt mình vào chiếc gối, như ngứa ngáy, nhột nhạt. Nhưng ánh mắt cô tuyệt nhiên không rời khỏi Lawrence. Lời nói ấy, hành động ấy làm cho anh không nổi giận với cô hay ngoảnh mặt đi cho được.

Lawrence nhún vai như để nhấn mạnh là mình đã chịu thua, rồi đưa tay vuốt nhẹ lên má Holo.

“Chỉ có vậy thôi à?”

Holo nhắm một mắt, vui vẻ phe phẩy hai cái tai, cô thì thảo mà vẫn lấy tay che mặt.

Lawrence đã chuẩn bị phòng thủ - lại một trò trêu đùa nữa sao? - nhưng rồi anh nhận ra là không phải, và phòng vệ trong lúc này sẽ khiến anh bị cô giận mất.

Mặc dù trong phòng chắc chắn chỉ có hai người, Lawrence vẫn phải đảo mắt nhìn quanh một vòng.

Anh bất giác hít thở sâu. Và rồi, anh chậm chậm đưa mặt mình lại gần Holo, giống như đã làm ở Lenos.

Tuy nhiên, một khác biệt rất lớn so với lần ở Lenos, là ngay trước khi khuôn mặt Holo ở gần anh đến mức có thể đếm được cả số cọng lông mày, thì một tiếng gõ cửa đã vang lên, làm anh giật bắn mình.

“Con mang nước nóng đến rồi đây ạ.”

Giọng nói của Col vang vọng trong phòng. Cậu bé tự mở cửa, rồi vừa tựa lưng giữ cửa mở vừa khệ nệ bê chậu nước vào trong. Cái chậu khá nặng lại bốc hơi mù mịt, làm mặt cậu cũng lấm tấm những giọt nước. Nhưng Col vẫn đã cố hết sức để mang nó lên cho Lawrence và cô. Như thế hỏi làm sao mà anh giận cậu cho được?

Lawrence vẫn đứng bên cạnh chiếc giường, đón tiếp Col bằng một vẻ mặt tươi tỉnh - “Cậu vất vả rồi.”

Nhưng lưng anh thì đang khó chịu vì đầm đìa mồ hôi. Vào khoảnh khắc tiếng gõ cửa vang lên, Holo đã dành cho anh một nụ cười tinh quái. Chắc hẳn hồi nãy cô ve vẩy đôi tai là vì nghe thấy tiếng bước chân của Col rồi.

“Thầy làm sao thế ạ?”

Dù Lawrence có thể làm ra vẻ hoàn toàn không biết gì, nhưng anh không thể ngay lập tức thay đổi bầu không khí được. Trên khuôn mặt Col đã hơi lộ vẻ nghi ngờ, nhưng anh vẫn một mực giả ngây.

Chắc chắn sau lưng anh, Holo đang đặt đầu lên gối mà nở nụ cười nham nhở. Nhưng điều làm Lawrence khó chịu nhất lại không phải là chuyện Holo đã đặt ra cái bẫy này, để được chứng kiến vẻ bối rối của anh.

Lawrence đưa tay lên xoa xoa má trái của mình, vờ như đang ngứa ngứa.

“Con bảo người ta cho hơi nóng một chút, nên nếu nóng quá thì để con đi lấy thêm nước lạnh ạ.”

Col đặt cái chậu xuống, vừa nhúng vào đó hai cái khăn lau vừa nói. Nếu như có một cậu thiếu niên lanh lợi thế này làm đệ tử, thì hành trình sẽ đỡ vất vả biết bao nhiêu.

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu.”

“Không có gì đâu ạ, chính con đã khẳng khẳng xin thầy cho đi cùng mà. Nên ít nhất cũng phải làm được thế này chứ.”

Nụ cười vô tư không ẩn chút mưu đồ gì của Col làm Lawrence nghĩ có lẽ nên thêm một món khoái khẩu của cậu bé vào thực đơn tối nay. Nếu Holo mà cũng biết làm thế này với anh, thì chắc chưa đầy một tháng Lawrence đã sập tiệm rồi mất.

“Nào, nhanh mang nước sang cho ta dùng với chứ. Thứ thuốc bôi này hiệu nghiệm kinh khủng thật, nhưng khổ cho cái mũi của ta quá.”

Nghe Holo vừa bước chân xuống giường vừa nói, Col hơi ngần người ra. Quả thật với cậu bé thì cái thứ thuốc đó chẳng có gì là khó ngửi cả.

“Ừm. Thoải mái thật đấy. Phải tranh thủ lau nhanh không thì nguội mất.”

Holo thọc tay vào trong chậu, khua khoảng vòng quanh một hồi. Hơi nước bốc lên mù mịt cả căn phòng, nhưng chắc hẳn là do trời rét, chứ vốn nước cũng không nóng đến thế.

“Ừm, cô nói cũng phải. Trời này không cẩn thận là dễ bị cảm lắm.”

Lawrence vừa nói xong, Holo đã lấy một cái khăn từ trong chậu ra, vắt nước rồi nhẹ tay quăng cho anh. Anh bắt lấy chiếc khăn ẩm

áp, rồi bắt đầu lau qua người mình giống như Holo đã bảo. Đến khi định gỡ miếng vải dán trên má trái ra, Lawrence chợt thấy Col đang đứng cách xa anh và cô, cúi gằm mặt như có chuyện gì khó nói.

“Cậu làm sao thế...?”

Lawrence chưa kịp dứt câu, cậu bé đã mở miệng trước cắt lời anh, giống như đã đưa ra quyết định.

“A - à ừm, con xin phép ra ngoài trước ạ.”

Nói xong, Col thêm vào một nụ cười hơi gượng gạo. Rõ ràng là cậu đang bận tâm chuyện gì đó. Rồi đang bước nửa chừng ra đến hành lang, cậu bé lại ngoái đầu nhìn anh bằng một ánh mắt rất kỳ lạ. Biểu cảm của Col vô cùng nghiêm túc, giống như một sứ giả vừa được nhà vua giao phó cho bí mật quan trọng vậy. Và Lawrence cũng thừa hiểu cậu bé đang suy nghĩ điều gì.

Sau khi cánh cửa đóng sầm lại, anh lại hướng mắt sang nhìn Holo - cô đang ngồi vắt khăn, với một vẻ mặt cũng không thoải mái hơn Col là mấy.

“Nhìn mặt thẳng bé thì có vẻ anh với con cáo kia nói chuyện tương đối hòa hợp đấy nhỉ.”

Đây chính là lý do cho biểu cảm của Col. Vì cậu bé nhằm tưởng xung đột giữa Lawrence và Eve là về chuyện tình cảm, nên đã cho rằng giữa anh và cô phải có quan hệ khá thân thiết. Lawrence biết sẽ rất khó đối diện với Col để mà giải thích cho rõ ràng.

“Nét mặt Col cứ như là muốn bảo tôi, ‘Con sẽ bảo vệ bí mật của thầy!’ ấy.”

Holo ngẩng mặt lên, khoe miệng đã thả lỏng thoải mái hơn.

“A ha ha ha... Còn cậu ta nhìn tôi lại có vẻ áy náy kinh khủng.”

Vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xổm dưới sàn, Holo khép hai đầu gối mình lại sát nhau, tì cằm lên đó.

“Anh mà cũng được như thế thì có phải dễ thương không.”

Lawrence không đáp lời cô ngay, mà tập trung tháo miếng vải dán trên má phải ra trước. Anh sờ thử lên má, thấy chỗ sưng đã tan gần hết, và cũng không còn cảm thấy đau. Thứ thuốc hiệu nghiệm như thế này có khi đem bán kiếm lời cũng được. Đây chỉ là suy nghĩ của Lawrence thôi, nhưng quả thật công hiệu của nó rất tuyệt diệu.

“Người ta vẫn nói gần mực thì đen, gần đèn thì rạng mà. Ở bên cô lâu làm tôi mất hết cả dễ thương rồi đó.”

Anh lấy chiếc khăn ướt lau thật mạnh lên má. Được lau mặt bằng một cái khăn đã ngâm trong nước nóng làm anh khoan khoái đến mức khó có từ ngữ nào diễn tả được.

Holo cũng làm theo Lawrence, lấy chiếc khăn đã vắt lau quanh vùng cổ mình, hai tai cô giật giật. Sau khi đã lau hết một vòng cổ cô nhìn lại cái khăn, và rồi hơi giật mình vì màu sắc của nó.

“Cái phần gần đèn thì rạng nghe cũng đúng đấy chứ. Mặt anh lúc nào cũng đỏ ửng lên mà.”

“Gần đây làm gì đến mức đấy đâu.”

“Anh nghĩ thế thiệt đó hả?”

Dù biết Holo chỉ đang khiêu khích anh thôi, nhưng nghe cô nói vậy Lawrence vẫn thấy hơi ảm ức.

Phải đến khi nhìn thấy khóe môi Holo nhếch lên ngay sau đó, anh mới biết là mình đã sập bẫy rồi.

“Thế ý anh là không phải chứ gì? Thôi được, nhân lúc chú nhóc kia đã đi ra ngoài...”

Holo vừa nói vừa ngâm lại cái khăn vào trong chậu, vắt lại một lần nữa, rồi đứng lên. Cô ném chiếc khăn cho anh rồi cởi bỏ một mạch hết mấy lớp áo. Chuyện xảy ra quá đột ngột làm Lawrence giật bắn mình.

Holo chống tay lên hông quay lại nhìn anh, rồi cô mở lời mà nửa như mời gọi.

“Anh kỳ lưng cho tôi nhé?”

Với Holo thì việc cho anh thấy cơ thể trần trụi của mình cũng chẳng có vấn đề gì cả, nhưng với Lawrence thì lại có khá nhiều vấn đề. Không có chuyện cô không hiểu chuyện đó, vậy mà vẫn cứ trêu đùa anh, trong khi anh chỉ đang cố ra vẻ một quý ông lịch lãm và ga-lăng - thật chẳng ra sao cả.

Đó là những lý lẽ mà Lawrence đã đưa ra để biện hộ cho sự thật... rằng mình đã lỡ dao động. Anh im lặng cuộn tròn cái khăn Holo đưa cho, rồi ném trả nó về phía cô như một đứa trẻ con giận dỗi.

Thứ thuốc mà Col làm ra công hiệu như một phép màu. Tuy Holo vẫn gặp chút khó khăn trong việc di chuyển cơ thể, nhưng mới chỉ bôi thuốc ít lâu mà đã khỏe ra như vậy cũng là quá khó tin rồi. Chỗ sưng ở vết thương trên mặt Lawrence cũng đã lặn mất.

Nhưng má anh vừa mới hết sưng đã lại bị Holo đưa tay véo - kèm theo câu hỏi “Anh là đàn ông kiểu gì vậy hả?” - nên Lawrence cảm giác bây giờ nó còn tấy đỏ hơn hồi nãy nữa. Dù trêu ghẹo anh nhưng khuôn mặt của Holo lại có vẻ bất mãn thực sự - may là hai

mắt cô chưa tóa lửa - nên Lawrence cũng không dám phản kháng.

Hình như việc bị anh vo tròn cái khăn ném trả lại làm cô không hài lòng cho lắm. Mà hồi nãy Holo cũng không có vẻ gì là đang diễn kịch - có lẽ cô thật sự muốn được anh kỳ lưng cho. Lỗi là ở anh đã không hiểu được tâm trạng cô, vì thế mà bây giờ Lawrence lại lâm vào thế kẹt, không biết làm thế nào cho phải.

“Thế thương hội mà mình sắp tới ấy, nó đang âm mưu chuyện vớ vẩn gì à?”

Đầu tiên Lawrence dẫn cả ba người đến khu chợ ở ven sông, vì đó là con đường dễ đi nhất. Đã là chợ thì sẽ có những gian hàng ngoài trời, chắc là Holo sẽ mê nheo anh mua thứ gì đó - cái này Lawrence đã chuẩn bị tinh thần rồi. Nhưng anh chẳng thể nghĩ tới việc cô vừa khịt khịt cái mũi, đảo mắt một lần đã sà ngay vào gian hàng đầu tiên trong chợ.

Lawrence nhìn theo hướng Holo chạy, cảm thấy đầu mình như đau đau, anh thấy gian hàng đó bán những con hàu nướng đặt trên những hòn đá nóng trên bếp lửa, con nào con nấy nổi bong bóng lục đục.

“Tôi cũng không biết là họ có âm mưu gì không, nhưng theo Eve kể thì có khả năng lắm.”

Chẳng biết Holo có đang nghe anh nói không, chỉ biết là hai mắt cô đang long lanh, mang ý vùi vỉnh - kiểu vùi vỉnh của Holo chẳng cần đến lời nói. Lawrence biết thừa là vào lúc này có nói “không” Holo cũng chẳng chịu nghe, nên anh quyết định không mất công vô ích.

Anh đưa một đồng xu bằng đồng màu đen tuyền cho người chủ

quán đang cầm dao vót mấy cái que tre rồi anh lấy luôn ba cái que vừa vót, rất điệu nghệ lóc thịt hầu ra khỏi lớp vỏ, chẳng mấy chốc đã xiên đủ ba con vào một que. Rồi anh lặp lại đến khi xiên đủ cho ba người.

Lawrence đã nghĩ món hầu này hình như hơi bị rẻ quá, cho đến khi anh nhận ra muốn dùng muối - thứ làm cho hầu trở nên thơm ngon lạ thường - phải trả thêm tiền. Anh phàn nàn với vị chủ quán vì cái sự khôn lanh quá thể của ông, tất nhiên là kèm theo một nụ cười, rồi hỏi luôn ông ta vị trí của thương hội Jean.

Đã trả đến từng đống tiền thì anh cũng phải lấy được thông tin gì đó chứ.

“Không biết đến đó rồi họ có cho mình biết gì không nhỉ?”

Chỉ có Col là nhớ cảm ơn Lawrence lúc anh đưa cậu và Holo mấy con hầu. Tất nhiên, anh đã giải quyết hiểu lầm của cậu về mối quan hệ giữa anh và Eve từ lúc nãy rồi.

“Cái đó thì đúng như Eve nói, phải dựa vào tài năng của tôi thôi.”

“Hết cái để dựa vào rồi sao trời...”

Holo đang cạnh khoe anh, nhưng Col lại thay anh cười với chút khó xử mất rồi, nên Lawrence đành im lặng đóng vai chàng ngốc vậy.

“Nhưng mà... cùng một thị trấn mà sao lại khác nhau thế nhỉ?”

Holo vừa nhìn tình hình nhà cửa hai bên bờ sông vừa nói. Thị trấn cảng Kerube vốn nằm ở cửa sông Roam dẫn ra biển, chia ra hai vùng Nam - Bắc với con sông ở giữa làm ranh giới, nơi nhóm Lawrence thuê trọ là vùng phía Bắc. Khu chợ và những tòa nhà

khang trang nhất đều tập hợp ở ven bờ sông nên khu vực này có thể coi là khá sầm uất, nhưng chỉ là khi so sánh với sự hẻo lánh ở xung quanh quán trọ mà thôi.

Chệch khỏi con đường chạy dọc theo bờ sông là một bãi đá sỏi lộ thiên và lởm chởm. Vì đây là vùng cửa sông nên nước cũng bị cạn bớt đi, bãi đá mở ra khá rộng, phải đi hết một đoạn mới chạm tới bờ nước. Hướng tầm nhìn sang bên phải là thấy biển, mũi của Lawrence đã bắt đầu ngửi thấy mùi muối trong không khí. Ở phía bên kia bờ sông là phía Nam thị trấn, và ngay gần đó là khu chợ lớn nhất thị trấn Kerube, được xây dựng trên vùng đồng bằng châu thổ.

Tính thêm cả miếng đất phù sa ấy thì thị trấn được chia ra làm ba phần, khu chợ trên đó chính là vùng giàu có nhất. Còn nói về vùng nào có nhiều tòa nhà to đẹp nhất thì sẽ là phần phía Nam. Vùng phía Bắc Kerube, nơi nhóm Lawrence đang đứng, tạo cho người ta một ấn tượng khá tiêu điều.

Những con tàu đậu tại bến cảng phía Bắc này có số lượng khá ít, trên khu chợ cũng chỉ thừa thớt vài món hàng hóa làm Lawrence không cảm nhận được sự xô bồ của một xứ kinh doanh, trong khi phía bờ bên kia sông lại tấp nập người mua bán hơn nhiều.

Tuy vẫn ở trong cùng một thị trấn hay thành phố, đứng giữa hai vùng khác nhau vẫn cho người ta cảm giác khác nhau. Ở đây Lawrence tưởng tượng hai miền Nam - Bắc Kerube như là hai thị trấn hoàn toàn khác nhau, dù chúng chỉ được chia cắt bằng con sông Roam ở giữa.

“Phía bờ bên kia chắc chắn sẽ có chi nhánh của thương hội Rowan.”

“Là nơi tập hợp những thương nhân từ quê anh đó hả?”

“Ừ. Nhưng họ có lập một thương quán, gần giống như là chi nhánh ở vùng đồng bằng châu thổ kia, nên nói thật tôi chưa đến trụ sở chính của họ bao giờ.”

Lawrence chỉ tay về phía khu chợ nhỏ mà anh gọi là “thị trấn” vùng châu thổ, ngay sát cạnh nơi con sông đổ ra biển. Anh cũng chẳng biết nó đã đủ tiêu chuẩn để được gọi là “thị trấn” chưa, chỉ biết là với thương nhân như anh thì nơi ấy chẳng khác gì một thị trấn hoàn chỉnh. Bây giờ đứng từ đây nhìn ra, anh cũng đã thấy những tòa nhà hai ba tầng, tường bị bạc đi vì gió biển đứng lố nhố, chen chúc nhau. Lawrence tưởng rằng nếu như gió thổi đúng chiều, những tiếng ồn ào của khu chợ ấy có thể bị thổi vang sang tận bên này được.

Chẳng biết nếu Holo ra giữa đó đứng mà cời bỏ mũ choàng thì sẽ náo loạn đến mức nào nhỉ.

“Nhìn đằng ấy cũng có vẻ xôm tụ nhỉ. Hay mình qua đó thử xem?”

“Cô định kiếm đồ ăn đánh chén chứ gì?”

Lawrence vừa nói, Holo đã phồng má lên như một đứa trẻ con. Nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy là cô đang diễn, như muốn nói là *Đằng nào lát nữa tôi cũng sẽ bắt anh dẫn đi*. Còn Lawrence chỉ nhún vai đáp lại *Rồi rồi, lát nữa*, đoạn dậm bước định tiếp tục đi, nhưng rồi anh chợt dừng lại.

Lý do là vì Col - từ này đến giờ cậu bé vẫn im lặng, đăm đăm nhìn vùng châu thổ đến mức quên luôn cả ăn mấy con hàu trên tay.

“Có chuyện gì thể?”

Vừa nghe Lawrence hỏi, cậu đã giật bắn người quay đầu lại.

“À... Không, không có gì đâu ạ...”

“... Không có gì á?”

Holo vừa nói vừa cướp cái xiên từ tay cậu bé, rồi chén luôn một trong hai con hào còn lại.

“Phạt cái tội nói dối cũng không nên hồn.”

Rồi cô ghé răng vào nốt con hào còn lại, hướng mắt nhìn về phía Col.

“Cậu không có gì muốn nói hả?”

Lawrence đã từng nghe về nhiều loài động vật rất nghiêm khắc trong việc dạy con, và giờ thì anh biết sói cũng là một trong số đó.

Nhưng về cái khoản không thành thực nói ra được mình mong muốn gì thì Holo cũng giống cậu bé thôi. Lawrence vẫn nhớ rõ chuyện ở thị trấn đầu tiên hai người ghé vào sau khi bắt đầu hành trình, về cái dáng vẻ thảm thương của cô khi nhõng nhẽo nhờ anh mua táo cho. Bây giờ Holo không như thế với anh nữa rồi, và lý do cô không cho Col ậm ừ hẳn là vì cô thấy cậu giống hệt như mình hồi trước.

Và Col, dù còn ít tuổi, nhưng cũng đã là một cậu thiếu niên.

“Con muốn đến vùng đồng bằng đó ạ.”

Khác với Holo, cậu đường đường nhìn thẳng vào mắt anh mà nói. Vậy mới được chứ. Lawrence lấy lại cái xiên hào từ tay Holo, rồi đưa cho Col. Tiện thể anh nói luôn với Holo, “Thằng bé giỏi hơn cô rồi đó,” thể là ngay lập tức bị giẫm một cái vào chân.

“Cậu không phải là đệ tử của tôi, nhưng chúng tôi vẫn sẽ cố gắng để trả ơn thuốc cậu đã làm cho. Thế nên là cậu không cần phải ngại đâu, có nhu cầu gì cứ nói.”

Lawrence tự thấy điều mình đang nói hơi lạ lùng, nhưng đó là điều phù hợp nhất để nói với Col lúc này. Chẳng biết có phải vì bản tính thực thà hay không mà cậu bé hành xử rất giống như đệ tử của anh, dù anh không hề bắt cậu làm vậy. Tính cách lương thiện của Col làm cho anh lo lắng, vì Lawrence biết thế gian này không phải chỉ toàn người tốt. Cậu bé cứ như thế sẽ chỉ làm con mồi cho người ta dễ dàng lợi dụng hay lừa đảo mà thôi.

“... Vâng, con hiểu rồi ạ.”

Col đáp lại cùng một nụ cười gượng gạo. Chắc hẳn cậu bé cũng hiểu điều mà Lawrence và Holo đang lo ngại, nên mới trả lời như vậy.

Có một câu chuyện đùa như thế này.

Có một vị chủ nô tốt bụng, đã ban cho người nô lệ vô cùng tận tụy và trung thành với mình được tự do, và ra một mệnh lệnh cuối cùng: Từ bây giờ người hãy sống làm người tự do, không bao giờ được phục tùng ai nữa. Và người nô lệ đó đã làm đúng theo mệnh lệnh của chủ nhân, sống độc lập cho đến phút cuối đời, không đi theo bất cứ người nào khác.

Tức là người đó đã sống tự do... theo đúng như mệnh lệnh mà chủ nhân ban cho mình. Như thế có thể gọi là tự do hay không?

Có lẽ lý do đằng sau nụ cười gượng gạo của Col là vì cậu bé thấy mình giống hệt như người nô lệ trong câu chuyện cười ấy.

“Tuy tôi nói là nói vậy thôi, nhưng bây giờ chưa đến đó ngay được đâu. Phải làm cho xong việc chính đã. Thương nhân chúng tôi vốn không thích chuyện hôm nay để ngày mai.”

“Vâng ạ. Nhưng mà...”

Col nói nửa chừng, rồi lấy tay gỡ đầu như xấu hổ.

“Con mong chờ đến lúc đó lắm.”

Giá như Holo cũng thật thà thế này nhỉ, anh nghĩ nhưng không quay sang nhìn cô. Bởi vì chỉ mới thoáng liếc qua, anh đã thấy Holo đang cười một nụ cười chẳng yên bình lắm rồi.

“Đây đã là lần thứ ba con đến thị trấn này rồi, nhưng vẫn chưa sang bên đó lần nào ạ.”

“Chắc là thiếu tiền qua sông chứ gì?”

Col gật đầu cái rụp.

Đến cả tiền để sang bên kia còn không có, thế thì làm thế nào mà Col lại vượt qua sông Roam được nhỉ? Lawrence đâm ra tò mò. Cậu bé này khi đã muốn làm gì đó thì thường chẳng từ gì cả, có khi đã cởi quần áo quần lên đầu rồi bơi giữa làn nước lạnh cũng nên.

“Tôi cũng chưa sang phía Nam Kerube bao giờ cả, bên đó có cái gì thế?”

Ba người bắt đầu đi, Lawrence chờ Col ăn xong nốt con hàu còn lại rồi hỏi.

“Vùng phía Nam nó, ừm... đẹp lắm ạ.”

Col ngắt giữa câu một đoạn hơi lâu, vì cậu bé phải nhìn ngó xung quanh một chút, rồi mới thì thào nói tiếp.

Quả thực mới chỉ nhìn vùng ven sông thôi, đã thấy được khác

biệt rõ rệt giữa hai miền của thị trấn rồi. Phía Bắc tập hợp nhiều dân cư đến từ xứ dị giáo, trong khi phía Nam lại có nhiều thương nhân và tín đồ chính thống giáo từ những miền đất xa hơn tìm đến, mối quan hệ giữa hai vùng ít nhiều có lẽ cũng giống quan hệ giữa hai tôn giáo này.

Trong giới thương nhân mà nói thì những thương nhân từ phía Nam nắm tiền nhiều của hơn phía Bắc rất nhiều, và những kẻ như thế lại thường là nam châm hút nhiều tiền của đến với mình hơn.

“Nhưng người bên này lại đối xử tốt với con hơn nhiều.”

“Ồ... Tôi nghe bảo dân miền này đa phần đến từ những vùng phía Bắc, chẳng biết có đúng không nhỉ?”

“Con nghĩ là đúng đấy ạ. Con thấy nhiều người quê cũng ở Roef lắm. Nhưng cho dù không tính đến chuyện đó thì con vẫn thấy dân bên này tốt bụng hơn.”

Lawrence gãi gãi sống mũi, suy nghĩ xem nên trả lời thế nào. Sự đối lập giữa miền Nam và Bắc... cũng bí ẩn chẳng kém gì giữa người và sói vậy.

“Những nơi nào khí hậu khắc nghiệt thì con người vẫn hay hiền hòa mà.”

Vừa nghe Lawrence nói, Col đã cười toe toét rồi gật mạnh cái đầu. Dù Col vốn có suy nghĩ linh hoạt, sẵn sàng du hành một mình về phương Nam để học luật Giáo hội nếu cần thiết, trong thâm tâm cậu vẫn có sự cảm tình, ưu ái hơn với người phương Bắc - nên khi được ca ngợi những người đồng hương với mình có gì đó hơn dân xứ phương Nam, trong lòng cậu tồn tại một niềm vui thuần túy.

Lawrence đồng cảm với cậu, và anh có cảm giác mình hiểu được

tại sao khu chợ lớn nhất trong toàn thị trấn Kerube, trung tâm của mọi giao thương, lại được đặt trên mảnh đất phù sa ven sông kia rồi. Bởi vì miếng đất đó chính là vùng đệm dung hòa giữa phía Bắc và phía Nam, hay cũng có thể nói là trung lập hoàn toàn.

“Nhưng mà...”

Col nói tiếp với Lawrence, người đang vừa đi vừa ngắm nhìn vùng đồng bằng ấy.

“Những người phía Nam... bao giờ nhìn họ cũng vui vẻ lắm.”

Col nói như vậy chắc hẳn là để cho anh vui. Lawrence hơi giật mình, nhưng rồi ngay lập tức khuôn mặt anh chuyển thành một nụ cười.

“Vì thời tiết bên đó ấm áp hơn mà, nên cũng dễ nấu rượu hơn.”

“A, vậy sao thầy...”

Chỉ cần chờ thêm một vài năm nữa thôi, chắc chắn Col sẽ trở thành một cậu thanh niên cực kỳ tuyệt vời. Lawrence không thể nào phủ định được linh cảm gần như đã chắc nịch ấy, và chắc hẳn Holo cũng có suy nghĩ giống anh. Cô vừa đi vừa dung dề tay cậu bé, miệng nở nụ cười rất tươi, cứ như thể đang đầu tư cho tương lai vậy.

Một nửa Lawrence muốn coi đó chỉ như trò chòng ghẹo của Holo, nhưng nửa kia anh cũng thấy ganh tị. Nhận thấy những cảm xúc rối bời đó, Holo ném cho anh một ánh nhìn ranh ma từ dưới lớp áo choàng. Nụ cười của cô vừa trêu chọc, mà cũng vừa như muốn nói, *Anh mà không cẩn thận là thằng nhóc vượt mặt anh thật đó.*

Lawrence đưa tay lên cảm vuốt ria, rồi khẽ thở dài *Tôi tưởng*

không ai thả thính với con cá mình đã câu được chứ? Anh đã muốn trêu chọc Holo một chút như thế, nhưng rồi nghĩ thế nào lại thôi. Bởi vì Lawrence biết, nếu như mình nhỏ nhen đến vậy, thì có khả năng sẽ bị thua Col thật chứ chẳng chơi.

Nhưng trời ạ, cô đang làm gì với thằng bé thua mình hẳn một giáp thế? Lawrence chỉ biết cười thảm một mình, anh hít đầy bầu không khí rét buốt vào trong lá phổi.

CHƯƠNG II

Con sông Roef vốn bắt nguồn từ vùng núi cùng tên, nó chảy vào sông Roam để rồi từ đó sông Roam lại chảy ra vịnh biển Winfiel. Thị trấn khai khoáng Lesko nằm ở thượng lưu sông Roef, thị trấn Lenos lại ở nơi sông Roef và sông Roam hợp lưu, và cuối cùng, thị trấn cảng Kerube nằm ở ngay cửa biển.

Vì nằm ở tận cuối hạ nguồn như thế nên Kerube thường xuyên nhận được những chuyến hàng tiên đồng từ trên thượng nguồn chuyển xuống, những thương vụ này có quy mô rất lớn, tức là thương hội nào được giao cho quản lý ắt cũng phải rất có tiềm lực thì mới đủ để đảm đương nhiệm vụ.

Ít nhất đó là điều mà Lawrence đã nghĩ, những kỳ vọng ấy đã khiến cho anh tương đối hào hứng, mong chờ vào thương hội mà mình sắp được diện kiến. Nhưng cũng chính vì lẽ đó mà khi đến trước cửa bản doanh thương hội Jean, anh đã hơi nghệt mặt ra.

“Ở đây ấy hả?”

Trên khuôn mặt của Holo không giấu giếm sự thất vọng. Biểu cảm của cô cứ như muốn nói, *Cửa hàng ọp ẹp thế này thì gió thổi cũng bay ấy chứ*, và biết đâu nếu tâm trạng không được tốt, cô lại chẳng đang nghĩ đến chuyện biến trở về hình dạng thân sói để cho tòa nhà bé nhỏ này bay tít đi thật cũng nên.

Phía trước hiên nhà hướng ra mặt đường có treo một tấm bảng

hình chữ nhật bằng thép, trên đó khắc chìm dòng chữ *Thương hội Jean*, hình như đây cũng chính là sân để họ tập kết hàng hóa - Lawrence đã tạm nhìn thấy vài đồng hàng chất lên cao ngất. Tuy nhiên, đảm nhận việc vận chuyển những bó hàng hóa đã buộc chặt ấy lại không phải là những con ngựa lông dài có thể lao phăm phăm giữa vùng núi phủ tuyết trắng mà không chút e sợ, hay là thứ ngựa thồ khỏe đến mức chỉ cần đi một chuyến là đã vận chuyển xong tất cả tài sản kiêm dụng cụ của người dân một ngôi làng nhỏ. Không, trước cửa thương hội Jean chỉ có một con lừa gầy còm buộc mấy bó rơm lúa mạch trên lưng vốn dùng làm thức ăn cho gia súc trong mùa đông - nó đang ngáp ruồi chờ chuyển hàng tiếp theo khởi hành.

Từ trước đến giờ mỗi khi nghe đến cụm từ “thương hội”, Col luôn nghĩ đến một nơi tập hợp rất nhiều tiền bạc và quyền lực, nên bây giờ chứng kiến hình ảnh đìu hiu của thương hội Jean, cậu bé dường như đang có những xung đột tinh thần dữ dội, đến mức lộ cả ra trên khuôn mặt.

“Các vị là ai vậy nhỉ?”

Đằng sau chiếc bàn tiếp khách ở trong góc sân chứa hàng có một người đàn ông béo lùn trạc tứ tuần đang cặm cụi viết thứ gì đó, nghe tiếng nhóm Lawrence trước cửa, ông bèn ngẩng mặt lên. Trong thương hội dường như không còn ai khác ngoài ông, và mấy con gà nuôi thả đang cặm cúi nhặt mấy hạt thóc rơi trên nền nhà.

“Nếu các vị đến mua hàng thì chúng tôi rất hoan nghênh. Nhưng nếu các vị đến để bán thứ gì đó thì... e rằng đã phí công rồi.”

Nhìn dáng vẻ uể oải không buồn đứng dậy khỏi chiếc ghế của

người đàn ông ấy cùng nụ cười tự giễu hơi nhếch lên trên đôi má đã xệ hẳn xuống, Lawrence cảm thấy đây là một con người rất mệt mỏi. Còn Holo thì ném cho anh một ánh nhìn đầy bất mãn.

Thương hội Jean là một trong số những kẻ muốn dùng tiền để mua bán bộ xương sói có thể là đồng loại của Holo, để phục vụ cho những mục đích không thể tưởng tượng được. Tức họ là kẻ thù đáng để cho Holo nhe nanh giương vuốt, mà đã là kẻ thù của Holo thì ít ra cũng phải to lớn, mạnh mẽ một chút mới bỏ công cho cô căm ghét chứ - cô bức bối vì lý do gần giống như vậy.

Chỉ có Col là vẫn giống hệt mọi khi, hình như cậu bé đã nhầm lẫn sự uể oải của người đàn ông kia với dáng vẻ ung dung của những người có quyền lực mất rồi.

Nhưng tất nhiên, không ai lại lấy kích cỡ tòa nhà của một thương hội để đánh giá những người ngồi bên trong đó cả. Bởi trên đời đâu thiếu chuyện người ta thò tay vào mò hang rắn, nhưng rồi lỡ đánh thức con rồng đang say ngủ bên trong.

“Bên mình làm ăn khó khăn đến thế cơ ạ?” Lawrence vừa nói, vừa đặt bước chân đầu tiên vào trong sân chứa hàng. Trên sàn sân vãi rất nhiều rơm rạ, làm Lawrence chột nhót tới bậc thềm những ngôi nhà ở miền quê - có lẽ người ta vẫn hay dùng khoảng sân này để dự trữ, vận chuyển lượng lớn lúa mì chẳng? Đâu đó trong sân Lawrence nhìn thấy những mặt hàng bình thường mà ở các thương hội vẫn hay có, nhưng ở đây thì phải nói là chúng bình thường đến tầm thường.

“Hừ. Chắc cậu là thương nhân đến từ phương Nam? Bên đó làm ăn phát đạt lắm hử?”

Ở một góc sân là mấy bộ áo giáp được sắp xếp gọn gàng, chắc đã được lưu trữ ở đây rất lâu rồi. Nhìn thấy chúng, Lawrence cảm giác như bản thân được an ủi, vì anh cũng vừa mới thua lỗ trong một thương vụ mua bán áo giáp xong.

“Có lúc tốt, mà cũng có lúc tệ ạ.”

“Còn ở đây thì chỉ có tệ thôi. Nát như tương bần.”

Người đàn ông đó vừa nói vừa dang hai tay ra, như muốn tỏ ý tôi bó tay rồi đây này.

Đi theo sau Lawrence, Holo và Col cũng bước vào trong sân chứa hàng, thơ thẩn ngó nghiêng xung quanh. Bất chợt, Holo vướng chân vấp phải một ụ rơm dưới nền nhà, nhấc bổng luôn nó lên làm lăn ra hai quả trứng gà bên dưới.

“A, hóa ra là giấu vào đấy à. Chúng nó cứ để lung tung khắp nơi làm tôi tìm không xuể. Tí nữa lại phải đi nhặt tiếp thôi... Năm nay số gà ở vùng này giảm mạnh, nên phổ xá cũng im lìm hẳn đi. Mọi năm cứ đến thời gian này lũ gà trống, gà mái đã gáy vang cả thị trấn rồi.”

“Do cuộc đại viễn chinh lên phương Bắc bị hủy hả ông?”

“Ừ. Không có người từ xứ khác đến thì chúng tôi chẳng có tiền, mà nhàn nhã không làm việc thì cái bụng cũng không thấy đói. Giá nông sản thì cứ giảm không ngừng, mấy món đồ thủ công như là xô với chậu, ngay cả áo giáp năm nào cũng đắt như tôm tươi bây giờ cũng để mốc trong kho, hoàn cảnh như thế đấy nên chỉ có giá rượu là vẫn cứ tăng, tăng mãi.”

“Hừm?”

Holo phát ra một thứ âm thanh kỳ lạ.

Người đàn ông to béo ngồi sau chiếc bàn nhún vai một cách ục ịch.

“Không có việc gì làm thì chỉ biết uống rượu thôi chứ còn gì nữa?”

Holo dường như rất hiểu điều ông vừa nói.

“Thế còn cậu, chàng thương nhân dẫn theo hai cái đuôi này, có mang phi vụ gì đến cho chúng tôi không đây?”

“Cái đuôi?”

Holo lăm bắm một cách hơi khó chịu dưới lớp mũ áo choàng. Cũng có những lúc cô không thể giữ tròn vai một nữ tu hiền lành được. Đáng lẽ mình phải dặn dò cô ấy từ trước, Lawrence vừa nghĩ vừa làm mặt lạnh lùng với mục đích nhắc cô dừng lại.

“Chúng tôi muốn tìm chủ nhân thương hội Jean...”

“À, thế thì là tôi đây.”

Lawrence gật đầu - từ nãy giờ anh đã đoán đây chính là ông chủ nên không bất ngờ lắm - rồi anh tiến lại gần và đặt lá thư tay Eve viết lên chiếc bàn tiếp khách.

“Ồ, thật là thất lễ quá. Ra là người quen của thương hội Bolan sao.”

“Thương hội Bolan?”

Lawrence chưa từng nghe đến chuyện Eve có thương hội riêng, nên anh cũng thấy hơi bất ngờ. Bởi vì anh vốn nghĩ Eve là một “con sói cô độc”, ngoài cô ra chẳng còn ai phù hợp với biệt danh đó hơn nữa. Khi thấy Lawrence tỏ vẻ không biết gì, ông chủ thương hội Jean cũng không lấy làm lạ, nét mặt ông gần giống như là của

người vừa lỗ mồm, nói ra chuyện không cần phải nói hơn.

“Gọi là thương hội nhưng chỉ có một thành viên thôi, cũng không treo biển hiệu, vậy mà giăng được mạng lưới rộng lắm... Như vậy có lẽ cũng gọi là thành công nhỉ?”

Ông chủ thương hội Jean vừa mở bức thư tay của Eve, vừa nói như chờ đợi sự đồng ý của Lawrence. Về phần mình, anh không biết Eve là người có tầm ảnh hưởng đến mức nào, nhưng anh cũng không muốn để lộ cho ông chủ biết là mình mới chỉ quen cô gần đây thôi.

Vì vậy nên anh chỉ nở một nụ cười không rõ ý nghĩa, để cho đối phương - tức là ông chủ tự tưởng tượng ra ý đồ của anh, và chẳng biết tưởng tượng thế nào mà ông cũng bật cười.

“Ừm... Cậu Kraft Lawrence à... Hô hô... Tôi không ngờ lại có người cầm lá thư của con sói đó đến đây đây. Cậu bị cô ta nắm thóp mất rồi à?”

Từ nãy đến giờ ông chủ thương hội Jean vẫn giữ vở bọc ông chủ lằm cẩm của một thương hội làm ăn chẳng ra gì, nhưng bây giờ, khi thấy ông xéch mi mắt trái lên nhìn chăm chú, Lawrence nhận ra bản chất thực sự của ông - một bậc thầy.

Nhưng nét mặt của ông tuyệt đối không mang ý đồ đe dọa Lawrence, hay khoe khoang uy thế bản thân mình. Ở đó chỉ tồn tại một lòng hiếu kỳ thuần túy, nhưng có lẽ chính vì vậy mà anh càng cảm thấy ông giống một thương nhân lâu năm hơn. Sau khi đánh giá lại đối phương cho chính xác, Lawrence cũng để cho niềm vui khi gặp được một đồng nghiệp thú vị lộ ra trên khuôn mặt, rồi anh nhún vai.

“Cái đó là bí mật.”

“A ha ha ha... Vậy à, vậy à. Thế để tôi xem cậu đến đây làm gì nào...”

Ông chủ vừa nói vừa lướt mắt nhìn một lượt trên tờ giấy. Ngay lập tức, Lawrence thấy gò má ông giật giật. Nội dung ghi trong lá thư là về bộ xương sói được người ta tôn thờ như thần linh, một thương nhân bình thường đọc được hẳn đã phải cười phá lên, với tay lấy bình rượu nho rồi.

Nhưng đôi vai ông chủ thương hội Jean lại run lên như đang khẽ cười vì hồi tưởng chuyện quá khứ, rồi ông cẩn thận gấp tròn lá thư và lấy lông ngựa buộc nó lại.

“Tôi hiểu rồi. Đã rất lâu rồi mới lại có người quan tâm đến lời đồn này đấy. Cậu lại còn mất công nhờ vả Eve Bolan, tìm đến tận thương hội của tôi, nên tôi đoán cậu không có ý đùa cợt.”

“Vâng, dù nói ra thì cũng hơi ngượng ạ...”

Lawrence cười cầu tài, và người đàn ông kia cũng cười đáp lại, anh cảm thấy trong nụ cười của ông tồn tại lẫn lộn hai cảm xúc. Cảm xúc đầu tiên là bất ngờ, tại sao lại có một thương nhân nghiêm túc tìm đến tận đây, để hỏi về một lời đồn ngớ ngẩn như thế này? Còn cảm xúc thứ hai là chút bối rối của một người đã qua tuổi thanh xuân, đến lúc này rồi lại có người đến hỏi ông về câu chuyện thời xưa cũ, trong khi trước kia ông đã cố thuyết phục hết nước hết cái, mà chẳng kẻ nào chịu lắng nghe. Nghĩ đến những gì ông chủ thương hội Jean có thể đã trải qua, trong lồng ngực Lawrence bỗng gợn lên những băn khoăn không rõ ràng.

Nhưng rồi nụ cười lập tức tắt lịm trên khuôn mặt ông.

“Chỉ để đến đây nghe tôi kể chuyện tầm phào mà bắt được con sói đó viết thư, cậu cũng đáng mặt đàn ông đấy. Cả hai cái đuôi mà cậu dẫn theo nữa, nhìn kỹ mới thấy cũng không phải dạng chim non mới ra ràng.”

“Chúng tôi đâu có muốn ngồi được vào ghế của hội đồng thị trấn, nên không quá chú ý về bề ngoài... Quan trọng là mình làm được cái gì kia.”

“Kraft Lawrence, điều cậu vừa nói cực kỳ chính xác. Mà thất lễ quá, lại để khách xưng tên trước thế này... Tôi là Ted Reynolds, chủ nhân của thương hội Jean.”

Đây chính là cái tên của người viết sổ sách cho thương hội Jean, chính là đồng giấy từ đã làm cho nhóm Lawrence đau đầu nhức óc trên đường xuôi thuyền dọc sông Roam. Lúc mới nhìn thấy cái tên Lawrence đã tưởng tượng ra một chàng trai trẻ, nhưng hóa ra người thật lại gấp đôi số tuổi chàng trai trong tưởng tượng của anh.

“Jean là tên vợ của ba tôi, tức là mẹ tôi đó. Ông ấy yêu vợ lắm.”

“Ôi, vậy thì tốt quá còn gì.”

“Không dám đâu, các đối tác làm ăn chỉ mới nghe đến tên bà ấy thôi đã phát sốt phát rét lên rồi. Nên chắc là bảo ba tôi sợ vợ thì đúng hơn.”

Ông chủ giơ một ngón tay lên, nhắm một mắt lại cười, điệu bộ giống như những quý tộc kênh kiệu. Cái điệu cười của ông tuy không hợp với thực tế chút nào, nhưng chính vì vậy lại dễ mên một cách kỳ lạ.

Lawrence nghĩ, không thể coi thường người này được.

“Cái chuyện mà cậu đang hỏi tôi ấy, quả thật không bình thường chút nào đâu...”

“Vâng, trên thế gian này vốn lắm kẻ làm chuyện lạ thường mà.”

“Ừ, cậu nói cũng phải. À mà... quên mất đấy.”

Reynolds nhắc cái thân hình nặng nề kinh niên của mình dậy, bảo với nhóm Lawrence “Chờ tôi chút.” rồi lui khỏi chiếc bàn và biến mất vào trong nhà. Cuối cùng chỉ còn lại lũ gà nuôi thả, chúng vừa kêu cục ta cục tác vừa rửa những phần bông mềm trên đôi giày cỏ của Col. Chúng nhất quyết không tha cho cậu bé, dù Col đã nỗ lực đánh đuổi. Sau một hồi thích thú nhìn Col đánh vật với lũ gà, Holo quay sang, nhe răng ra dọa bọn chúng. Và thế là lũ gia cầm ấy hốt hoảng bỏ chạy toán loạn, đến mức tưởng như sắp đập cánh bay đi tới nơi vậy, dù sự thực là chúng không biết bay.

“Đã để các vị chờ lâu... Ái chà.”

Khi mớ lông tơ của lũ gà đang bay lả tả còn chưa kịp rơi chạm xuống mặt đất, Reynolds đã quay ra, hai tay ông ôm một chiếc hộp gỗ. Ngay cả những thương nhân không tinh tường lắm cũng dễ dàng tưởng tượng được bên trong hộp có cái gì.

“Xin lỗi nhé. Lũ gà nhà tôi ưả mấy thứ bông xù lắm.”

“Cũng đang là mùa lạnh mà ông. Phải giấu kỹ ngón tay đi mới được.”

Lawrence vừa trả lời, Reynolds đã phá lên cười lớn.

“A ha ha ha...! Thật không dám tưởng tượng luôn nhỉ. Nếu chúng mà dám mổ đầu móng tay của tôi thì chắc phải cho vào nồi hốt, cả đồng trứng ngày mai sẽ nở cũng luộc luôn.”

Nghe ông nói Col vừa hồn nhiên cười vừa xoa xoa mấy đầu ngón tay, còn Lawrence thì hướng ánh nhìn không chút ngần ngại vào chiếc hộp mà Reynolds đã đặt lên bàn tiếp khách.

“Cái gì đây ạ?”

“À rồi. Để tôi cho cậu xem.”

Nói đoạn ông mở chiếc hộp ra ngay mà không hề do dự, làm Lawrence phải vội vàng chuẩn bị tinh thần. Bên trong chiếc hộp lén đầy ắp xương động vật.

“Đây là kết tinh nỗ lực của rất nhiều những con người thân ái đã ra tay ‘giúp đỡ’, khi nghe tin chúng tôi chịu trả rất nhiều tiền cho bộ xương thần của ngôi làng trên núi tuyết ấy”

Cách ăn nói có phần phóng đại của Reynolds làm Lawrence cảm giác là ông thực ra chán ngán với chỗ xương này lắm rồi, nhưng anh không biết là ông đang đùa hay thành thật đến đâu. Mà cứ cho là ông đang nói dối thì lát nữa chỉ cần hỏi Holo là sẽ biết ngay mà.

“Chúng có phải là hàng thật không ông?”

“Nếu là thật thì đã tốt. Cậu nhìn cái thương hội này mà chưa hiểu hay sao? Vốn tôi mua vét số xương đó đâu phải vì dục vọng cá nhân hay gì chứ, vậy mà lại ra nông nổi này. Cửa hàng cũng sắp sập tới nơi rồi.”

Phần ‘cửa hàng sắp sập tới nơi’ chắc chắn là ông nói xạo thôi. Thương hội này là điểm trung chuyển của những chuyến tiền đồng chuyển từ thượng nguồn sông Roam xuống, nên dù trông bề ngoài tuềnh toàng đến mấy, lợi nhuận nó kiếm được chắc chắn vẫn không hề ít chút nào.

Nhưng vẻ chán nản, bất cần của Reynold khi kể về chuyện bị lừa ngày xưa thì Lawrence cho là thành thật. Trong ánh mắt của người đàn ông ấy hiện lên một vẻ hiếu kỳ thuần túy, cứ như đứa trẻ con.

“Tại sao bây giờ các vị lại quan tâm đến chuyện vợ vắn này?”

Phải nghe Reynolds nói thứ mình đang theo đuổi là ‘vợ vắn’ kể cũng hơi trái tai với nhóm Lawrence, nhưng cũng đành chịu thôi.

“Eve cũng từng hỏi chúng tôi như thế. Chẳng giấu gì ông, hai cô cậu này vốn là người phương Bắc.”

“Ồ...”

Hai mắt Reynolds hơi mở to, khuôn mặt này là của người vừa nhận ra mình đã hiểu nhầm tai hại đến mức nào.

“Tôi hiểu rồi, hóa ra là vậy sao... Tôi đã ăn nói tùy tiện rồi. Xin các vị đừng hiểu lầm nhé. Tôi chỉ đơn giản là chán ghét cái lời đồn hoang đường này thôi, chứ không có ý xúc phạm đến thần linh của các vị.”

Reynolds vừa nói vừa cọ cọ cái mũi, lòng bàn tay mở rộng, nhìn ông cứ như đang chấp tay tạ tội trước Thiên Chúa trong nhà thờ. Chỉ mới nghe Lawrence nói ‘hai người này đến từ phương Bắc’ là ông đã hiểu ra vấn đề ngay, một minh chứng cho việc Kerube ở gần núi Roef đến mức nào. Và qua đây Lawrence cũng phát hiện ra một điều - ông Reynolds hóa ra lại rất tôn trọng những người dân phương Bắc.

“Tôi sẵn sàng giúp sức cho các vị. Nhưng câu chuyện này, tôi vẫn phải nói, thật sự rất kỳ lạ...”

Reynolds là người có thể thay đổi không khí cuộc đối thoại trong

chớp mắt. Khoảnh khắc ông lên tiếng, nhóm Lawrence như quên mất mình đang đứng trong sân chứa hàng của một thương hội xập xệ, mà tưởng như mình đang ngồi trong sảnh nghị sự của hội đồng thị trấn mà chăm chú nghe ông diễn thuyết vậy.

“Ở những miền xa xôi nhất của vùng núi Roef, vẫn còn tồn tại rất nhiều truyền thuyết dân gian với tầm ảnh hưởng rất lớn, đến mức Giáo hội không thể nào làm ngơ được. Một vài truyền thuyết chẳng có mấy độ tin cậy, đồng thời có những truyền thuyết thật sự rất khó nghi ngờ. Người ta kể rằng bộ xương của thần sói đang được cất giữ trong một ngôi làng ở vùng này - tôi không biết hai cô cậu này xuất thân từ đâu, nhưng về phần mình, tôi đã từng ở tại một ngôi làng mà có thể chính là nơi đó...”

“Có phải là làng Rupí không ạ?” - Col chen vào. Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cậu bây giờ, thật khó mà tưởng tượng được đây vẫn là cậu bé ban nãy đã suýt phát khóc vì bị lũ gà mổ vào chân.

“Ừ. Cậu còn bé vậy mà đã biết tên ngôi làng ấy, lại còn tìm được đến tận đây, thì tôi đoán cậu hoặc là vì may mắn mà vẫn giữ được mạng sống đến bây giờ, hoặc đã nhìn thấy, nghe thấy đủ những chuyện trái ngang trên đời này rồi.”

Col đã từng kể với Lawrence rằng làng Rupí bị những người truyền đạo mang đao kiếm đến chiếm giữ, trong cuộc giao tranh đó đã có rất nhiều người phải chết. Vì thế nên khi nghe những lời Reynolds nói, cậu bé nắm chặt hai bàn tay, gật đầu.

“Còn cô gái kia nữa... tôi sẽ không hỏi lý do tại sao cô sinh ra ở phương Bắc mà lại ăn mặc giống như nữ tu của nhà thờ. Thương nhân không thể mang theo tiền xuống dưới nắm mỏ được, nhưng

lại có thể mang theo ký ức mà.”

Nói đoạn, nửa dưới khuôn mặt của Reynolds giãn giật, thành hình một nụ cười mang chút mỉa mai. Holo cũng khẽ mỉm cười. Bởi vì cô hiểu rằng mong ước được chứng kiến chỉ toàn những điều tươi đẹp, trong sáng từ bây giờ cho đến khi chết, tự nó mới thật là ngớ ngẩn và đáng cười nhạo làm sao.

“Mà thôi, quay lại chuyện vị thần làng Rupì. Tôi nhớ lúc đó là hồi cuối mùa hè năm kia. Từng đoàn dân truyền đạo và lính đánh thuê hoành hành khắp vùng núi và bình nguyên phía Bắc. Chúng gây ra đủ thứ tai ách cho những ngôi làng nơi đó. Giữa hoàn cảnh như thế, một thương hội thân thiết với chúng tôi lại đang theo đuổi một manh mối. Không, nếu nói đúng hơn thì họ ‘không theo đuổi cũng không được.’”

“Là thương hội Debau phải không ạ?”

Nếu để cho đối phương nghĩ rằng mình đến đây mà không biết chút thông tin nào, thì có khả năng sẽ bị người ta thêm mắm dặm muối để làm cho câu chuyện hư cấu và thú vị hơn, hoặc biết đâu sẽ bị cho ăn quả lừa to đùng không biết chừng. Vì thế nên Lawrence phải cho ông chủ Reynolds biết là mình đã tìm hiểu sự tình từ trước rồi.

Nhận ra ý đồ của anh, Reynolds bật cười nhẹ nhàng đáp lại.

“Hừm. Tôi sẽ không nói dối người được con sói cái gia tộc Bolan trao cho thư tay đâu. Bởi vì tôi tôn trọng cô ta mà. Mà cậu Kraft Lawrence lại là thương nhân được cô ta tin tưởng nữa, nên tôi cũng tôn trọng cậu.”

Ông cười mà trông cũng không giống như đang cười, Lawrence

còn sợ biết đâu thật lòng ông đang phật ý. Nhưng anh cũng không cho rằng mình đã nói điều gì thất lễ. Toàn bộ cuộc đối thoại giống như là một nghi thức giữa hai thương nhân, để xác định “luật chơi” của cuộc trao đổi này.

“Tôi xin lỗi vì đã chen ngang lúc ông đang kể chuyện.”

“Không, nếu tôi cứ nói một mình mãi thì chắc sẽ cảm râm đến sáng mai mất. Giờ biết được nhóm cậu không phải mù dờ hoàn toàn rồi, thì tôi sẽ rút ngắn chỉ kể những phần quan trọng thôi.”

Nói đoạn, Reynolds tặc lưỡi và chỉnh lại tư thế ngồi. Ánh mắt ông hướng về phía bức tường, nhưng phản chiếu trong lòng đèn đôi mắt ấy lại là ký ức.

“Lần đó, thương hội Debau nhận được yêu cầu từ một nhánh nhỏ nợ trực thuộc nhà thờ, mà ngại nổi vì lý do nợ lý do kia, họ lại chẳng thể nào từ chối được chứ. ‘Trong số những truyền thuyết của môn đồ dị giáo ở vùng núi phía Bắc mà bọn ta đã điều tra, có một truyền thuyết đặc biệt nổi bật, khác hẳn mọi lời đồn tầm phào vô căn cứ khác. Nó có một chân tướng, một hình thù. Thương nhân các ngươi vốn kiếm kế sinh nhai từ mọi thứ tồn tại trên thế gian này, hẳn có thể tìm thấy chân tướng, hình thù của nó chứ?’ - yêu cầu như vậy đấy.”

Thực tế thì nó gần giống một mệnh lệnh hơn là yêu cầu. Qua cách nói chuyện và miêu tả của ông Reynolds, Lawrence có thể nhận thấy rằng ông cũng chẳng ưa thích gì Giáo hội cả.

“Cũng giống như thương nhân bọn tôi coi phường thợ giả kim là những tay phù thủy bí ẩn, cho rằng chẳng có gì mà lũ người mờ ám ấy không làm được, bên Giáo hội chắc cũng coi chuyện làm ăn của

thương nhân là khó hiểu và thiếu đạo đức, rồi hiểu lầm là chuyện gì chúng tôi cũng làm được đây mà. Trong chuyện làm ăn lúc nào cũng có những ‘đơn hàng’, những yêu cầu không thể nào từ chối được. Và bao giờ cũng vậy, những yêu cầu đó luôn chảy từ đầu sông xuống cuối sông.”

“Ông nói không sai chút nào.”

Nghe Lawrence nói, Reynolds gật đầu vẻ thỏa mãn. Hoàng đế ra lệnh cho thương nhân của hoàng cung, thương nhân hoàng cung lại truyền mệnh lệnh cho thương hội mà mình nắm giữ, mệnh lệnh đó lại truyền từ thương hội chính xuống chi nhánh, và cuối cùng người chủ chi nhánh đó sẽ đốc thúc những người thương nhân bình thường nhất, hoạt động trong thị trấn hay thành phố.

Những món hàng quý giá nhất dâng lên cho nhà vua ngự lãm, trong không ít trường hợp lại bắt nguồn từ những cuộc xô xát sứt đầu mẻ trán giữa những thương nhân, để tranh giành một đồng tiền xu.

Mệnh lệnh chảy từ thượng nguồn xuống hạ nguồn, còn hàng hóa thì lại chảy ngược lên đến với người ở đầu sông, không bao giờ được phép lẫn lộn.

“Thương hội của chúng tôi nằm ở ngay điểm cuối cùng của dòng sông Roam, cai trị bởi thần Roam vĩ đại. Bất cứ mệnh lệnh nào từ trên chảy xuống, dù quái quỷ đến đâu, chúng tôi cũng vẫn phải tuân theo...”

Gò má xệ xuống của ông chủ Reynolds rung lên một cái - pưng - cứ như muốn tuyên bố nó xệ xuống là vì ngày hôm nay, cho giây phút này vậy.

“... dù có phải khuynh gia bại sản.”

Lawrence gật đầu, anh cúi xuống nhìn số xương động vật đựng đầy trong cái hộp gỗ trên bàn. Bình thường, dù một thương hội có cố tình tìm kiếm một mặt hàng nào đó, cũng không bao giờ có chuyện bị gửi cho nhiều ‘hàng hóa’ thế này. Chỗ xương trong hộp này có lẽ là xương chó, mèo, cừu, dê hay lợn - số lượng rất nhiều, có lẽ vì tất cả mọi người trong thị trấn đều biết thương hội Jean thu thập xương thú không phải vì mục đích làm ăn đàng hoàng.

Bởi vì trong một cuộc làm ăn đàng hoàng, hàng hóa mang đến cũng phải đàng hoàng mới có giá trị. Tuy nhiên, vì đây là một cuộc làm ăn lệch lạc, nên những thứ hàng hóa rác rưởi cũng có thể bán được giá cao. Ví dụ ở đây là mảnh xương - nếu như thương hội Jean và thương hội Debau ở trên cho rằng có thể sử dụng mảnh xương đó để lừa phỉnh, làm lữ người của Giáo hội hài lòng, thì khả năng họ chịu bỏ tiền ra mua nó là có thể, dù chỉ là rất nhỏ thôi.

Nói là nhỏ, nhưng xương động vật lại là thứ ở đâu cũng có. Cứ đánh cược bừa một phen, có thua cũng chẳng mất gì. Phe chịu thiệt nhất cuối cùng chỉ có thương hội Jean, vì bất đắc dĩ mới phải chịu làm nhà cái cho canh bạc này.

“Hồi đó chúng tôi cũng ầm ĩ, hào hứng ghê lắm. Máy người ở Giáo hội hứa nếu tìm được hàng thật sẽ trả một, hay hai ngàn đồng vàng lumione cơ mà.

“Vậy cuối cùng...”

Khi ông Reynolds dừng lại để nở một nụ cười cay đắng, người đã tiếp lời ông là Col.

“Ông có tìm thấy bộ xương đó không ạ?”

Đôi mắt của Reynolds chợt trở nên trong suốt vô hồn như thủy tinh, dưới hai hàng mi mày chùng xuống vì mệt mỏi. Câu hỏi hồn nhiên của Col đã vi phạm tệ hại phép tế nhị của thương nhân. Nhưng rồi hai viên bi thủy tinh ấy lại thay đổi, trở về đúng với thần thái một vị chủ nhân già, đang ung dung chờ khách tới hay ngắm lũ gà mổ thóc trên nền sân.

Một thương nhân không bao giờ nổi giận trước những phát ngôn vô ý. Bởi vì thay vì nổi giận thì thà tìm cách đối đáp cho hợp lý còn hơn. Tuy nhiên như thế cũng có nghĩa là từ lúc này Reynolds sẽ không nói chuyện với tư cách thương nhân nữa, mà chỉ như một con người bình thường thôi.

“Haha... Nếu như mà tìm thấy được thật, thì giờ này tôi đang phải ngồi trên cái bàn bằng vàng kia. Đương nhiên hồi đó cũng có rất nhiều tin đồn là thương hội Jean đã tìm thấy số xương đó từ lâu, đã nhận được khoản tiền thưởng rất hậu hĩnh, không thiếu kẻ còn đe dọa đòi cướp của tôi nữa. Đáng lẽ chúng mà chịu suy nghĩ một chút thì sẽ hiểu ra ngay thôi. Một số tiền vàng lớn như thế, lại tuồn được vào đây cho tôi mà hoàn toàn tránh khỏi tai mắt của người ta - chẳng hay thần thánh phương nào vậy?”

Reynolds dùng lối nói hơi đùa cợt, bởi vì đúng là chuyện đó ngớ ngẩn kinh khủng thật. Nếu đột nhiên hơn một ngàn đồng vàng được rót vào thương hội này, thì chắc chắn sẽ bị tất cả những người làm nghề buôn bán quanh đây đánh hơi ra. Cũng giống như chuyển dời một ngọn núi lớn đi vậy, dù có làm lén lút trong đêm, thì sáng hôm sau cũng sẽ bị người ta phát hiện ra ngay, làm sao giấu giếm được.

Col có vẻ cũng đã đoán ra được điều đó rồi. Chú bé gật đầu về

tiếc nuối, rồi cảm ơn Reynolds vì đã trả lời câu hỏi của mình. Nhìn ông chủ thương hội tròn mắt trước lời cảm ơn ấy, Lawrence cũng phải bật cười. Sau khi đặt câu hỏi và được người ta trả lời, phải nhớ cảm ơn - lễ nghi ấy là một trong những điều khó dạy nhất, mà có lấy roi quất vào mông lũ đệ tử cũng chưa chắc đã chịu nhớ cho, vậy mà Col lại thực hiện rất mẫu mực. Mặc dù cách đặt câu hỏi của cậu thì lại bất lịch sự kinh khủng.

Dù bây giờ công việc của ông chỉ còn là ngồi uể oải bên chiếc bàn tiếp khách, con mắt nhìn người của thương nhân Reynolds chắc chắn vẫn vô cùng sắc sảo. Vì vậy nên ông đã nhìn sang Lawrence, bằng ánh mắt của một người trong nghề.

“Cậu có chú nhóc đệ tử xuất sắc đấy, Lawrence à.”

Ánh mắt ông giống hệt một con đại bàng đang nhìn mồi. Miêu tả như vậy chắc chắn không phải là nói quá.

“Cậu ta không phải là đệ tử của tôi.”

“Hả?”

Nghe anh nói, Reynolds giật bắn mình, cứ như không tin lời Lawrence vậy, khi ông quay sang Col anh lại nói tiếp không ngập ngừng.

“Cậu nhóc này về sau sẽ trở thành học giả về luật Giáo hội. Nếu như tôi mà nhận vợ cậu ta là đệ tử của mình, thì chắc sẽ chẳng bao giờ qua cổng thiên đàng được mất.”

Biểu cảm của Reynolds lúc đó thật sự rất khó miêu tả. Đại khái thì nó là ngạc nhiên, Lawrence cảm giác nếu như mình có thể làm Holo bất ngờ đến mức này, thì anh sẽ dễ dàng nắm lấy dây cương của cô hơn rất nhiều. Sau khi làm biểu cảm ngạc nhiên đó,

Reynolds đập tay cái bộp lên trán, giống như là giương cờ trắng đầu hàng vậy.

“Hừmmm... Sinh ra ở phương Bắc, lại là học giả Giáo hội tương lai, còn đang theo đuổi truyền thuyết về vị thần quê mình... Ta hiểu rồi... Bảo sao mà cậu lại được con sói cái ấy tin tưởng đến thế. Chú nhóc này, trên tất cả, cũng rất đáng ganh tị.”

Đối với những thương nhân hiểu rõ về quan hệ xã hội và dòng chảy của quyền lực, thì cụm từ ‘học giả Giáo hội tương lai’ cũng chẳng khác gì ‘mỏ vàng chưa đào’ cả. Và chỉ cần nhìn cách đi đứng nói chuyện của một người, thương nhân có thể đoán định được người đó có tiền đồ hay là không. Thương nhân luôn sẵn sàng đầu tư cho những ai lọt vào mắt xanh của mình.

Anh có thể cảm nhận rõ ý đồ của Reynolds, nhưng rồi ông bất chợt hướng mắt về phía Holo, rồi quay lại nhìn Lawrence.

“Còn cô gái này, hẳn cũng đến từ một tu viện tên tuổi nào đó nhỉ?”

Chắc chắn Holo đã phát hiện ra một điều - ông Reynolds dành cho Col ánh mắt như đại bàng rình mồi, nhưng đối với cô thì ông lại không có thái độ như vậy. Ông hỏi Lawrence về cô hoặc là vì lịch sự, cho rằng nếu cứ để Holo đứng ngoài rìa cuộc nói chuyện suốt thì không hay, hoặc là ông tò mò về cô giống như là một câu chuyện phiếm, không hơn không kém.

Nhưng Holo còn lâu mới dễ yên cho người ta coi nhẹ mình như thế. Phải làm sao để nâng cao giá trị của mình trong mắt đối phương đây? Trong những tính toán như thế này, cô luôn nhanh nhạy đến mức làm cho thương nhân cũng phải bái phục. Vì vậy nên

vừa mới nghe Reynolds nói, cô đã lẩn ngay ra sau lưng Lawrence, tay nắm chặt gấu áo anh.

Giống như một cô gái trẻ e ấp trước người lạ. Giống như cô muốn khẳng định rằng Lawrence chính là “bùa hộ mệnh” của mình.

Thương nhân là những con người khao khát cả vật sở hữu của thần linh, vậy thì khi thấy một vật đã thuộc về người nào khác, chắc chắn ham muốn sẽ tăng lên gấp bội.

Hiệu quả còn trên cả tuyệt vời.

“A ha ha ha ha...!”

Ông Reynolds cười lớn, và Lawrence biết Holo cũng đang lấp ló thò mặt ra từ sau lưng mình, trên môi nở nụ cười ranh mãnh. Đây là một cuộc chiến tâm lý hai, ba tầng, nhưng không dùng đến một lời nói nào cả. Reynolds bật cười vì ông đã lập tức nhận ra - mình đã thua đau Holo mất rồi.

“Thật là những vị khách tuyệt vời. Tôi có một đề nghị này. Cũng sắp đến chính Ngọ rồi, tại sao chúng ta không cùng ăn trưa, để chúc mừng cuộc gặp gỡ này?”

Đối với Lawrence, đây là một lời đề nghị không thể nào từ chối. Cuộc nói chuyện với Reynolds tràn ngập những điều làm anh thích thú.

“Nếu ông đã có lòng thì chúng tôi cũng có dạ.”

“Thế thì may mắn quá. Tôi sẽ bảo người làm chuẩn bị thức ăn ngay. Nhưng mà...”

Đến đây, Reynolds nhìn ra sân chứa hàng của thương hội Jean đằng sau lưng nhóm Lawrence, rồi nói tiếp.

“... Tôi cần thịt một con gà mạnh khỏe, nhưng chẳng hiểu sao hôm nay lại không thấy chúng nó đâu cả.”

“Á!”

Col chột hét lên làm Holo quay sang nhìn. Lúc này khi đôi giày của cậu bị lũ gà mổ, Holo đã ném cho chúng một ánh mắt hung tợn đến mức có lẽ sói cũng phải sợ cúp đuôi, thế là giờ chúng chạy hết mất rồi, chẳng còn lại con nào trên sân chứa hàng.

“Nếu các vị không ngại, thì phiền các vị qua gọi mấy người hàng xóm cùng ăn cho vui.”

Reynolds vừa nói vừa cười như một đứa trẻ đang tận hưởng trò chơi khăm, Col luống cuống, còn Holo thì do dự đi lòng bắt lũ gà.

Bữa ăn có gà và rượu nho. Bánh mì và muối là hai thứ cần thiết để tồn tại, nhưng muốn tận hưởng cuộc đời thì không thể thiếu hai món ngon này. Mà được người ta đãi thì lại càng ngon hơn nữa.

Chưa đợi Reynolds nói hết câu “Đừng khách sáo nhé.” Holo đã lao vào bàn ăn, còn Col thì vẫn làm đúng theo những lễ nghĩa được học ở Giáo hội, rất ra dáng một học giả tương lai.

Ông Reynolds thật là người hào phóng, không những cung cấp bao nhiêu thông tin, mà còn mất công làm cơm cho mình ăn nữa. Chắc hẳn giữa ba người chỉ có Col là nghĩ như vậy.

Đan xen giữa những chuyện phiếm không đầu không cuối bên bàn ăn, Reynolds đã kể cho nhóm Lawrence những kỷ niệm buồn cười hồi “con sói” xuong sói lên đỉnh điểm hai năm trước, và còn cả quá trình sau đó lời đồn đã dần nguội đi và chìm hẳn như thế nào nữa.

Nhưng thương nhân luôn luôn yêu cầu một cái giá tương đương, để trả công cho những việc mình làm. Lawrence đã bắn khoản không biết ông sẽ tính bao nhiêu đây, nhưng hóa ra phải đến lúc tạm biệt ông mới cho anh biết chuyện đó.

“Gửi lời hộ tôi đến Eve Bolan nhé.”

Ông dùng cả hai tay nắm chặt lấy tay phải của Lawrence. Ánh mắt của ông rõ ràng thuộc về một thương nhân sành sỏi. Ông muốn anh nói lại với Eve rằng ông đã cung cấp mọi thông tin về bộ xương sói, lại còn tận tình thiết đãi, vậy là đã làm đủ trách nhiệm của người tiếp khách. Mục đích của ông là xây dựng thiện cảm với Eve, để sau này suôn sẻ mở rộng làm ăn hơn.

Nhưng thương hội Jean mà Reynolds đang làm chủ, dù vẻ ngoài không được phát đạt lắm, vẫn là đối tác làm ăn của thương hội Debau, vốn nắm giữ thế độc quyền về khai thác khoáng sản. Lawrence cảm giác việc cố gắng lấy lòng Eve chẳng thể mang lại cho ông quá nhiều lợi nhuận.

Hay Eve thực ra lại là người có nhiều quyền lực, mà Lawrence không hề biết tới?

Lawrence vẫn còn rất nhiều băn khoăn, nhưng bây giờ phải lo cảm ơn Reynolds đã. Anh chấp nhận chu đáo lời thỉnh cầu của ông, sau đó mới rời khỏi thương hội Jean. Reynolds còn ra đến tận cửa để tiễn anh, Holo và Col đi, dù từ đầu buổi đến giờ ông ngồi như mọc rễ trên chiếc ghế.

“Xong rồi...”

Lawrence lẩm bẩm một mình. Mục đích đã hoàn thành mỹ mãn. Tuy nhiên, trong tất cả những điều đã trao đổi với Reynolds, anh

cảm giác vẫn có nhiều điểm chưa thật sự hợp lý. Từ tình trạng của hiệu của thương hội Jean, cho đến lúc anh đưa bức thư tay của Eve cho Reynolds, và cả những hành động của ông trong lúc chia tay vừa rồi nữa.

Tuy những chuyện đó có vẻ như không liên quan trực tiếp đến lời đồn về bộ xương sói, nhưng ai mà biết được - hành động của thương nhân bao giờ cũng liên quan đến nhau theo những cách không thể ngờ tới được.

Lawrence vừa im lặng suy nghĩ, vừa đưa tay vuốt nhẹ chòm ria mép.

“Sao, bây giờ mình làm gì nữa?”

Dòng suy nghĩ của anh bị lời nói của Holo cắt ngang. Khi nhìn thấy khuôn mặt cô, anh chợt liên tưởng đến con gà vừa bị lên đĩa khi nãy. Hai cái đùi gà được luộc lên, rót vào một thứ sốt làm từ giấm cùng với hương thảo cắt nhỏ và hạt mù tạt giã nát - quả thực là đặc sản.

Nó ngon lành đến mức ngay lúc này đây trên khóe miệng Holo vẫn còn dính một vài lá hương thảo. Lawrence dùng ngón tay khều lấy cái lá đó cho cô làm Holo nhắm một mắt, biểu cảm hơi khó chịu sao đó. Nhưng rồi anh lập tức nhận ra, không phải là cô đang ngượng ngùng, giận dữ theo kiểu đừng có coi tôi như trẻ con. Mà cô chỉ đơn giản ngoảnh mặt sang ngang để nháy mắt ra dấu với Col thôi. Cậu bé hơi giật mình, nhưng rồi gật đầu như thể vừa nhớ ra điều gì đó. Nhìn cảnh đó Lawrence chỉ biết thở dài. Hình như Holo và Col đã cá cược với nhau, để xem anh có lấy cái lá dính trên miệng cô hay không thì phải.

“Ừm... Làm gì bây giờ nhỉ.”

Không được tham gia vào trò trêu chọc của cô. Lawrence thì thầm, làm như không để ý đến cái nháy mắt giữa cô và Col.

“Nhưng mà mắt húng thật thầy nhỉ, ai ngờ ông ấy lại nói hết tất cả những gì mình hỏi như thế.”

“Hở?”

“Con đã tưởng ông Reynolds sẽ giấu giếm mình chuyện gì cơ.”

Nghe Col nói, lần này đến lượt Lawrence quay sang nhìn Holo. Ánh mắt hai người chạm nhau trong một khoảnh khắc, rồi lập tức tránh đi ngay. Như thế chắc chắn là Holo cũng đã nhận ra điểm gì không bình thường trong cuộc đối thoại lúc này.

Lawrence nói tiếp một cách thận trọng.

“... Cậu nói phải. Mình đã xác nhận được bên Giáo hội tin rằng truyền thuyết làng Rupi là có thật. Nếu đến cả Giáo hội cũng tin thì chắc hẳn thứ đó có tồn tại. Đây là một bước tiến rất lớn.”

Col gật đầu lia lịa, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng nếu như đến cả Holo cũng cảm nhận được sự không tự nhiên trong lời nói của Reynolds, thì có lẽ chuyện này không đơn giản đến thế. Lawrence giấu không kể cho Col là vì không muốn vấn đề trở nên phức tạp hơn. Bởi vì tính tình cậu bé thật thà quá mức. Ngay cả với con người ranh mãnh như Holo, chuyện về quê nhà vẫn là một chủ đề nhạy cảm và nhiều nguy hiểm. Vậy nên anh sẽ phải đợi thời điểm phù hợp để từ từ giải thích cho Col thôi.

“Nhưng đúng là tôi hơi tiếc một điều.”

“Dạ?”

Col nhìn Lawrence, nghiêng đầu. Chẳng hiểu sao anh thấy cậu bé làm vậy đáng yêu hơn Holo nhiều, có lẽ vì anh biết khác với cô, cậu hoàn toàn không có ẩn ý hay mưu đồ tình quái gì cả.

“Thì bởi vì lấy thông tin dễ dàng quá, nên tôi chẳng có cơ hội lôi con bài tử ra.”

“A... Là chuyện về số tiền đồng ạ?”

Năm mươi bảy hộp tiền đồng được chuyển từ trên thượng nguồn xuống, không hiểu sao khi được chuyển qua biển từ thương hội Jean thì đã tăng lên sáu mươi hộp. Lawrence nghi ngờ rằng chuyện này có thể là nội tình mà thương hội Jean không muốn cho ai biết, cũng tức là nếu như ông chủ thương hội nhất quyết che giấu tung tích bộ xương sói thì anh có thể lôi chuyện này ra mà nắm thóp họ - anh cũng đã nói với Col đại khái như thế.

Có điều, vì cho rằng chỉ cần sự thật là số hộp không khớp nhau đã đủ để nắm thóp thương hội Jean rồi, nên Lawrence chưa hỏi Col lý do tại sao lại có chuyện như vậy. Mà tự mình nghĩ thì anh không tài nào suy luận ra nổi.

“Thôi vậy, nếu đã không phải dùng đến thì khi nào kết thúc hành trình cậu hãy nói cho tôi biết đáp án - coi như là quà cảm ơn luôn.”

Col - người duy nhất biết được sự thật đằng sau số tiền đồng không khớp - gật đầu, rồi cậu bé bật cười như vừa bị ai thọc lét.

“Bây giờ chúng ta chỉ còn một lựa chọn duy nhất, đấy là đi cảm ơn Eve và mong trên đường sẽ thu thập được thêm thông tin thôi. Mà cũng không được vội vã quá mức nữa. Nếu bị ai đó nghi ngờ là đang làm chuyện mờ ám thì không hay chút nào.”

“À... ừm... ý thầy là nếu như có ‘ai đó’ đang giám sát chúng ta, thì quá vội vã sẽ đánh động cho hẳn biết là mình đang làm việc quan trọng... có phải không ạ?”

Không bao giờ Col quên học tập những điều mới, Lawrence rất phục chí hướng này ở cậu bé. Anh gật đầu.

“Reynolds và Eve đều dễ dàng nói cho mình biết câu chuyện về bộ xương sói, là bởi vì cả hai đều cho rằng đây hoàn toàn là tin đồn vớ vẩn vô giá trị. Nếu như hai người đó mà đánh hơi được một chút khả năng nào rằng bộ xương đó là có thật, thì họ đã phải câm như hến rồi ấy chứ.”

“Vậy thì nếu thầy và con quá nghiêm túc theo đuổi vụ này, sẽ bị những người đó cho rằng đã tìm thấy được một chìa khóa quan trọng nào đó, đủ để chứng minh lời đồn là có cơ sở...”

Chìa khóa quan trọng khiến nhóm Lawrence tin tưởng câu chuyện về bộ xương sói là sự thật, không gì khác đương nhiên chính là sự tồn tại của Holo. Col hiểu rõ sự thật này, nên vừa nói cậu bé vừa giơ một ngón tay phải lên, vẻ mặt đặc ý giống như một đầu bếp đang tự hào tuyên bố rằng, *Bí quyết đằng sau hương vị món ăn của tôi chỉ là một chút gia vị này thôi vậy*. Hoặc là giống một chú cún con thích chí vì thực hiện được một trò diễn mà chủ vừa dạy cho.

Lý do mà Lawrence không thấy đáng về đó của Col kiêu căng hay lắc cắc, là vì anh biết cậu bé chỉ đang ra vẻ mà thôi - bản tính thân thiện, tình cảm của cậu vẫn không có gì thay đổi cả.

“Nhưng cũng trớ trêu thật thầy nhỉ, con với thầy đi hỏi chuyện cũng là vì muốn xác định thực hư của tin đồn này. Vậy mà hóa ra

chẳng còn ai tin vào nó cả, nên họ sẵn sàng nói hết cho mình biết...”

“Đây là vấn đề về đức tin. Cũng cần đến cả lòng dũng cảm nữa - khi mà mọi người xung quanh đều cho rằng cậu sai, thì cậu có dám khẳng định những gì mình tin tưởng là đúng không?”

Col gật đầu như một cậu học trò ngoan ngoãn.

“Để tôi lấy ví dụ cho cậu hiểu. Người thầy tu hỏi Chúa rằng con người có được Ngài cứu rỗi không, nhưng ông không nhận được một câu trả lời nào. Vậy là do Chúa lười biếng không đáp lại câu hỏi của ông ư, hay là vì...?”

Không hổ danh học giả Giáo hội tương lai, cậu bé giống hệt như một quả chuông mới đúc trong khuôn, chỉ cần gõ nhẹ là đã vang lên những thanh âm vang dội.

“Vì đáp án cho câu hỏi đó quá hiển nhiên rồi ạ.”

Một cuộc đối thoại thành thực, đầy tri thức và khiến người ta cảm thấy yên tâm, hơi khác so với những lúc anh trò chuyện với Holo. Lawrence cảm thấy mình đã hiểu ra tại sao mấy người mang danh học giả có thể bàn bạc như thế này từ ngày này qua tháng khác mà không biết chán rồi.

Vì hai người cứ vừa nói chuyện vừa thong dong bước đi, nên Col đã đi ngang hàng bên cạnh anh từ lúc nào, nhưng Lawrence thấy thế cũng không có gì là xấu.

Nếu mười năm sau anh và cậu lại có thể đi cùng nhau thế này, thì đến lúc đó chắc chắn Col đã trở thành một người bạn tuyệt vời rồi. Nghĩ đến đây Lawrence bắt đầu mong chờ đến ngày đó.

Tuy nhiên, chuyện của hiện tại là Holo, vốn bị cho ra rìa từ hồi

này, đã chen vào giữa anh và Col.

“Hai thầy trò vui nhỉ, tíu tít cái gì trước mặt tôi đó?”

Nhìn khuôn mặt cô có vẻ hơi bức dọc. Lawrence cảm giác mình không nên cố nghĩ quá sâu về ý nghĩa câu nói của cô.

“Nếu không phải tới ổ của con cáo già đó ngay, thì tôi muốn đi đến chỗ này trước.”

“Chỗ nào cơ?”

Nghe Lawrence hỏi, Holo chỉ tay về phía cửa sông.

“Thì cái nơi nhộn nhịp đó đó.”

Không cần nói cũng biết ý cô là khu chợ trên miếng đất phù sa, vùng đồng bằng châu thổ của thị trấn. Nhìn cái đuôi của Holo rung rinh dưới lớp áo choàng, anh biết cô đang mơ tưởng đến những món ăn ngon lành ở đó.

Cuộc bàn luận đầy tri thức giữa anh và Col đã quay ngược về với một chủ đề dễ hiểu hơn nhiều. Anh rướn mắt nhìn qua đầu Holo, về phía Col để hỏi ý kiến cậu bé. Col hơi ngần ngại, nhưng rồi cũng gật đầu.

Dù phải đến một nửa lý do Holo muốn đến khu chợ là vì chính bản thân cô, nhưng nửa kia chắc chắn là vì suy nghĩ cho Col chứ không ai khác. Dù Holo luôn nói những chuyện tưởng chừng như dễ hiểu, nhưng Lawrence cảm giác đối thoại với cô không hề thua kém những vấn đề tri thức mà anh bàn luận với Col - bởi vì trong chúng luôn luôn có những ẩn ý kèm theo như thế này.

Vì vậy nên anh cũng trả lời Holo với những ẩn ý của riêng mình.

“Cô lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện ăn uống thôi.”

Vừa nghe Lawrence nói với vẻ ngán ngẩm, Holo đã quắc đôi mắt màu hổ phách nhìn anh, nhếch môi lên nở một nụ cười tinh quái.

“Tôi lúc nào cũng nghĩ về anh nữa.”

Sau câu nói mang giọng điệu hơi cao, và ngọt ngào ấy, cô đã sà vào ôm lấy cánh tay anh.

Hồi nãy Lawrence đã không để Holo tự lấy lá hương thảo dính trên khoe môi, nên thế này coi như là hòa.

Chỉ tội cho Col, mặt cậu bé đang đỏ dần lên, cậu không biết phải hướng mắt nhìn vào đâu cho phải. Lawrence không kiềm chế nổi một chút cảm giác đặc chí khi thấy cậu bé khổ sở như thế, nhưng anh cũng không lấy đó làm vui vẻ gì. Bởi vì khi Holo đã thể hiện tình cảm như thế này, thì cô cũng sẽ yêu cầu anh phải có gì đó đáp lại.

“Ừ đúng, vì tôi là đồ ăn của cô mà.”

Nhận được ‘của hồi môn’ của Lawrence, Holo cười ngoác miệng, hai tai cô ve vẩy mạnh đến mức làm cái mũ áo choàng tưởng sắp tuột ra đến nơi.

“Thế thì phiền anh nói lỏng cái dây ví một chút cho tôi nhá?”

Lawrence nhìn về phía Col. Ánh mắt của anh mang câu hỏi, cậu thấy tôi thế nào?

Trong mấy trò đối đáp như thế này, thì Col cũng không hề thua kém gì Holo cả.

“Con nghĩ thầy đúng là ‘ngư ông đắc lợi’ ạ.”

“Ừ, lợi thì có lợi nhưng răng chẳng còn...”

Cậu còn có thể tạo cho anh một câu đùa ăn ý đến thế cơ mà.

Ngay giữa vùng đồng bằng châu thổ của thị trấn Kerube có một

cái ao chứa nước lớn. Sống trong cái ao đó là đủ mọi loại cá lớn nhỏ, thỉnh thoảng người ta còn thấy lũ rùa hay những loài chim ưa nước tụ họp thành bầy. Nhưng những người dẹt nên câu chữ bên bờ nước ấy không phải là những thi nhân với mái tóc xoăn màu vàng óng, và ngôn từ nói ra ở nơi đó cũng không phải những lời vàng ý ngọc, vượt xa thế tục gì cho cam.

Đàn cá trong ao bồi rồi bơi vòng vòng trong tấm lưới chụp xuống, còn rùa và chim nước thì bị người ta tóm hoặc vào chân, hoặc vào cổ mà xách lên thô bạo. Những lời ngã giá, mặc cả sắc lẹm như lưỡi dao ngắn cắt những con số ra đều chần chẹn, được thét lên từ những cái cổ họng không bao giờ thiếu hơi, cùng chủ nhân với những cánh tay to khỏe tóm ngang thân con cá.

Những con người qua lại khu chợ vẫn gọi cái ao này là Suối Vàng. Lấy Suối Vàng làm trung tâm, khu chợ của thị trấn Kerube có diện tích rộng khoảng hai trăm bước chân về phía Bắc, hai trăm bước chân về phía Nam, ba trăm bước chân về phía Đông và bốn trăm bước chân về phía Tây. Đường như người ta đã quy định khu chợ chỉ được rộng đến thế này từ lâu lắm rồi, nên dù vẫn còn thừa tương đối đất trống, chợ vẫn chưa bao giờ được mở rộng ra cả - ít nhất theo như những gì Lawrence loáng thoáng nghe được thì vậy.

Tức là mỗi tòa nhà ở đây cũng được xây trên một khoảnh đất đã phân chia từ xưa. Những cửa hàng ấy nằm san sát nhau đến mức, nói trớ trêu, từ bên này có thể thấy hết sổ sách vốn liếng bên kia được. Còn chưa kịp đặt chân lên trên vùng đồng bằng ấy, Holo đã cụp chặt hai tai về phía trước.

Lawrence cảm giác cử chỉ đó của cô không phải là diễn, cũng

chẳng phải trò trêu chọc gì cả. Bởi vì khu chợ lớn nhất thị trấn Kerube này luôn luôn ồn ào đến mức không thể tưởng tượng được, bất kể ngày hay đêm.

“Hôm nay... chỗ này có lễ hội hay sao vậy chị?”

Vừa trả tiền công cho người chủ thuyền và bước chân lên đồng bằng từ cầu tàu xong, Lawrence đã thấy Col lên trước mình tự bao giờ, cậu đang ngăn người ra vì ngạc nhiên còn Holo thì đứng bên cạnh.

Trên mảnh đất đồng bằng này có ba bến đỗ cho tàu thuyền, nơi nhóm Lawrence đỗ vào là bến dành riêng cho vùng phía Bắc thị trấn. Vì vậy nên anh không có cơ hội được chứng kiến cảnh “cồng chào” làm từ những con tàu mắc cạn vô chủ, có thể coi như là thắng cảnh của khu chợ này, mà chào đón anh chỉ là những tảng đá cất xẻ từ trên núi, vừa được người ta chở đến bằng thuyền và hiện tại thì nằm chổng chơ. Qua bãi đá là vào đến chợ ngay, đông đúc đến mức vai người nọ va vào vai người kia, nhưng lạ thay chẳng người nào tập trung nhìn phía trước, mà ai cũng ngó nghiêng vào những cửa tiệm như muốn ném thừ hết hàng hóa bày ra vậy.

“Gì chớ? Thế này thì đã gọi gì là đông. Ta còn từng đến những nơi mà cả thị trấn đều y hệt như thế này kia.”

Holo đang ra vẻ chị cả biết tuốt, cô ưỡn ngực tự hào, bầu ngực mà nhìn qua chẳng khác người Col là mấy.

“V... vậy sao ạ... Em mới chỉ biết mỗi Aquent là náo nhiệt nhất thôi...”

“Ừ hử. Thì có sao đâu, cậu còn nhỏ, không biết nhiều chuyện là bình thường. Cứ chăm đi nhiều, học nhiều là được.”

“Chính xác, không sai đi đâu được. Nói đâu xa, lần đầu tiên mình cùng nhau đến thị trấn cảng, cô cũng nói y hệt như Col bây giờ mà.”

Lawrence nói, rồi đặt tay lên đầu Holo từ phía sau. Trong suốt thời gian mấy trăm năm Holo ở làng Pasloe, thế giới đã thay đổi nhiều đến mức thần linh cũng thấy mình chẳng khác gì một lão già lẩm cẩm. Nên nếu nói về mù tịt chuyện thế gian thì cô còn ngơ ngẩn hơn Col nhiều. Ấy vậy mà cô lại khoẻ khoai khoẻ khoang hơn cậu, cũng nhiều bằng đó.

Vì thế nên cô đã bực dọc gạt tay Lawrence đang đặt trên đầu mình đi và hướng về phía anh một ánh mắt như đe dọa.

“Còn anh thì lúc nào cái ví cũng rỗng tuếch hết á. Nên bây giờ được ra vẽ mình hiểu biết hơn tôi, chắc là anh sung sướng lắm nhỉ?”

“Câu đó tôi nói cô mới phải ấy. Cô mới chỉ đến đúng một thành phố lớn là Ruvinsheigen thôi mà!”

Holo phồng má, ngẩng mặt lên giận dỗi. Col cũng hơi hoang mang tưởng cô giận thật, nhưng sự thật đã quá rõ ràng rồi - Holo muốn có ai đó chơi đùa, đôi co với mình.

“Cái này cũng là tại anh luôn, cái đồ thương nhân hà tiện, đo lọ nước mắt đếm củ dưa hành. Tôi là phận gái cúc cung theo anh, đâu thể tùy ý ngắm nhìn những gì mình thích được. Liệu anh có thể đưa tôi đến bất kỳ đâu, cho tôi nhìn thấy những gì tôi muốn không?”

Đây là một câu hỏi chất đầy ẩn ý, như muốn kiểm tra tất cả những gì Lawrence suy nghĩ về hành trình mà anh đã cùng Holo trải qua - tức là chỉ cần hiểu sai một li thôi, anh sẽ ăn một đập vào mông ngay lập tức.

Col hình như vẫn tưởng Holo và anh đang cãi nhau thật, nên vẻ mặt cậu bé lộ rõ vẻ bất an. Tất nhiên cả Lawrence và Holo đều coi Col như khán giả, còn mình là hai diễn viên đang đứng trên sân khấu. Vì vậy nên anh trả lời rất thận trọng, nhưng không kém phần tế nhị.

“Thương nhân chúng tôi giải quyết mọi thứ bằng tiền bạc, nên những chuyện gì không tốn đến tiền, tôi sẽ hết lòng giúp sức cho cô.”

“Anh ví dụ cho tôi nghe xem nào?”

Holo hỏi ngược lại anh, nụ cười trên khuôn mặt cô lấp ló bên dưới chiếc mũ áo choàng. Dường như chính cô cũng không nhận cười nổi với màn kịch ngốc nghếch này thì phải.

“Ví dụ ấy hả? Ờ thì, ừm, này nhé...”

Hình như hết chịu nổi cái sự suy nghĩ dông dài của Lawrence, Holo nắm cho anh một cái, rồi nắm lấy áo Lawrence và kéo anh lại gần sát mình.

“Tôi muốn ở bên anh, được trò chuyện với anh trước khi ngủ, trời ơi, anh định bắt tôi nói ra hết sao...”

Chưa ai bắt cô đã nói hết rồi mà, Lawrence đã không đáp lại như vậy.

Trong khi Col còn tưởng anh và cô đang cãi nhau thì màn kịch đã chuyển hướng hoàn toàn, làm mặt cậu bé đỏ dần lên, cậu nuốt nước bọt, nhưng vẫn không tài nào rời mắt đi được.

Lawrence thầm nghĩ, *có khi mình lại hợp với nghề diễn viên.*

“Đúng là chỉ trò chuyện thôi thì không tốn tiền, nhưng lần nào tôi

bế cô lên giường ngủ, cô cũng say xỉn hết còn gì?”

Holo lùi ra xa Lawrence một chút, trên môi cô nở nụ cười tinh quái. Lawrence đã biết cô sẽ nói gì rồi. Nên anh cũng chuẩn bị luôn về mặt tôi chịu thua cô rồi của mình, để đến lúc đó không lúng túng.

“Thì anh bảo tôi biết làm sao đây? Mấy cái chuyện anh kể chán phèo, nên là phải say tôi mới nghe được đó.”

Lawrence cảm thấy mình và Holo đã tiến triển đến mức rất đáng khen, khi mà chỉ trong một cuộc nói chuyện bình thường, cả hai vẫn có thể nhập vai diễn sâu đến như thế này.

“Rồi, bây giờ thì đi xem chợ thôi.”

Holo không khoanh tay trước ngực, mà cô liếm môi, dường như cô rất thỏa mãn với câu nói đùa vừa rồi của hai người. Ý Holo nói ‘đi xem chợ’ tất nhiên không phải là xem tình hình buôn bán ở nơi này ra sao, mà là đi thử hết mùi vị của những món ăn đang bày bán trong đó. Hồi nãy vừa mới chén no căng thịt gà tươi ngon, vậy mà hình như cô đã lại đổi rồi.

“À vâng, chẳng biết ở đây có đặc sản gì không nhỉ...”

Col đã suy nghĩ hộ Holo, dù cậu bé vẫn đang chóng hết cả mặt vì màn kịch hư hư thực thực giữa cô và Lawrence nãy giờ.

“Hử. Cậu nói cứ như ta chỉ biết mỗi chuyện ăn uống thôi ấy.”

“Dạ? Kh... không, em không có ý đó...”

Nhìn nụ cười ranh ma trên môi Holo khi cô trêu chọc Col, Lawrence chắc chắn nếu bây giờ vén chiếc áo choàng kia lên, sẽ thấy cái đuôi của cô đang ngoáy tí mù cho xem. Nhưng cô cũng không quá để ý đến những lời mà cậu bé đang ấp úng trong miệng.

Holo một mình đi vượt lên trên, qua cả những tầng đá bị vứt chổng chơ thay cho cổng vào chợ, rồi quay lại gọi.

“Nào, nhanh nhanh cái chân lên!”

Giữa chốn chợ búa đủ mọi thứ tiếng động ồn ào, giọng nói trong trẻo của một cô gái chắc chắn sẽ làm người ta chú ý ít nhiều. Một người thương nhân đang ngồi trên tầng đá viết một thứ gì đó thoảng ngược mắt lên nhìn cô, và trong phút chốc, bàn tay người đó viết trên chiếc bàn đá đã nguệch ngoạc đi đôi chút. Thẻ trạng gầy gò và sắc mặt khắc khổ của thương nhân này khẳng định rằng người đó đang tiết chế bản thân khỏi những lạc thú của trần gian, với mục đích tập trung vào kiếm tiền - đôi khi vẫn có những chuyện ngược đời như vậy. Đối với vị thương nhân có vẻ đang tập luyện để trở thành một ẩn sĩ thanh tao này, thì nhìn thấy Holo hôm nay có thể nói là rất không may mắn.

Ánh mắt của thương nhân đó lần theo hướng Holo đang nhìn, và cuối cùng chạm đến Lawrence - anh cảm giác nó không được thân thiện cho lắm. Nhưng rồi ngay lập tức người đó cầm cúi tiếp tục viết lách thứ gì đó, tuy thỉnh thoảng mắt vẫn lén liếc lên - nhìn cảnh ấy Lawrence phải cố gắng lắm mới không bật cười.

“Anh làm gì mà cứ ngẩn ngơ thế hả! Nhanh lên nào.. “

Không biết có phải cô đã nhận ra ý nghĩa của ánh mắt hướng vào mình không, mà đang hăng hái quát anh đến mức tưởng như cái đuôi sắp lộ ra khỏi lớp áo choàng đến nơi, Holo đột nhiên im lặng.

“...?”

Dù Holo diễn kịch có thuyết phục đến đâu thì anh cũng đã ở bên

cô quá lâu rồi, nên đại khái có thể nhìn ra sự thật. Và sự thật là lần này Holo không diễn - biết vậy nên Lawrence lập tức ngoảnh lại nhìn theo ánh mắt của cô, giống như chàng thương nhân trẻ hồi nãy.

Và rồi anh đã trông thấy. Col cũng quay lại cùng lúc với anh, cậu bé đưa tay che miệng vì bất ngờ lắm lét liếc mắt sang nhìn Lawrence. Nơi Holo đang nhìn là một con thuyền vừa mới cập bến, và người đang bước xuống... là một thương nhân mà anh đã rất quen thuộc.

“Hử? Ô kìa...”

Vẫn giữ nguyên cái phong thái mọi khi - đằng sau đôi mắt ngái ngủ còn nửa khép nửa mở của cô là tính cách tự tin đến ngang tàng và thái độ thực dụng đếm mọi thứ trên thế gian này bằng đồng tiền. Nhưng vẻ ngạc nhiên trên gương mặt Eve một chốc sau đó khi cô nhìn thấy nhóm Lawrence thì chắc chắn là thật lòng, chứ không phải là một màn kịch hạng nhất.

Đi theo sau Eve là hai người đàn ông to khỏe, ăn mặc chỉnh tề, lại thêm hai người đàn ông nữa quần áo cũng gọn gàng nhưng ánh mắt thì không có vẻ tốt lành gì, nên chắc hẳn hôm nay cô có công chuyện khác, và chỉ vô tình bắt gặp nhóm Lawrence thôi.

Vừa nhìn thấy Eve, một thương nhân trẻ đang ngồi trên tảng đá suy tính chuyện làm ăn vội đứng phắt dậy, lắm lét từng bước thật nhỏ mà vội vã khuất vào trong chợ, cứ như đang chạy trốn. Lại thêm một ngư phủ đang ngồi thanh thoi bên chiếc giỏ đầy cá, hình như đang chờ thương lái đến, ông kính cẩn chào Eve cứ như thể vừa gặp thần biển. Những người đàn ông đi cùng Eve coi hành

động của hai người đó là vô cùng bình thường, thậm chí họ coi việc Lawrence không làm vậy mới là quái lạ, nên họ chòng chọc nhìn anh, Col và Holo cứ như đang định giá một món hàng.

Rồi họ thở hắt một cái ra đằng mũi, ra vẻ đang nhìn những thứ gì rất vụn vặt, có cho không cũng chưa chắc đáng lấy. Họ quay lại nhìn Eve với ánh mắt như muốn hỏi, sao lại có cả thằng nhóc ở đây thế này?

“Tôi tưởng anh đã đi về phương Nam rồi cơ mà... Hay là còn du sơn ngoạn thủy trước?”

Cậu trai trẻ nhất trong bốn người đàn ông đi theo Eve trả tiền tàu một lượt cho cả nhóm cô. Eve không để ý gì đến cậu ta, nhìn Lawrence nói với vẻ thích thú. Dù cảm nhận được ánh mắt tràn đầy đối địch của Holo đang hướng về phía mình, nhưng Eve cũng chỉ liếc về phía cô trong một khoảnh khắc. Bốn người đàn ông kia vừa quan sát nhóm Lawrence, vừa thì thầm to nhỏ vào tai nhau.

“Ừ, tạm thời tôi đang phải dừng việc làm ăn. Vì vết thương vẫn còn đau nhức...”

Vì cảm nhận được ánh nhìn của Holo như đang đốt lửa sau gáy mình, nên Lawrence phải ra vẻ khó chịu một chút trong câu nói. Chắc chắn Eve cũng sẽ hiểu cho anh. Cô nheo mắt lại, rồi hơi giơ tay phải lên ra hai, ba dấu hiệu cho những người đàn ông. Thế là hai người vạm vỡ nở nụ cười chẳng thể gọi là cười được với Lawrence, còn hai người có ánh mắt đáng ghét thì đi lướt qua hai bên anh tiến vào trong chợ, chẳng khác gì coi anh như không tồn tại.

Những người đó đi đến đâu, dân chúng dạt sang hai bên đến đó,

như những cơn sóng biển trong những truyền thuyết mà thánh kinh ghi lại. Chắc chắn đây đều là những nhân vật có thể lực ở thị trấn. Holo đi ngược hướng với bọn họ, tiến về phía anh.

“Tôi cũng chỉ muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thôi, nhưng mấy tay đó cứ lùnh ra tôi bằng được. Toàn là những ông lớn của vùng Bắc Kerube này đây.”

“Là thương nhân à?”

Nghe Lawrence hỏi, Eve lắc đầu.

“Không, chúng chẳng mua bán hàng hóa bao giờ. Nhưng chuyện tính toán, sổ sách thì lại không ai sánh bằng.”

Nhìn ánh mắt không mấy thiện cảm của Eve, Lawrence hiểu ngay mấy nhân vật kia có thân thế như thế nào. Chắc chắn họ phải nắm được những đặc quyền ở thị trấn này. Quyền sử hữu đất đai, quyền đánh cá, hay là quyền thu thuế thông quan... Những thần dân của một thế giới nơi mà chỉ cần ngồi lì trên ghế thôi, là tiền bạc đã tự động chảy vào túi rồi.

Họ chịu nhún nhường ít nhiều trước Eve, có lẽ vì biết giá trị lợi dụng của cô chẳng?

Hay vì dù có nắm trong tay bao nhiêu quyền lực, thì cái danh “quý tộc” vẫn nằm ngoài tầm với?

Dù không hiểu rõ những điều sâu xa đến thế, nhưng linh cảm cho anh biết chuyện này rồi sẽ rất thú vị.

“Nếu có hứng thú mời anh ghé qua Suối Vàng. Còn giờ tôi xin phép...”

Khi đang dợm bước định rời đi, Eve quay lại liếc nhìn Holo một

cái. Rồi ngay lập tức hình bóng đó đã lặn vào, và biến mất trong biển người đông đúc ở chợ. Lawrence cảm giác như ẩn mình giữa bao nhiêu người như thế cũng là một cái tài, không phải ai cũng làm được. Trong khi đang nhìn theo bóng lưng Eve với tâm trạng hơi thán phục, anh bị Holo gọi về hiện thực bằng một cái đá vào chân.

“Anh giỏi lắm, tôi đứng ngay đây mà vẫn dám nhìn đứa con gái khác.”

Hình như anh đã từng nghe mấy câu như thế này ở đâu đó rồi - Lawrence không trả lời cô mà chỉ nhún vai.

“Thế thì... từ giờ tôi sẽ chỉ ngắm mỗi cô thôi nhé?”

Vừa mở lời như thế, anh đưa mặt mình lại gần Holo đầy vẻ trêu đùa, nhưng ngay lập tức bị cô véo cho một cái rõ đau vào má. Rồi Holo phụng phịu bỏ đi về phía chợ một mình.

“Á, chị Holo!”

Vừa định đuổi theo cô như một phản xạ, Col chợt đứng sững lại. Chú bé ái ngại quay lại nhìn anh.

“Th... thầy ời...”

“Sao?”

“Thầy không định đuổi theo chị ấy ạ?”

“Chị ấy” ở đây đương nhiên là Holo. Col đứng lại vì cậu bé nghĩ vai chạy theo cô phải là dành cho anh, chứ mình không được nhận hộ.

“Tôi ở đây thôi. Holo đang muốn cậu đi cùng đó.”

“C... con...”

“...Không nghĩ là có chuyện đó chứ gì?”

Nói đoạn, Lawrence đặt tay lên xoa đầu cậu bé. Đến khi anh rời tay ra thì mái tóc của Col đã rối bù, nhưng cậu có vẻ không định sửa lại nó. Hình như cậu bé mãi suy nghĩ đến mức quên luôn mấy chuyện như thế rồi.

“Tôi thừa nhận là cậu rất thông minh, nhưng nếu cậu chỉ suy nghĩ một chút mà hiểu hết được cuộc nói chuyện vừa rồi thì thật ề mặt tôi quá.”

Lawrence mỉm cười, rồi chỉnh lại tóc cho Col.

“Chính xác là cô ấy đang giận. Nhưng bọn tôi không cãi nhau gì đâu, xạo đấy.”

Anh cầm chiếc túi da đeo bên hông trên tay, lấy ra một đồng bạc trenni, rồi đặt nó lên sống mũi của Col.

“Chỉ từng này là quá đủ cho hai người ăn uống rồi. Nhớ đừng cho Holo uống nhiều rượu quá nhé.”

Cầm lấy đồng bạc mà nét mặt của Col vẫn bần khoản - cậu bé chẳng thể hiểu được tại sao Lawrence lại không đuổi theo Holo.

“Cô sói đó nhìn xuyên thấu bụng dạ của tôi mất rồi. Còn biết là tôi đang bị dụ dỗ bởi những lời Eve nói nữa. Nhưng Holo thì lại ghét Eve lắm, đến mặt cũng không muốn nhìn.”

Col nhìn Lawrence với ánh mắt như muốn hỏi “Rồi sao nữa ạ?”, nhưng anh dừng giải thích tại đây, mà chỉ đẩy vào lưng cậu bé. Không quên nói thêm “Muốn biết thì hỏi Holo ấy.” Col còn chần chừ thêm một lúc nữa, nhưng vì cậu là một cậu bé thông minh, nên cuối cùng đã bước đi theo đúng lời anh bảo.

Dù đang mất dạng giữa biển người kia, chắc hẳn ánh mắt Holo

vẫn đang nhìn theo Col.

“Rồi, còn mình...”

Eve đã bảo anh nếu có dịp hãy đến Suối Vàng. Lawrence hiểu được ẩn ý sau câu nói đó của cô. Tại thị trấn cảng Kerube này, người ta có lệ tổ chức những cuộc bàn bạc quan trọng liên quan đến số phận toàn thị trấn ở bên bờ cái ao giữa đồng bằng châu thổ, nơi vẫn hay được gọi là Suối Vàng.

Bởi vì nếu tổ chức họp hành ở phía Bắc thị trấn thì người vùng phía Bắc sẽ có lợi thế sân nhà, mà tổ chức ở phía Nam thì người phía Nam có lợi - nên tổ chức ở vùng trung lập này là biện pháp để đảm bảo công bằng.

Và hướng đến nơi đó bây giờ là những người có quyền lực tại thị trấn, cùng với cô gái quý tộc sa cơ có triển vọng trở thành thương nhân lớn trong tương lai - chắc chắn rồi đây tại Suối Vàng sẽ xảy ra một sự kiện gì đó mà những ai đã mang danh thương nhân đều sẽ muốn có mặt. Không một trò giải trí nào có thể thú vị hơn nó được cả.

Tất nhiên nếu muốn ngăn Lawrence lại, Holo chỉ cần tóm lấy cái cổ của anh, bắt anh chỉ được nhìn mình không tư tưởng thứ gì khác là xong. Nhưng nàng sói thông minh ấy hiểu rõ cái giá phải trả nếu như cô hành động như vậy. Nên thà rằng bản thân mình cứ tạm lùi đi, chờ xem Lawrence sẽ hành động thế nào còn hơn. Và anh đã chấp nhận giao kèo đó của cô.

Lawrence ngán ngẩm đưa tay lên vuốt tóc - trong những chuyện trao đổi như thế này, anh có thể dễ dàng hiểu được tâm trạng của Holo, vậy mà lúc khác thì... Chắc đã có nhiều phen cô phải đến phát

chán với anh.

“Chỉ đi chơi mà cho hẵn một đồng trenni...”

Lawrence khoanh tay, lúc lắc cái cần cổ - bây giờ anh mới thấy hình như mình đã hơi hào phóng quá. Nhưng như vậy ít ra anh sẽ không phải nghe cô cầu nhàu.

Đã lâu lắm rồi Lawrence mới lại bước vào một khu chợ. Vậy mà anh lại cảm thấy mình hòa nhập tương đối tự nhiên. Đằng sau anh chỉ còn lại cảnh chợ búa âm ỉ với những dòng người lũ lượt xô bồ, cứ như một đàn kiến bất tận.

Bên trong khu chợ cứ như là một thế giới khác. Anh đã nghe nói nó được xây dựng trên nền vô số những cây cọc đóng rất sâu xuống nền cát - không biết có phải là thật hay không. Đến hơn một nửa số tòa nhà trong khu chợ trên những cây cọc này được dựng bằng đá tảng, để không bị cuốn đi theo dòng sông. Lawrence hiểu rằng xây nhà bằng gỗ giữa vùng gió cát này thì sẽ rất nhanh chóng bị mục ruỗng, cọc sắt rồi cũng sẽ bám rỉ, nhưng anh lo ngại không biết những công trình bằng đá nặng nề ấy có làm sập cả nền cát xuống sông không. Nhưng tất nhiên anh chưa từng nghe thấy chuyện như thế xảy ra bao giờ cả, nên chắc không có vấn đề gì.

Vì có lối kiến trúc như thế, lại thêm gió mang cát lên phủ lên những ngôi nhà bằng đá, nên khu chợ này làm Lawrence liên tưởng đến những xứ sa mạc ở phương Nam xa xôi. Giữa những phố phường với bao nhiêu âm thanh ồn ào vọng lại, may sao anh đã yên ổn tìm đến được Suối Vàng.

Xung quanh Suối là một quảng trường rộng hình tròn, có bốn con

đường dẫn đến từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc. Và để đánh dấu điểm trung tâm của Suối, người ta dựng tại đó một cây cột lớn. Trên cột có treo ba con cá khô màu đen, có lẽ dùng làm bùa cầu may, và trên đỉnh của nó một con chim hải âu đang đậu.

Ở một góc bên bờ Suối là ba chiếc bàn đã được sắp sẵn ghế, đứng quanh đó là ba lính canh đeo giáp da ở ngực, mỗi người cầm một cây giáo phải dài gấp đôi cơ thể mình. Đảo mắt nhìn quanh một hồi, Lawrence nhận thấy tầng hai của tất cả những nhà trọ và lữ quán được xây dựng bao quanh bờ ao này đều đang mở cửa sổ. Những khuôn mặt thập thò trong đó đều thuộc về những thương nhân có vẻ khá giả, vài người còn có cả phụ nữ ở trong phòng hầu hạ, rất có vẻ đang tận hưởng cuộc đời.

Lawrence thì không có cái điểm phúc được ngồi ung dung trong phòng mà quan sát như thế, nên anh mua cốc bia từ một gian hàng lộ thiên rõ ràng chỉ mở để tận dụng dịp này, rồi chọn cho mình một vị trí ở khoảng cách có thể nghe thấy hết tiếng nói chuyện từ ba chiếc bàn kia.

Không nhìn thấy bóng dáng Eve đâu, nhưng Lawrence để ý trên những chiếc ghế đằng kia đã có sẵn vài người ngồi - chỉ nhìn qua anh đã biết ngay nghề nghiệp của họ, những người đó ngồi tách thành nhóm và đang thì thào to nhỏ với nhau.

Thế này thì Lawrence không cần phải mất công đi hỏi ai về chủ đề cuộc họp này nữa rồi. Bởi vì khi nhìn thấy có chuyện thú vị trước mắt thì thương nhân là những kẻ chẳng biết “giữ bí mật” là gì nữa. Với những phi vụ làm ăn thì ai cũng rất kín mồm kín miệng, nhưng gặp mấy chuyện đồn thổi này thì lại vui miệng nói ra tất cả. Nên

Lawrence chỉ cần lắng nghe những thương nhân ngồi gần anh, vừa cầm ly rượu mạnh chừng cất vừa nói oang oang, là đã hiểu được đầy đủ sự tình.

Hình như họ là những thương nhân đi thuyền đang ghé qua đây, cái giọng lè nhè của người say mềm làm Lawrence không nghe rõ, nhưng đại để là bàn luận về việc mở rộng khu chợ trên vùng đồng bằng châu thổ này. Những lần trước đến đây anh cũng đã nghe người ta bàn bạc như thế, có lẽ chủ đề này cũng thuộc dạng đến hẹn lại lên.

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút cũng sẽ thấy mở rộng chợ ra tức là số hàng hóa và thương nhân tìm đến sẽ tăng lên, tiền thuế lọt vào túi thị trấn cũng nhiều hơn từng đó - vì sự thật rõ ràng như thế nên đáng lẽ chẳng có gì phải thảo luận, đương nhiên ai cũng sẽ đồng ý rồi.

Tất nhiên nếu mọi chuyện đơn giản như thế thì đã không phải bàn bạc quanh năm suốt tháng, ở đây đang có xung đột về lợi ích giữa những người nắm quyền lực. Lawrence đưa cốc bia lên miệng hớp, nhìn đám người ngồi quanh ba chiếc bàn kia với một ý nghĩ hơi mỉa mai - chẳng biết mình sẽ được xem màn kịch đầy lòng tham nào đây?

Đúng lúc ấy, một chuyển động làm Lawrence chú ý - con chim hải âu đậu trên cây cột kia đã tung cánh bay. Và rồi ngay sau đó, hoặc cũng có thể là ngay trước khoảnh khắc ấy, từng tiếng chuông gọn sắc vang vọng khắp trong khu chợ, làm cho mọi nhộn nhạo xung quanh lặng đi như cơn sóng rút dần về biển.

Về phía những chiếc bàn đặt cạnh bờ Suối kia, Lawrence thấy

những người tham gia ở đó đều đã đứng lên, họ đưa tay phải ra và tuyên bố bắt đầu cuộc họp.

“Nhân danh thần sông Roam vĩ đại!”

Rồi họ ngồi xuống ghế, ba người lính canh khua giáo ba lần hướng về bầu trời.

Một nghi thức mở đầu trang nghiêm chẳng kém gì hội đồng nguyên lão của những đế quốc xa xưa, có lẽ phải như vậy mới đủ thể hiện quyền uy thật sự của buổi họp này.

Nhưng Lawrence cảm giác, như thế có nghĩa là trong quá khứ đã có không biết bao nhiêu kẻ cố hạ thấp quyền uy của nó rồi. Hội nghị này là cơ quan quyết định những chính sách của thị trấn, nếu nó không còn khả năng bắt buộc người ta phải nghe theo, thì thị trấn sẽ lập tức rơi vào hỗn loạn. Giống như một đám lính đánh thuê không có tương chỉ huy vậy.

Điều này cũng đúng cả với việc cai trị quốc gia, bảo sao mà mọi quốc vương đều phải khẳng định quyền lực của mình là do chính Chúa Trời ban cho.

Lawrence đưa cốc bia lên môi, nở một nụ cười hơi giễu cợt, “Hóa ra ở đâu cũng có nỗi khổ riêng.” - rồi thì thâm cảm xúc thật của mình.

“Hóa ra anh cũng nghĩ giống tôi à?”

Đang đọc thoại mà tự nhiên nghe thấy tiếng người đáp lại, Lawrence suýt nữa phun hết bia trong miệng mình ra. Anh giật mình quay về phía chủ nhân giọng nói, hóa ra là Eve, người hồi nãy anh đã không thấy đâu.

“Làm gì mà phải giật mình thế, anh có gì giấu tôi à?”

Qua đôi mắt ẩn dưới lớp khăn cuốn mặt, anh biết cô đang khẽ mỉm cười.

“... Thương nhân cất cả tiền và bí mật trong túi mà.”

“Nếu được thì tôi muốn mang theo xuống mồ luôn.”

“Ừ, đồng ý.”

Lawrence nhún vai theo kiểu phóng đại lời mình nói, làm Eve cười vang như một cô gái thành thị vô tư.

“Thế cô cần gì từ một thương nhân thành thị như tôi nào?”

“Thân thiện phết nhỉ. Cả đời này tôi chẳng quên được lúc bị tay anh bóp cổ đâu.”

Lawrence không muốn bị nói như vậy chút nào. Nhưng ngay cả những tướng quân vĩ đại nhất, khi còn là trẻ con chắc chắn đã phải đánh nhau, rồi khóc nhè một vài lần.

“Thì tôi cứ tưởng đáng lẽ cô phải ngồi ở đằng kia cơ.”

“Anh nói cái buổi lễ kia á? Nếu như mấy thứ đó mà cho tôi được chút lợi lộc nào, thì tôi sẽ cảm tạ Chúa Trời hay thần linh nhiều hơn đấy.”

Eve nói, rồi nheo mắt nhìn về phía bờ Suối. Lawrence nhìn chăm chú vào khuôn mặt trông nghiêng của cô, nhưng cũng không đoán được cô đang nghĩ gì. Eve tự nhiên lại nói nhiều thế này, là vì tâm trạng cô đang tốt hay xấu đây? Nếu như Eve cũng là sói giống như Holo, thì khả năng thứ hai cao hơn nhiều - Lawrence tự nhủ trong lòng như vậy.

Anh nghe thấy một tiếng ho lớn vang lại từ phía bên kia, sau đó

bài diễn văn trình trọng tuyên bố chủ đề cuộc họp.

“Hội nghị bắt đầu rồi đấy.”

Đúng như lời của những thương nhân uống rượu chưng cất ngồi gần anh lúc nãy, nội dung bài diễn văn là về việc mở rộng khu chợ trên vùng đồng bằng châu thổ. Diễn giả chính là người đàn ông ăn mặc đường hoàng ngồi cùng thuyền với Eve lúc trước, có vẻ như người đó đã quá quen với việc phát biểu tại chốn đông người.

“Tôi không muốn nói đây là trò hề đâu, nhưng kết quả của mấy cuộc họp bao giờ cũng đến từ nơi ‘không phải chỗ họp’ - anh có đồng ý không?”

Lawrence đã bị trễ mắt một giây mới trả lời được câu hỏi của Eve, vì anh bị một cảm xúc gần giống như ghen tị cản trở.

“...Tức là mấy việc ám muội thì họ giao cho cô.”

Nghe anh nói Eve nhún vai, rồi thở dài. Chẳng biết có phải cô đã nhận ra thái độ của anh không?

“Đại khái thì đúng là thế.”

“Vậy thì sao cô Eve còn mất thời gian ở đây mà tán chuyện với tôi nhỉ?”

Lawrence cảm giác mình để lẫn lộn hơi nhiều lòng ghen tị vào trong câu nói, nhưng anh nghĩ một chút cay cú cũng không có hại gì. Bởi vì đối với những thương nhân lưu động vốn tứ cố vô thân, thì có được sự tin tưởng của những người đứng đầu thị trấn nào đó là một vinh dự rực rỡ đến chói lòa.

Nhưng sau khi nghe anh nói như thế, Eve lại ngắt ra, làm Lawrence cũng hơi giật mình. Chẳng lẽ điều mình nói lạ lắm sao,

anh vừa nghĩ thì cô đã lại hướng mắt về phía hội nghị. Đó là nơi những đại biểu của phía Nam và phía Bắc thị trấn đang trao đổi những câu từ quan trọng, anh đã tưởng họ sẽ phải rất hào hứng, quyết liệt nhưng thực tế thì không phải vậy, mà nhìn kỹ thì còn có chút ngó ngẩn.

Lawrence rời mắt khỏi cuộc họp ấy sau Eve một nhịp. Anh nhìn thấy cô đang nở một nụ cười giống như lúc cô nhìn Col. Chí ít thì đó là điều mà Lawrence đã nghĩ đến đầu tiên, nhưng rồi anh phải sửa lại ngay - Không phải. Khuôn mặt này là thứ cô đã cho anh thấy khi hai người giành giật mạng sống của nhau tại Lenos, thị trấn của gỗ và lông thú.

“Nếu tôi nói là tôi rất vui vì đã thấy anh thực lòng cay cú, thì anh sẽ cười chứ?”

Giờ thì Lawrence đã hiểu lý do tại sao cô hướng mắt về phía hội nghị. Những người đã mang danh là “sói” hình như chẳng có ai thật thà thì phải.

“Có, còn cười rất to ấy chứ.”

Thương nhân tối ngày chỉ lo giấu đi tiếng lòng thật của mình, lừa dối, lấp liếm để lấy được lợi ích cho bản thân. Nếu như Lawrence tuân theo thứ gần giống như bản năng ấy, thì anh đã phải chiều theo cảm xúc của Eve, đánh tiếng xem cô có thể cho mình cùng tham gia vào mấy chuyện ám muội kia không. Ghen tị lúc đó chỉ là thứ thừa thãi và đương nhiên không để lộ ra ngoài làm gì.

Nhưng nếu như bạn bè của thương nhân cũng lại là thương nhân, thì có nghĩa là tất cả những người bao quanh một thương nhân thành công đều chỉ là lũ cơ hội, xun xoe lấy lòng mà chẳng

bao giờ nói ra một lời chân thật.

Mà dù là anh hùng trong truyền thuyết cũng cần có một lúc nghỉ ngơi.

Vì thế nên khi Lawrence chẳng hề khách sáo mà nói toạc ra với Eve “Đúng, tôi ghen tị đấy”, thì thật ngược đời, anh đã làm cho cô sói này rất vui.

Eve cúi mặt nhìn xuống đất một chút như đang tự chê cười bản thân, và khi cô ngẩng mặt lên, đôi mắt cô sáng trong như vừa được tuyết tan gột rửa.

“Tôi đã đúng khi cất tiếng gọi anh lúc nãy. Nói thật nhé, tôi cũng chỉ bị lũ đó ép buộc thôi, chứ chẳng vui về tí gì đâu.”

Eve vừa nói vừa chỉ về phía cuộc họp với vẻ bức dọc.

“Không có tiền thưởng à?”

Vừa nói xong, Lawrence đã thấy khóe miệng Eve méo xệch, dù nó vẫn ẩn dưới lớp khăn che mặt. Rồi cô vươn tay ra, giật luôn cốc bia trên tay anh.

“Tôi đã đùa với lửa ở Lenos và trên sông Roam, thế mà đến đây lại có thể tạm thời an tâm, một phần là nhờ vụ này đấy.”

Một người bảo hộ có quyền lực chính trị. Hoặc cũng có thể là một người xuất vốn có đủ tiềm lực để nằm ngoài quyền bắt giữ của những lãnh chúa địa phương. Dù là gì thì họ cũng không ở cùng địa vị với Eve.

Dù thương nhân lưu động thường tự hào là bản thân ung dung tự tại, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những người chọn cách dựa vào những mối quan hệ như cô. Dù gia đình đã khuynh gia bại sản

nhưng Eve vẫn mang cái danh của quý tộc, kiên cường làm lại từ con số không, chắc chắn sau lưng cô phải có không biết bao nhiêu nhân vật vô hình chống lưng.

Lúc Lawrence gặp Eve ở cổng chợ, những người đàn ông đi cùng đã thể hiện lòng kính trọng với cô, nhưng theo biểu cảm của Eve thì có vẻ mọi chuyện không đơn giản như thế.

“Giờ tôi thành chân sai vặt của mấy gã đó rồi, chúng ra cho tôi mấy mệnh lệnh oái oăm kinh khủng. Anh có biết ngôi chợ này được xây lên như thế nào không?”

Trước câu hỏi này, Lawrence đành phải ngoan ngoãn lắc đầu chịu thua.

“Mấy chục năm trước, những thương nhân ở phía Nam thị trấn đã đặt vấn đề mua đứt miếng đất phù sa này để xây chợ, vì họ muốn có một trung tâm giao thương với phía Bắc. Nhưng mấy người chủ đất lúc đó đầu óc lại không được thông minh lắm, nên lại nghĩ là nếu bán miếng đất đi sẽ bị lỗ to, vì thế mà họ quyết định sẽ tự mình xây khu chợ này. Cuối cùng phải gánh một khoản nợ khổng lồ.”

“Chủ đất là người phía Bắc. Người cho chúng vay tiền lại sống ở phía Nam.”

Eve hơi hé chiếc khăn che mặt ra để hớp một, hai ngụm bia, rồi trả lại cái cốc cho anh.

“Đúng như anh nói. Những kẻ đang ngồi họp ở đằng kia, chính là con trai của bên nợ và bên cho vay đó. Nhờ vay tiền nên mấy người chủ không phải mất miếng đất phù sa này, mỗi năm thu được cực kỳ nhiều tiền thuê từ những người buôn bán trong chợ, nhưng cũng

phải trả lãi suất khoản nợ ngày xưa, cuối cùng trừ nhau coi như bằng không hết. Đương nhiên bên chủ đất cũng khó chịu lắm, nên lúc nào họ cũng bàn nhau tìm cách thoát khỏi tình cảnh này.”

“Nhưng mà tìm chưa ra.”

Eve gật đầu, mắt cô chuyển sang thứ ánh nhìn lạnh lẽo có thể lấy đồng bạc ra để đếm mạng người được.

“Vậy anh nghĩ đến đời con của họ sẽ tìm kiếm điều gì? Câu trả lời đơn giản lắm. Tìm kẻ giờ đầu chịu báng.”

“Họ đẩy bài toán không lời giải này lên đầu cô.”

Đến đây khuôn mặt Eve không còn chút biểu cảm nào, giống như một mặt hồ phẳng lặng.

Quả thật cô rất có triển vọng một ngày sẽ trở thành thương nhân lớn, nhưng hiện tại vẫn chỉ là người làm ăn có chút vốn mà thôi. Cô chưa thể lợi dụng được ai, mà vẫn bị người ta lợi dụng. Eve bị bắt phải lật lại vấn đề xoay quanh khu chợ giữa phía Nam và phía Bắc thị trấn, mà ai cũng biết là không thể nào giải đáp được.

Bởi vì thực tế họ không mong cô tìm ra lời giải đáp - họ muốn cô thất bại, trở thành một con cừu đáng thương, để họ có thể công kích và tạm quên đi những khổ não của chính mình.

Dù bản thân mình đã thua kém trước Eve nhưng bây giờ Lawrence lại mong cho cô chiến thắng.

“Mà thôi, cũng may tôi chưa độc quyền mặt hàng bất hạnh. Anh đến chỗ của Reynolds rồi đúng không?”

Eve thản nhiên hỏi anh. Cô mạnh mẽ theo cách khác hẳn với Lawrence, chắc chắn là vì cả hai đang vùng vẫy trong những đại

dương hoàn toàn không giống nhau chút nào.

“Ừ... Trông nó nghèo nàn hơn tôi tưởng.”

“Haha... Anh phải biết nói tránh đi chứ. Nhưng thế đấy, đến cả nơi một tay nắm giữ nguồn tiền đồng xuất ra mà vẫn bị kẻ có quyền hút hết lợi nhuận. Thị trấn này là nơi như thế đó.”

Bi thảm nhất trên thế gian này là những người chỉ có được cái uy, còn túi tiền thì trống rỗng.

Sự thật là người giàu chẳng cãi nhau bao giờ cả.

“Mà thôi, không làm phiền anh nữa. Tôi đi ‘thương lượng’ một tí đây.”

Cảm ơn vì cốc bia nhé, Eve nói nốt rồi bắt đầu bước đi. Lawrence bắt giác gọi với theo cô.

“Tôi đã hỏi được về bộ xương sói rồi, không gặp vấn đề gì!”

Eve ngoảnh lại nhưng không để lộ cảm xúc gì trên khuôn mặt, rồi cô lại quay đi và tiếp tục tiến về phía trước. Nhưng Lawrence lại có cảm giác dưới lớp khăn quấn mặt ấy, cô đang mỉm cười nhẹ nhàng và anh nghĩ rằng mình không sai.

Những cử chỉ của Eve lúc này có phần hơi gượng gạo. Cứ như là cô muốn anh gọi mình quay lại. Lawrence không nhìn về phía hội nghị như những thương nhân khác, mà chăm chú dõi theo bóng lưng của Eve.

Cuối cùng, Eve dừng lại ở một nơi tương đối cách xa dòng người, rồi cô cất tiếng gọi một đám thương nhân mà Lawrence cảm thấy có phần hơi kỳ quái. Từ trang phục anh đoán được họ đến từ phương Nam. Chắc hẳn họ cũng là chân sai vặt của đám người có

tiền phía Nam thị trấn, tức là hoàn cảnh không khác gì Eve cả.

Nếu như biết được tên tuổi, thương hội của những thương nhân đó, Lawrence sẽ cảm thấy gần gũi và đồng cảm với họ hơn, nhưng bây giờ thì trái tim anh đang ủng hộ cho Eve.

Tại thị trấn của gỗ và lông thú Lenos, anh đã được chứng kiến sự cẩn thận cùng với ý chí mạnh mẽ đến mức dám đánh cược cả tính mạng của Eve, còn trên dòng sông Roam, anh đã phải ngả mũ khâm phục trước quyết tâm đạt cho bằng được mục đích, không từ bất cứ thủ đoạn hay phương pháp nào của cô.

Vậy mà khi tình thế thay đổi, cô lại trở thành kẻ bị người ta lợi dụng. Nhưng tất nhiên để đổi lại sự lợi dụng này, Eve cũng sẽ có được một món lợi nào đó.

Lawrence cảm giác mình đã hiểu được suy nghĩ của Eve hơn, con người đã xâm nhập sâu vào quyền lực của Giáo hội tại Lenos, lại quen biết cả những nhân vật quan trọng ở thị trấn Kerube này, với một mục đích duy nhất là mang được số lông thú đi xuống phương Nam.

Cô không phải là một vị anh hùng xẻ dọc thế gian chỉ với thanh kiếm và đôi bàn tay, mà chỉ là một thương nhân bình thường như bất kỳ ai khác, không thiếu phen phải nằm gai nếm mật.

Thương nhân không bao giờ có thể trở thành vai chính, chọc trời khuấy nước trên thế gian - chính một thương nhân vĩ đại đã nói như vậy.

Phải đến một lúc sau, Lawrence mới nhận ra mình thật may mắn làm sao khi không có Holo ở đó. Và khi nhìn vào trong chiếc cốc, anh lại thấy mình đúng đắn khi gọi bia chứ không phải là rượu nho.

Anh nghĩ, chắc bản mặt mình bây giờ phải thảm hại kinh khủng lắm.

Holo đã nổi giận trước khả năng Giáo hội đối xử tệ hại với bộ xương thần sói để phục vụ cho mục đích truyền giáo của chính họ, nhưng những chuyện như thế có lẽ không phải hiếm hoi gì.

Dù Lawrence biết mình không phải là ông chủ Reynolds của thương hội Jean, nhưng anh cũng mong sẽ được mang theo chỉ toàn những ký ức tốt đẹp sang thế giới bên kia. Anh khẽ thì thầm như vậy trong lòng, rồi lại hướng mắt về phía hội nghị - nơi vẫn tiếp diễn những cuộc tranh cãi giả tạo và liên miên - rồi hớp một ngụm bia để thay cho tiếng thở dài ngán ngẩm.

Nếu như tin theo những câu chuyện kể, thì người ta sẽ nghĩ khu chợ trên đồng bằng châu thổ của thị trấn Kerube giống như là phiên bản thu nhỏ của thế giới ngoài kia, với đủ thứ sản vật tập hợp từ khắp các xứ sở, và ngôn ngữ của hàng chục quốc gia được cơn gió mang đi - một địa điểm hấp dẫn và ma mị.

Nhưng giống y như câu nói *Trăm nghe không bằng một thấy*, cảm giác của Lawrence khi thật sự đứng ở đây có lẽ cũng chẳng khác với lúc anh nhìn thấy thương hội Jean là bao nhiêu. Không có những chõng hàng xếp cao ngất ngưỡng đến tận trời như ở những hội chợ chỉ mở cửa một năm vài lần, chẳng thấy những lũ khách đến đây mua sắm hay chỉ đơn giản là ghé qua trên một chặng đường dài, và không có cả những phường mãi nghệ xin một vài đồng lẻ của khách qua đường.

Quả thật khu chợ đông đến ngộp thở vì người nhưng khi nhìn kỹ vào những cửa hàng mở san sát nhau, Lawrence nhận ra có rất ít

cửa hàng thật sự trưng bày hàng hóa ra ngoài, họ chỉ treo những tấm bảng gỗ ghi giá cả và số lượng của từng mặt hàng - và họ không bán nhỏ lẻ mà bán theo đơn vị rất lớn, rõ ràng không phải dành cho người bình thường mua về dùng. Phải trực tiếp yêu cầu chủ tiệm thì mới được đem hàng mẫu ra cho xem.

Còn nói về thưởng thức đồ ăn từ những xứ lạ, thì thật sự khó tìm được chỗ nào trống trải để thoải mái ăn uống, hò hét trong một khu chợ chật hẹp, nườm nượp người qua lại thế này. Lawrence chỉ mới thấy vài gian hàng ngoài trời bán rượu nho và bia mà thôi, mà họ cũng bán theo số lượng lớn.

Với lại, trong việc buôn bán người ta cần đến sức sống và nhiệt huyết - chứ không phải là hỗn loạn hay bạo lực. Vì thế nên số quán rượu rất bị hạn chế, và không thiếu những anh lính đeo trường kiếm bên hông canh chừng. Tức là số nơi mà Lawrence có thể đến được không phải là nhiều, và trong khu chợ không thể gọi là rộng như thế này thì ai tinh mắt chỉ cần nhìn một vòng là sẽ tìm thấy anh ngay.

Vì thế nên khó có thể nói là Lawrence đã tìm ra người bạn đồng hành của mình, mà là anh bị cô tóm cổ thì đúng hơn. Do đã quá hiểu cái tính ham vui của Holo, nên sau khi thưởng thức đủ màn kịch vừa lố bịch mà lại vừa thú vị của những ông lớn trong thị trấn, anh đến tầng một của một quán rượu để tìm cô và Col.

Còn chưa kịp đặt tay lên cánh cửa, anh đã nghe thấy giọng nói vang lên trên đầu mình.

“Đây đây.”

Lawrence không trả lời cô ngay, mà anh cười ngán ngẩm rồi bước vào trong quán rượu. Rồi anh lên căn phòng nhỏ ở tầng hai,

nơi chủ nhân của giọng nói trong treo hồi nãy đang “chiếm cứ”, vừa mới vào phòng anh đã lên tiếng ngay - một câu nói có thể hiểu là chê trách, nhưng cũng không hẳn là như vậy.

“Trông cô có vẻ thích chí gớm nhỉ?”

“Thế á? Tôi còn chưa dùng hết đồng bạc anh đưa cho cơ.”

Trong phòng có một bộ bàn ghế được kê ở cạnh cửa sổ, nhưng Holo mặc kệ nó, ngồi hẳn lên bậu cửa mà uống rượu. Từ dưới đường nhìn lên có thể nhìn thấy toàn bộ dáng hình của cô, nhưng Holo vẫn để cho cái đuôi và hai tai lộ hẳn ra ngoài, chẳng biết là vì cô say rồi hay vì tin chắc là không thể nào lộ được nữa.

“Dùng hết cả một đồng trenni để mua rượu mà không do dự gì là cả một vấn đề đấy... Chắc rồi tôi sẽ phải chỉ cho cô biết thôi.”

Lawrence cầm lấy một cái ca nhỏ lăn lông lốc dưới sàn, ngửi phần trong ca đã trống không, rồi thở dài. Holo vốn đã ham ăn và thích uống rượu, giờ mà thêm cái tính sành ăn vào nữa thì chết chắc.

“Col đâu rồi?”

Trên bàn vẫn còn vài cái đĩa trống không mà Lawrence biết đã từng đựng món thịt, nên hẳn là cậu bé đang đi ra ngoài mua thêm.

“Chính xác như anh đang nghĩ đấy.”

Holo cười sảng khoái đón nhận làn gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào, dường như rượu đã làm cơ thể cô ấm hơn.

“Trời ạ... Cô đừng có mà bóc lột thằng bé chứ.”

Lawrence cầm ly rượu đầy trên bàn lên tay, rồi ngồi lên chiếc giường trong căn phòng chật hẹp. Tuy nó chỉ được đục đẽo vụng về

từ những thứ chất liệu tầm thường, nhưng với những người vừa mới bị đối xử như lợn gà trên chuyến tàu kia như anh và Holo thì nó chẳng thua kém gì những chiếc giường có trướng phủ trong cung vua. Nói ra thì, nếu như thế giới bao giờ cũng yên bình đến mức những con người vừa mới bị nhồi chặt ních vào khoang chứa hàng trên tàu, khi lên bờ đã có thể một tay cầm ly rượu, làm một giấc ngủ trưa trong căn phòng như thế này thì chắc chẳng ai cần đến những bài thuyết giáo của nhà thờ nữa.

Tất nhiên Holo chẳng suy nghĩ gì đến mấy chuyện này khi thuê phòng, mà lẽ nếu nghĩ đến thì cô sẽ đâm ra không thoải mái mất thôi.

“Thế anh đã biết được thêm tin gì mới chưa?”

Holo hướng mặt ra bên ngoài cửa sổ, tựa đầu mình vào khung cửa sổ bằng gỗ và nhắm mắt, để cho làn gió khẽ xoa lên gò má của mình. Nhìn giống như là cô đang để đôi tai mình thưởng thức tiếng đàn luyt vọng lại từ bên ngoài cửa sổ, hoặc là đang tập trung suy nghĩ điều gì đó. Khi nhìn kỹ hơn anh thấy đôi tai cô đang khẽ rung động theo giai điệu, nên hẳn là đang nghe nhạc rồi.

“Cô nhìn mặt tôi có giống thành công không?”

Lawrence hớp một ngụm rượu nho ngọt lịm - quả là rất hợp cho những lúc nhàn rỗi, rồi nói.

“Có. Trông anh hơn hở thế kia cơ mà.”

Dù hai mắt Holo vẫn nhắm nghiền, nhưng Lawrence cảm thấy như tất cả mọi thứ đang bị cô nhìn thấu. Anh lấy tay tự xoa lên mặt mình, rồi cười khở sở.

“Cô bảo hơn hở là sao cơ?”

Lawrence tương đối tự tin là đã xóa hết cái bản mặt hồi nãy của mình sau khi gặp Eve, nhưng đôi mắt khẽ mở ra cùng với nụ cười tinh quái của Holo lại làm anh thấy hơi chột dạ.

“Anh phải sống thêm trăm năm nữa hẵng mong lừa được tôi.”

Chẳng lẽ từ đây cũng nghe thấy được mình bên bờ Suối sao, Lawrence đã nghĩ vậy, nhưng rồi anh nhận ra là không phải như vậy. Holo đang tung hỏa mù để dụ anh nói ra tất cả. Lawrence chỉ biết đặt tay lên trán thở dài, còn cái đuôi của Holo vẫn lúc lắc thích thú.

“Cái mặt anh hơn hờ thế kia thì ai mà chẳng để ý. Mới thế này thôi đã suýt dính bẫy rồi, anh vẫn còn non lắm.”

“... Tôi sẽ cố ghi lòng tạc dạ.”

“Chẳng biết cái bộ lòng bé tí của anh có chỗ nào để tạc không nữa kìa.”

Holo nghiêng đầu bốn cột nói với anh.

“... Tôi cũng đến chịu cô luôn. Mà cô nói cũng sai rồi, chẳng phải tôi hơn hờ gì đâu. Những chuyện mà tôi nghe được, nó khiến người ta thêm rượu đắng hơn là rượu ngọt.”

“Ồ ồ?”

Holo không ngồi vắt chân chữ ngũ nữa, cô đứng dậy khỏi bậu cửa sổ. Nhìn dáng điệu hơi lão đạo của cô, anh đoán phải đến bây giờ rượu mới ngấm.

“Oái... Trời cũng lạnh phết rồi.”

Cô nói vậy rồi tiến đến ngồi cạnh, đúng hơn là áp sát vào anh. Lawrence chợt nghĩ đến những người đi trên những chuyến tàu

nhọc nhằn và gian khổ, khi được giải phóng họ cũng cùng nhau tận hưởng một khoảnh khắc tình tứ ngắn ngủi như thế này - những ý nghĩ linh tinh ấy cứ quanh quẩn trong tâm trí anh.

Tuy nhiên, vẫn không được quên rằng đối tượng ở đây chính là Holo. Cô đặt chân lên giường và quay lưng về phía Lawrence, tựa vào lòng anh nhưng lại tự ôm cái đuôi của mình. Lawrence cảm thấy hơi sai kịch bản, nhưng có lẽ Holo cũng muốn anh phải thấy tiêng tiếc như thế.

“Vậy thì anh đã nghe được chuyện gì rồi nào?”

Trái với những suy nghĩ mông lung trong lòng Lawrence, Holo vẫn không khác gì mọi khi cả. Chỉ nhận ra điều này thôi anh đã thấy mình đúng là kẻ ngốc. Lawrence khẽ thở dài, rồi trả lời cô.

“Về mặt tối của thị trấn này.”

“Ừm.”

“Nói ngắn gọn thì chỉ là chuyện vay mượn tiền bạc thôi, nhưng số tiền ở đây hơi lớn.”

Holo nốc rượu ừng ực giống như sáng dậy người ta phải uống nước. Lawrence biết thứ rượu này cũng không nặng lắm, nhưng có lẽ cũng nên ngăn cô lại. Nghĩ vậy, anh với tay ra định lấy cốc rượu trên tay Holo - đúng lúc đó, cô nói.

“Anh có biết là tôi vừa uống rượu để kìm lại bao nhiêu lời nói không hả?”

Lawrence đã phải với tay ra trước mặt Holo, nên giờ cô nằm gọn trong vòng tay anh. Anh đang ôm một cô sói giương nanh vuốt trong lòng.

“Chuyện tiền bạc này chẳng liên quan gì tới anh, đáng lẽ anh phải vẫy đuôi vui mừng mới phải. Nhưng tại sao anh lại không làm như vậy nhỉ?”

Holo lại nốc rượu ừng ực thêm một lần nữa, rồi ợ một cái. Rồi cô nắm lấy bàn tay Lawrence đang đưa ra và dúm luôn cốc rượu vào tay anh.

“Anh đã bàn những gì với con cáo cái đó rồi vậy?”

Đúng là có trời mới qua nỗi mắt Holo.

Lawrence nắm lấy cốc rượu cô dúm cho, rồi đưa lên miệng mình. Rồi anh nghĩ, thôi bị lừa rồi. Holo đang cười khoái chí trong vòng tay anh. Thứ ở trong cốc không phải là rượu, mà là sữa dê trộn mật ong hẳn là pha cho Col. Nếu như cô đã cất công đặt bẫy thế này để khiến anh nói ra, thì chắc hẳn anh có nói thật Holo cũng không nổi cái đầu. Nghĩ vậy, Lawrence từ từ mở miệng.

“... Eve, dù trước kia đã lợi dụng chúng ta như thế, nhưng ở thị trấn này bị coi như một đứa trẻ con.”

“Ừm.”

“Tôi cảm giác như cô ấy bị những kẻ có quyền lực ở đây lợi dụng, hoặc đem ra làm vật thể mạng ấy. Một thương nhân đã khiến tôi phải ngã mũ bái phục ở Lenos và sông Roam, khi thời thế thay đổi lại lâm vào cảnh chịu tội thay cho kẻ khác. Biết nói thế nào nhỉ...”

Lawrence cảm giác nếu như nói nốt những gì còn dang dở, Holo sẽ giận anh, nhưng anh cũng biết nếu đến bây giờ anh vẫn giấu giếm tiếng lòng thật của mình, thì cơn giận của cô sẽ còn khủng

khiếp hơn nữa. Vì thế nên anh chọn tiếp tục.

“Tôi thấy buồn cho cô ấy.”

Holo không đáp lại, cũng không quay sang nhìn anh. Lawrence đành cố nói tiếp để phá đi sự yên lặng khó chịu này.

“Đến một thương nhân giỏi như Eve cũng thành ra thế này. Nếu vậy thì... kẻ thua trận như tôi là cái gì đây? Với một người đã đánh bại mình... ít nhất tôi muốn họ hãy làm nên chuyện lớn.”

Núi cao còn có núi cao hơn, Lawrence cũng đã qua lâu rồi cái tuổi nghĩ rằng mình là đặc biệt, là duy nhất trên thế gian rộng lớn này. Đã bao nhiêu năm trôi rồi anh mới lại cho phép mình được than thở như thế.

Nhưng không than thở, không phải là vì trưởng thành đã làm Lawrence mạnh mẽ hơn. Mà bởi vì thực tiễn đã cho anh thấy, trong hành trình đơn độc của một thương nhân, dù có buồn bã, có ủ rũ thì cũng không bao giờ có ai ở bên cạnh động viên, an ủi cả.

Nhưng bây giờ thì đã khác.

Lawrence nở một nụ cười khổ sở.

Có thể anh sẽ làm cô phát chán, có thể cô sẽ khinh miệt anh, nhưng ít ra đó cũng là những phản ứng chân thực của một con người mà giờ đây luôn ở bên cạnh anh. Chỉ vậy thôi đã đủ là nguồn động viên, để Lawrence dám nhìn thẳng vào những gì mình đã từng trốn tránh và tiếp tục tiến về phía trước.

“Này anh.”

“Hử?”

Sau một hồi im lặng, Holo ngẩng mặt lên.

“Sau khi nghe những gì anh kể, có hai điều làm tôi phát bực.”

“Thế à...”

“Chưa hết, bây giờ nhìn cái mặt anh tôi lại bực thêm lần thứ ba nữa.”

“Ừ thì cô ăn cũng bằng năm người mà. Thôi cố giận thêm hai lần nữa cho đủ.”

Một phút vui miệng của Lawrence đã khiến anh ăn một cùi chỏ vào hông và Holo đứng hẩn dậy.

“Thứ nhất, nếu anh bảo mình kém cỏi vì thua trận, thì hóa ra tôi đi theo anh cũng thành kẻ ngốc nốt à?”

Đúng là thế thật, nên Lawrence đành im lặng.

“Thứ hai, anh là trẻ con hay sao mà phải buồn bã vì một cái chuyện vớ vẩn như thế?”

“Chẳng biết đáp trả sao luôn.”

“Chưa hết, vẫn còn lý do thứ ba nữa.”

Holo quỳ đầu gối lên giường, chống hai tay vào hông nhìn xuống anh. Biểu cảm của cô lộ vẻ khó chịu, nhưng không hiểu sao Lawrence lại cảm thấy Holo thật ngốc nghếch làm sao. Và rồi anh nhận ra cảm giác của mình hoàn toàn chính xác.

“... Dù anh cúp đuôi tệ hại đến mức nhìn chẳng giống đàn ông đàn ông chút nào, nhưng khuôn mặt của anh lại...”

“...Mặt tôi á?”

Nghe Lawrence hỏi lại, Holo ngập ngừng một lúc, rồi khẽ gật đầu.

“Ngay cả khi anh than thở yếu đuối đến như thế...”

Rồi Holo quay ngoắt đi.

“Khuôn mặt anh vẫn giống như là, bất kể lúc nào anh cũng có thể bước đi một mình, chẳng cần ai khác...”

Lawrence biết mình không được bật cười. Nhưng cái “biết” đó của anh đến quá muộn, và Holo đã nhe nanh dựng tai nhìn anh, hai má cô đỏ hồng vì một thứ gì đó không phải là rượu. Anh chờ bản thân bình tĩnh lại, rồi nói tiếp.

“Nhưng nếu tôi làm ra vẻ yếu đuối, không thể nào một mình tồn tại, thì cô sẽ lại chê cười tôi phải không?”

Nhìn Holo không vừa ý thấy rõ. Nhưng rồi sau một chút rên rĩ chống đối, cô lại gật đầu, và ngồi thụp xuống giường. Cái đuôi của cô lắc qua lắc lại từ bên trái sang bên phải, rồi cô thở hắt ra một tiếng.

“Đương nhiên rồi. Tôi sẽ chê cười, trêu chọc hay đùa bỡn với anh, và rồi sẽ khoái chí mỗi khi nhìn lại, thấy anh vẫn đang ở sau lưng mình.”

“Cái đó... cho tôi xin kiêu đi.”

“Đồ ngốc.”

Holo nói.

Nhận thấy thời điểm đã phù hợp, Lawrence nắm tay cô kéo lại, và cơ thể Holo đổ nhẹ nhàng như một cái lông vũ về phía anh. Lawrence hiểu rõ lý do Holo bực dọc. Bởi vì cái tính khó bảo của cô sói trong vòng tay anh, từ trước đến giờ chưa bao giờ thay đổi.

“Chắc bây giờ tôi nên nói là ‘Xin lỗi, lỗi tại tôi’ nhỉ?”

“Lỗi lúc nào chẳng tại anh.”

“...”

Hành trình của Lawrence cần có Holo và hành trình của cô cần có anh. Có thể không có những lời giải thích rõ ràng, nhưng anh cảm thấy hai người cứ giúp đỡ nhau như thế này là hơn cả.

Không phải lúc nào Lawrence cũng là người làm đối phương phải bực dọc, và không phải lúc nào cũng là Holo giận anh. Và chính vì thế nên Lawrence mới có thể lấy được dũng khí để - nghe mới ngược đời làm sao - cho phép mình trở nên nhút nhát.

Để thừa nhận rằng tôi cần có cô bên cạnh.

Dù Holo có chê cười anh đi nữa cũng chẳng sao.

“Nhưng mà cô không thấy thế này hơi kỳ cục à?”

“Hửm?”

Holo ngẩng mặt lên đáp lời anh.

“Thì tại sao bây giờ lại thành tôi an ủi cô cơ chứ?”

Hai tai Holo giật giật, cù vào má Lawrence nhột nhột. Holo ngẩng mặt lên nhìn anh, nở một nụ cười ranh mãnh nhưng thoải mái từ tận đáy lòng.

“Bởi vì đó là đặc quyền của tôi mà.”

“Trời ạ... Mà cũng tại tôi thích bị như thế nữa nhỉ.”

“Ừm hửm.”

Holo bật cười, rồi lại ôm ghì lấy anh hơn. Tuy nhiên, Lawrence cũng đã đoán được phần nào “mưu đồ” của cô.

“Này, đừng bảo là cô cũng dùng thằng bé Col để trêu tôi nh...”

Đến đây Lawrence không nói thêm được nữa.

“Con người luôn mạnh mẽ và kẻ mạnh thì không bao giờ phải ngoái lại phía sau. Đã rất lâu rồi không có ai ngoái lại nhìn tôi cả.

Tôi... đã chán ngấy cảnh đó rồi.”

Dù đang khóc, lời nói của Holo vẫn rành mạch, hoàn toàn không mắc nghẹn trong cổ họng. Đây là cách mà Hiên giả sói rừng Yoitsu bộc lộ sự yếu đuối của bản thân - rất đường hoàng và thành thật. Có khi đây không phải là lúc thích hợp để bình luận về cách thổ lộ của cô, nhưng Lawrence vẫn nghĩ như thế.

Vì thế nên anh đã vói tay ra xoa mái đầu nhỏ nhắn của cô, thật cẩn thận và kính trọng.

“Cô cũng biết tính nhát cáy của tôi rồi nhỉ? Lúc nào tôi cũng e sợ ngoái lại nhìn sau lưng mình. Nên cô không phải lo chuyện đó đâu.”

Nghe Lawrence nói, Holo dụi mặt vào ngực anh như để lau đi nước mắt, rồi lắc đầu.

“Nhưng dù vậy tôi vẫn ghét lắm.”

Lawrence phải chào thua trước cái tính khó chiều của Holo, ngay đến lúc này vẫn không thay đổi. Anh cười khó xử, rồi gãi gãi nhẹ vào vành tai của cô.

“Trước khi quyết định điều gì tôi đều hỏi ý kiến cô mà. Cô cũng muốn vậy phải không?”

“Ừ, đó là đồ cúng dâng lên tôi mà. Nhưng vẫn có lúc anh chẳng hỏi ý kiến tôi gì cả mà cứ thay đổi cái nọ cái kia. Tôi ghét lắm.”

Một ví dụ rất gần gũi và dễ hiểu, nhưng như vậy hóa ra những tình cảm của anh chỉ là vật dâng cúng dành cho thần linh Holo.

“Cảm xúc của tôi là đồ cúng của cô hả?”

“Thì muốn cầu xin cũng phải cho tôi thứ gì chứ.”

Hai tai Holo lại giàn giụa, Lawrence cũng bật cười. Rồi anh nói.

“Tôi cần cầu xin thứ gì nhỉ?”

Holo hơi cựa quậy người, rồi trả lời ngắn gọn.

“Cầu cho nhóc Col đừng về vội.”

“...Ừ.”

Một lần nữa phần thua lại thuộc về anh.

Holo mỉm cười, rồi nhắm mắt lại.

Nếu Holo đã chịu thành thực nói ra lòng mình cho anh hiểu, thì hẳn đây là việc vô cùng quan trọng. Ngay trong giới thương nhân của anh, người ta cũng ghét nhất là những quyết định mờ ám, được đưa ra mà chẳng đếm xỉa gì đến ý kiến của mình. Trong suốt bao năm tháng làm thần linh cai quản mùa màng ở ngôi làng kia, chắc hẳn Holo cũng đã từng có cảm xúc này.

Ngay cả trong chuyện giữa quê nhà của cô và con gấu săn trắng, Holo cũng là người ngoài cuộc. Quê nhà vô cùng gần gũi với mình, mà mình lại không có chút tiếng nói nào khi định đoạt số phận của nó - cảm xúc ấy hẳn mới bề bồng làm sao. Chẳng trách Holo không thể chịu đựng nổi.

Đúng ra có lẽ cô đã định để Lawrence tự đoán ra cảm xúc của mình, nhưng chờ anh thì chẳng biết phải đến tháng năm nào nữa. Nếu giờ hỏi Holo, có lẽ anh sẽ nhận được câu trả lời giống thế.

“Mà để cài bẫy xong dụ được anh vào cũng có mảnh cả đó. Thỉnh thoảng như thế cũng vui chứ nhỉ?”

Sát bên cạnh anh, khuôn mặt của Holo đang nở một nụ cười ma mẫn. Cùng lúc đó, hai cái tai của cô hướng về phía hành lang như đã phát hiện ra con mồi. Lawrence hiểu rõ ý nghĩa của cử chỉ đó,

nhưng dường như Hiền giả sói không phải là thợ săn kém sáng tạo đến mức giăng một cái bẫy hai lần.

“Đừng tưởng lúc nào tôi cũng sẽ dính bẫy nhé.”

Holo cười không thành tiếng, để lộ cho anh thấy răng nanh, rồi đứng dậy khỏi lòng Lawrence và ra bậu cửa sổ ngồi. Dù trong miệng Lawrence vẫn còn sót vị ngọt của mật ong, nhưng thấy Holo bình thản bỏ đi như thế cũng trộn vào nụ cười của anh ít vị đắng. Tuy nhiên, khi nghe thấy tiếng gõ cửa, anh nhận ra mình đã suýt nữa lại mắc bẫy dễ dàng như thế nào.

“Đã để thầy và chị chờ lâu ạ.”

Người mở cửa bước vào đương nhiên chính là Col.

“Lâu quá là lâu luôn ấy. Ta chờ đến chán chết rồi đây này. Rượu đâu, rượu đâu?”

“À ừm, đây ạ... Con mua cả cho thầy Lawrence nữa”

“Trời đất, ai bảo cậu mua lắm thế này chứ. Lãng phí quá.”

Lawrence bất giác bật cười khi nhìn Holo và Col đối đáp. Lý do lớn nhất khiến anh cười là vì thấy Holo thay đổi biểu cảm, thái độ dễ dàng và tự nhiên đến mức nào. Thế này thì những con mèo như anh sẽ vào bẫy dễ như ăn kẹo thôi.

Quả thật là đáng sợ.

Vì đáng sợ như thế, nên Lawrence đã chọn một miếng thịt bò khô ướp mặn, và nhai ngấu nghiến.

“Thế cái chuyện mà anh nghe được ấy, có dùng vào việc gì được không thế?”

Vì Holo chẳng có lấy lời cảm ơn nào dành cho Col dù đã sai cậu

bé đi mua đồ, nên Lawrence đành cảm ơn hộ cô. Và cũng vì anh thực sự thán phục cậu. Col đã rất tháo vát, biết dùng chiếc áo khoác đã tả tơi làm túi đựng vắt lên vai. Dù bị Holo tinh quái nhờ mua một lúc bao nhiêu thứ đồ ăn thức uống, nhưng Col đã làm tròn nhiệm vụ một cách dễ dàng. Có khi vì ầm ỨC do chơi khăm thất bại nên cô mới không cảm ơn cậu bé.

Col quả thật xuất sắc đến mức nếu cậu bé toàn tâm muốn trở thành đệ tử của thương nhân, hẳn sẽ có bao nhiêu người tranh đấu để giành được cậu.

“Anh có nghe tôi nói không thế?”

Vì mãi nhìn Col khéo léo xếp đồ ăn và rượu lên bàn, nên anh bị Holo càu nhàu.

“Đang nghe đây.”

“Thế anh nghĩ sao?”

“Xứng đáng để điều tra đấy chứ. Này nhé, những người có quyền lực ở phía Bắc thị trấn đã phải vay tiền để xây khu chợ kia, một món nợ mà họ muốn trả hết bằng bất cứ giá nào. Còn thương hội Jean mà chúng ta đã nghĩ rằng rất phát đạt và sành sỏi, thì bây giờ chỉ cõ một con lừa đứng ngáp trước cửa và đàn gà ung dung đẻ trứng trong sân.”

Holo chăm chú nhai thịt một con hàu nướng trong miệng. Nên Col tiếp chuyện thay cô.

“Ý thầy là lợi nhuận của họ đang bị cướp ngang?”

“Đúng. Thương hội Jean nắm độc quyền giao thương về đồng trên sông Roam, nhưng những lợi nhuận từ đó đã bị chặn lại và

cướp trắng bởi những kẻ có quyền lực phía Bắc. Và nếu vậy thì sao?”

Holo uống một ngụm rượu nho để trôi con hầu xuống bụng, rồi ợ một cái

“Vì ám ức, họ sẵn sàng nhúng tay vào một vụ làm ăn lớn nào đó, ý anh là vậy hả?”

“Ừ, đúng thế. Và còn nữa...”

Lawrence nhón lấy một miếng cá rán trong dầu, chẳng biết là cá gì nhưng vẫn còn nguyên những cái vẩy màu bạc, rồi đưa lên miệng. Chẳng biết có phải nhờ dầu tốt hay không mà miếng cá vừa mềm vừa ngọt.

Anh nhớ lại lần Holo mua hẳn một đồng táo đầy ụ, khi anh đưa cho cô một đồng bạc trenni. Từ đó đến giờ hai từ *hạn chế* chưa bao giờ có trong từ điển của cô thì phải.

“Vội lại tôi thấy ông Reynolds cũng hơi đáng nghi.”

“Ừm. Có thể ông ta đang giấu mình gì đó.”

Chỉ còn Col là vẫn chẳng hiểu gì, chú bé “Ồ” lên một tiếng rồi nhìn anh và Holo.

“Cũng chẳng có gì khó đoán cả. Minh đến hỏi về tin đồn bộ xương sói, vậy thì ông ấy có thể giấu giếm gì khác nữa?”

“Đúng là giấu tai hờ đuôi.”

Holo vừa ve vẩy đôi tai và cái đuôi của mình vừa nói.

Nhưng đối phương ở đây vẫn là thương nhân.

“Có câu ‘đại bàng giỏi che vuốt sắc’ nhỉ. Có khi thứ ông ấy giấu chẳng phải tai, mà lại là cặp sừng nhọn hoắt.”

“Lúc mình rời đi, ông ấy còn bắt tay anh nồng nhiệt lắm nhỉ?”

Quả thật không gì thoát khỏi mắt Holo. Lawrence gạt đầu, rồi móc cái vẩy cá kẹt trong răng ra.

“Reynolds nhờ tôi gửi lời đến Eve - tức là nhờ đến tiền bạc, tài buôn bán hoặc là những mối quan hệ của cô ấy.”

“Con cáo cái đó vừa dùng hết tiền mua lông thú xong. Cứ coi như ông già không biết con cáo bị viêm màng túi đi, nếu muốn vay tiền vẫn có thể đến khối nơi khác cơ mà?”

Holo dành cho anh một nụ cười trêu chọc. Cô đang nhắc lại cái lần chính Lawrence suýt nữa lâm vào cảnh phá sản, phải chạy đôn chạy đáo vay tiền.

“... Vậy thì chỉ còn tài năng, hoặc quan hệ. Dù là đẳng nào đi chăng nữa, cô không thấy vở kịch này đã có cả diễn viên lẫn sân khấu rồi sao?”

Holo chỉ khẽ mỉm cười, rồi hướng mắt nhìn ra bên ngoài. Còn Lawrence thì vẫn nhón từng miếng nhỏ thức ăn trên bàn, chỉ có Col là ôm cái cốc bé tí bằng cả hai tay, nhìn cả hai người như dò xét. Trong ánh mắt cậu hoàn toàn không có ác ý. Col vốn là một cậu bé thông minh. Đầu óc cậu dù bình thường không quen với việc nghi hoặc người khác, nhưng khi được chỉ dạy cậu có thể thay đổi cách suy nghĩ của mình.

Lawrence và Holo mỗi người đã có một hình dung riêng, một ấn tượng riêng về những việc đã xảy ra.

Sau đó anh và cô muốn cho Col thấy những mảnh vụn trong hai hình dung ấy, để xem rồi bản thân cậu bé sẽ đưa ra những lý giải

như thế nào.

“C... con xin phép!”

Col giơ tay lên và đứng thẳng dậy. Dù cho có là một học giả nghiêm khắc và cứng nhắc đến đâu, nhìn thấy học trò của mình hăng hái đến mức này chắc chắn không khỏi muốn ưu ái, cưng chiều. Lawrence chợt nghĩ, có lẽ lý do cậu bé bị lừa trước kia chính là vì đã làm cho những đàn anh ganh ghét.

“Phải chăng ông Reynolds... vẫn đang truy tìm bộ xương sói?”

Holo không trả lời. Nhưng Col vẫn nói tiếp mà không chút e ngại, chắc chắn cậu bé đã quen học hỏi từ những vị giáo sư không được thân thiện lắm rồi.

“Nếu như ông Reynolds vẫn đang truy tìm bộ xương sói, thì đáng lẽ lúc gặp thầy trò mình ông ấy cứ lấp liếm, giấu hết thông tin đi thì hơn chứ. Vậy mà ông ấy lại tiếp đón mình chu đáo, có lẽ vì thầy có lá thư của chị Eve chẳng? Nếu vậy thì lúc chia tay, lý do ông Reynolds muốn bắt tay thầy Lawrence là...”

Col suy nghĩ. Cậu bé không biết Eve là một thương nhân sử hữu tài nghệ như thế nào. Vì thế nên những suy đoán của cậu đều đến từ cảm nhận cá nhân.

Lawrence tự hỏi, không biết trong mắt cậu bức tranh hiện thực này sẽ có hình dáng như thế nào?

“... Có phải vì ông ấy muốn chị Eve giúp đỡ tìm bộ xương sói không ạ?”

Kết luận mà Col đạt tới cũng giống Lawrence, nhưng những suy nghĩ của cậu thì khác hẳn. Holo uống một ngụm rượu trong cốc, rồi

hướng mắt nhìn cậu bé. Rồi cô khẽ mỉm cười, và quay sang nhìn Lawrence.

“Anh nghĩ sao?”

Lawrence vẫy tay ra dấu, cô biết rồi còn hỏi nữa.

Chẳng biết sự thật đúng sai thế nào, nhưng suy luận theo hướng này có vẻ hợp lý nhất.

“Vả lại, nếu vậy thì tôi dần hiểu được tại sao Eve lại dễ dàng chịu viết thư giới thiệu cho chúng ta vậy rồi. Người như cô ấy chắc chắn đã biết từ trước rằng Reynolds muốn có được sự hợp tác của mình. Nhưng vì câu chuyện bộ xương sói này cũng nhạy cảm, nên Eve trước đến giờ vẫn cẩn trọng, lần nữa không chấp nhận đề nghị gì của ông ta. Hoặc đơn giản cô ấy cảm thấy Reynolds không đáng tin cậy. Dù là gì đi chăng nữa, sự thật là Reynolds cực kỳ muốn Eve giúp đỡ trong phi vụ này. Đúng lúc đó thì tôi, cô và Col xuất hiện. Con người giao hoạt như loài sói ấy, có lẽ từ trước đến giờ chỉ coi chuyện Reynolds nói là vớ vẩn không đáng quan tâm. Khi chúng ta xuất hiện, hẳn Eve đã nghĩ, hay là cứ thử xem? Cô ấy không muốn tự thân đi gặp Reynolds vì như thế không lý tưởng, đúng lúc có ba người ở đây, quá thích hợp để lợi dụng...”

“Ài chà chà chà...”

Holo nói với giọng giống như một bà già, rồi bật cười khúc khích. Theo kịch bản này, lúc gặp nhóm Lawrence hẳn Reynolds đã nghĩ, cuối cùng Eve cũng đã có chút quan tâm tới lời đề nghị của mình. Vì thế nên khi nghe Col hỏi đã tìm thấy bộ xương sói hay chưa, ông mới thay đổi thái độ hoàn toàn.

Có thể Reynolds phật ý vì Eve không lộ mặt mà lại cho người

khác đi dò xét ông, rằng nhóm Lawrence là quân do thám nhận chỉ thị từ Eve, hoặc theo hướng ngược lại ông nhận ra mình đã quá lo xa, và nhóm Lawrence chẳng phải là quân xanh của ai cả. Sau khi nói chuyện xong, ông còn đãi cả bọn ăn uống, có lẽ vì đã nhận ra ba người này không phải là sứ giả mang mệnh lệnh, mà chỉ là ba con cừu ngốc nghếch bị Eve dắt mũi mà thôi.

Nếu như là người của Eve thì có thể thử trộn lẫn những ẩn ý muốn truyền đạt vào trong câu nói, để mong họ sẽ hiểu ra mà báo lại cho cô, nhưng với người bình thường thì thôi cứ chiêu đãi cho đơn giản.

Đến đây, Lawrence đã tạm phân tích được lý lẽ đằng sau cuộc gặp gỡ ở thương hội Jean.

Một miếng thịt dê dù có dai nhanh nhách, chỉ cần biết chọc dao vào đâu thì cũng có thể cắt ra dễ dàng.

“Vậy bây giờ anh tính làm gì đây?”

Holo hỏi anh bằng một giọng cực kỳ thản nhiên. Nhưng anh cảm thấy ánh đỏ trong đôi mắt màu hổ phách của cô đang mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Trước đó Holo đã bị dáng vẻ nghèo khó của thương hội Jean làm cho thất vọng, nhưng bây giờ khi biết được ông Reynolds có thể vẫn đang truy tìm bộ xương sói - tức vẫn là kẻ thù của cô, cơn giận của Holo dường như đã trở lại.

Lần này tôi sẽ cho ông biết tay - chắc hẳn cô đang có suy nghĩ ấy.

Mong muốn được tự mình đối đầu với bí ẩn đã làm mình ức chế bấy lâu, xé tan nó ra bằng răng nanh, móng vuốt và trí óc. Lần này phải làm cho đến nơi đến chốn. Đây là những gì tồn tại trong tâm trí

Holo bây giờ.

Bây giờ chỉ còn chờ câu trả lời của anh, Lawrence - bạn đường của cô.

“Tôi quyết định rồi.”

Đang định nói tiếp, Lawrence nhận ra còn một ánh mắt nữa đang nhìn mình. Dù này giờ ngậm hột thị, nhưng tâm trạng của Col cũng không khác Holo là bao.

“Thử tìm hiểu chuyện này đi. Cho dù không tìm ra cái gì hết cũng được.”

Đây không còn là cuộc hành trình của riêng anh, chàng thương nhân đơn độc.

Cũng không phải là hành trình của riêng hai người.

Bây giờ Lawrence đã hiểu ra, được cùng quyết định, cùng hành động với những người cùng chí hướng với mình, là một cảm giác tuyệt vời đến mức nào.

Anh đã hiểu được tại sao những tay quý tộc lại cạnh tranh nhau dữ dội đến thế, chỉ để được dẫn đầu một đoàn kỵ sĩ lao ra chiến trường.

Nhưng nếu lúc nào cũng phải làm người lãnh đạo, chắc hẳn anh sẽ mệt mỏi lắm đây.

Vậy mà Holo phải gánh vác cả một ngôi làng - trách nhiệm nặng nề ấy đã làm cô đau khổ.

Kết cục không có được một lời cảm ơn.

Đây là lần đầu tiên anh tự đặt mình vào hoàn cảnh của Holo, và nhận ra lúc mới gặp nhau tại làng Pasloe, trước những giọt nước

mắt yếu ớt của cô, anh chưa bao giờ an ủi được Holo cho tử tế.

Vậy mà Lawrence đã tự coi mình là người bảo vệ cho Holo, bảo sao mà anh hay bị cô bắt thóp đến vậy.

Nếu nhìn thoáng qua, có lẽ sẽ nhầm tưởng Holo không lớn tuổi hơn Col là bao. Lawrence khẽ bật cười, chú ý giấu đi không để cho cô nhìn thấy. Rồi anh chấm dứt nụ cười, hít thở sâu và lên tiếng, rất ra dáng một người chỉ huy.

“Bây giờ tôi sẽ giải thích vai trò của mỗi người.”

Col chăm chú nhìn anh, còn Holo cũng ra vẻ chăm chú, lắng nghe kế hoạch của Lawrence.

CHƯƠNG III

Trong khi Lawrence thanh toán nốt các khoản bị trội ra cho quán rượu, Holo và Col chơi trò cổ dẫm vào chân người kia. Nhìn thấy Lawrence, Col chợt dừng lại, chớp thời cơ Holo liền dẫm một cú không khoan nhượng vào chân cậu bé.

“Thế là ta thắng nhé.”

Nhìn dáng vẻ tự mãn của Holo cùng với bộ mặt tiu nghỉu “Em thua rồi” của Col, Lawrence không biết được ai mới là trẻ con ở đây nữa. Mà càng già đi người ta lại càng quay ngược lại làm trẻ con - tuổi già là thời thơ ấu thứ hai - nên anh nghĩ ở đây có kết luận là “cả hai người” thì cũng không có gì là sai sót.

“Được rồi.”

Lúc chơi đùa với nhau vô tư như thế này, vì chiều cao xấp xỉ nên trông Holo và Col cứ như hai chị em song sinh, bây giờ cả hai đều đã nghiêm chỉnh quay sang nhìn Lawrence.

“Mọi người đã nắm hết vai của mình chưa?”

“Ừm hửm.”

Về tốc độ thì Col trả lời nhanh hơn. Lawrence chợt hình dung tới không khí học hành chăm chỉ tại kinh đô hàn lâm Aquent. Ngược lại Holo trả lời theo kiểu cho có, lại còn ngáp một cái ra chiều nhàn nhã lắm nữa.

“Nhưng mà... con vẫn hơi lo lắng.”

“Không sao đâu. Để tôi cho cậu một lời khuyên, bí quyết lớn nhất khi nói dối người ta là phải tự thuyết phục bản thân ‘theo một cách nghĩ nào đó thì điều này cũng là sự thật’. Làm như thế cậu sẽ chẳng phải nói dối ai cả, cậu vẫn nói thật, nhưng là thật theo hướng nhìn của cậu thôi.”

Nhìn điệu cười lo lắng của Col, Lawrence phải nói vậy để động viên cậu.

“Vâng... vâng, con hiểu rồi ạ. Con sẽ cố gắng hỏi được thật nhiều chuyện.”

Col hồi hộp như một kỵ sĩ đang chuẩn bị cho cuộc chinh chiến đầu tiên, anh vỗ nhẹ lên vai cậu bé, và nói thêm “Tôi trông chờ vào cậu đó.”

Theo phương châm của Lawrence, càng giao cho Col nhiều nhiệm vụ, cậu bé sẽ càng nhanh trưởng thành. Giờ đây Col không còn chỉ là chú bé khệ nệ ôm những phiến đá ở Aquent, người bạc trắng đi vì dính bụi vôi nữa. Dù bị lừa dối, tổng ra đường, bắt đầu hành trình chỉ với quần áo mặc bên mình, cậu vẫn sống sót cho đến giờ, và còn làm được vài chuyện lớn.

Tôi trông chờ vào cậu, là Lawrence nói thật lòng.

“Vậy thì tối gặp lại.”

“Vâng.”

Col gật đầu với một vẻ mặt khác hẳn lúc chơi dẫm chân với Holo, rồi chạy vụt đi. Dù cái lưng của cậu vẫn còn nhỏ bé, nhưng cũng đã có được một chút cứng cáp nhất định. Không biết lúc ở tầm tuổi ấy lưng mình trông như thế nào nhỉ, còn chưa kịp suy nghĩ thì tay áo

của Lawrence đã bị kéo giật đi.

Cái kéo tay của Holo không giống như kiểu chèo kéo mời khách của những cô gái trên đường phố, mà theo một ý nghĩa nào đó còn mạnh bạo hơn nhiều.

“Thế thì tôi với anh cũng đi thôi chứ nhỉ?”

“À, ừ...”

Rồi Holo thản nhiên bước đi, cô quay lại nhìn Lawrence vẫn đứng chôn chân mà “Này?” một tiếng. Anh vội chạy đuổi theo Holo, và thầm nghĩ, cô cũng thật là. Bình thường cưng chiều Col đến như thế, vậy mà khi Lawrence giao cho cậu bé một thử thách, Holo cũng chẳng có ý kiến gì. Hoặc cũng có thể đó là vì cô rất tin tưởng vào Col.

Chẳng phải là Lawrence không tin tưởng vào cậu bé, nhưng đến mức hoàn toàn không có chút lo ngại gì như Holo thì anh chịu.

“Cô chắc chắn là đi một mình được chứ?”

Lawrence phải lên tiếng hỏi vì không kìm nén nổi nữa. Lúc này, anh và cô đang đến cầu dẫn lên bến thuyền đi từ đồng bằng châu thổ sang bờ sông phía Nam của thị trấn. Khó khăn lắm mới có được đủ ba người, nếu cứ đi túm tụm thì chỉ tổ dẫm lên chân nhau, nên cả nhóm đã quyết định tách ra và độc lập thu thập thông tin. Col sẽ giả làm một chú bé hành khát, thăm dò xem những người ăn xin ở phía Bắc có biết gì về hành động, hay nội tình của thương hội Jean không. Còn Holo đóng vai một nữ tu đang đi lên phương Bắc, tìm hiểu tại nhà thờ phía Nam thị trấn xem thế lực Giáo hội ở Roef và thượng lưu sông Roam có những quyền lợi, hành động gì.

Còn Lawrence sẽ đi đến chi nhánh của thương hội Rowan tại

đồng bằng châu thổ, để hỏi về chuyện mua bán của thương hội Jean và lời đồn về bộ xương sói.

Anh biết Holo và Col đều tài giỏi hơn mình nhiều, nên đáng lẽ không có gì phải lo cả. Nhưng Holo lại sở hữu đôi tai và cái đuôi của loài sói, là hiện thân của tín ngưỡng dị giáo. Dù cho cô có tài ăn nói và đầu óc linh hoạt nhất trong cả ba, để Holo đi một mình Lawrence vẫn không khỏi lo lắng.

“Hay là, cô đi cùng với t.. “

Anh và cô bị lạc trong dòng người, đến lúc thoát ra thì Holo đã cách trước mặt anh đến vài bước. Nhìn thấy ánh mắt của cô ngoảnh lại nhìn mình, lời nói của Lawrence đứt đoạn nửa chừng.

“Tức là thằng bé Col thì không sao, nhưng với anh, tôi là đứa trẻ con không tự làm được việc gì hử?”

Đôi mắt màu hổ phách ấy nheo lại, lóe ánh đỏ. Ngay trước mặt Lawrence và Holo bây giờ là bến thuyền để đi về phía Nam, ồn ào và nhộn nhịp hơn bến đi về phía Bắc.

“Tôi không có ý đó...”

“Vậy thì anh có ý gì?”

Dù có cố dành bao nhiêu lý luận để giải thích nỗi lo dành cho Holo, Lawrence thừa biết gốc rễ của nó chẳng liên quan gì đến logic. Tuy nhiên, vấn đề quan trọng hơn là anh đã làm Holo giận.

“Tôi xin lỗi.”

Vừa nói dứt câu, anh đã bị cô đâm cho một cái vào ngực.

“Đồ ngốc.”

“Hả?”

Holo càng lúc càng lờm anh dữ dội hơn, rồi đột ngột cô giận dữ quay mặt đi. Trong khi Lawrence đang xoa xoa chỗ ngực chẳng hiểu sao lại bị đâm, Holo đã quay lại nhìn anh mà nói, kèm theo tiếng thở dài.

“Anh cai trị tệ hại quá chừng.”

“Cai... trị?”

“Ừ, cực kỳ tệ hại.”

Nghe Holo lặp lại điều mình vừa nói, Lawrence lúng túng gãi đầu.

“Đại khái, tôi không hiểu tại sao anh lại không muốn tôi đi một mình trong hoàn cảnh này?”

Vẫn như mọi khi, anh chưa hiểu được thật sự cô có ý gì.

“Tại vì... năm thì mười họa, lỡ như có chuyện gì xảy ra...”

“Thế nhóc Col không có thì với họa chắc. Anh nghe tôi nói này.”

“À, ừ...”

Thấy Holo tự nhiên chỉnh lại tư thế, khuôn mặt như sắp trình bày một điều rất khó nổi ra, Lawrence cũng bất giác đứng thẳng lưng giống cô. Và ánh mắt của Holo khi chuyển từ bờ sông sang nhìn anh, không hiểu sao lại mang chút trách cứ. Lục lọi ký ức cho anh biết là cô đang giấu ngượng.

“Anh là đại tướng quân đang chờ bọn tôi mang tin về đúng không? Còn tôi với Col là thuộc hạ của anh. Đáng lẽ anh phải bắt tôi với thằng bé cạnh tranh với nhau, để dễ bề nắm dây cương của cả tôi với nó hơn chứ.”

Lawrence và Holo ngày một đến gần điểm đáp thuyền hơn, từ đây đã có thể thấy được những con thuyền tắt bật chở khách ngang

qua dòng sông. Cùng lúc đó, Lawrence đã dần nhìn thấy đích đến của những gì Holo đang nói, dù vẫn còn chút sương mù vương lại.

“Vì cả cô và thằng bé... đều muốn đạt thành tích và được tôi khen thưởng?”

Nét mặt đấng nghiêm nghị của Holo cùng với việc cô quay ngoắt đi cho Lawrence biết là anh đã đúng.

Bây giờ thì Lawrence đã hiểu ra. Nếu như Holo có được nhiều thành công hơn Col thì cô sẽ được khen thỏa thích, mà nếu thua trận thì sẽ được anh an ủi. Nhưng nếu anh lại đi giúp đỡ Holo thì đây không còn là cuộc thi nữa, và được khen hay an ủi chỉ còn là quyền của riêng Col mà thôi.

Sự thể chính xác là như thế, nhưng đến đây Lawrence lại có thêm chuyện không hiểu. Nói ra những điều này làm cho Holo ngượng ngùng thực sự, không phải diễn, nhưng tại sao cô vẫn nói cho anh biết? Thuyền đã đi gần đến cầu để bước lên, nhưng vì đông người quá nên Holo phải xếp hàng.

Nét mặt Holo căng thẳng vì phải tập trung không để cái tai và đuôi lộ ra giữa ngàn người, và cô nói tiếp.

“Anh rồi sẽ có cửa hàng riêng phải không? Vậy thì cũng phải học cách sai bảo người khác đi chứ.”

“Á...”

Lawrence phải đưa tay lên che miệng. Holo nói đúng thật. Muốn có cửa hàng thì phải thuê người khác làm việc. Phải nắm chắc tâm lý của họ cả ngoài sáng và trong bóng tối, đồng thời phải xây dựng được lòng trung thành. Lawrence đã quen đối đáp khi bên kia chỉ có một người, nhưng quản lý nhiều người cùng lúc thì anh chưa bao

giờ nghĩ đến.

“Thế mà cũng cố nắm dây cương tôi cơ đấy.”

Holo đặt một tay lên hông, nghiêng đầu nhìn anh về chán hẳn. vẫn để ý đến hàng người đang di chuyển, Lawrence đáp lại nốt câu cuối để bào chữa vì lại vừa thua trí cô.

“Cô lại chẳng thích tôi như thế còn gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt âm ỉ của Lawrence, Holo chỉ nghiêng đầu nhìn anh, biểu cảm không có vẻ gì là đặc biệt vui mừng. “Chỉ hơi hơi thôi,” cô nói.

“Vậy thì trăm sự nhờ cô.”

“Tôi trông mặt anh vẫn còn bất an lắm, nhưng thôi anh đã nói vậy là được rồi.”

Lawrence đưa Holo tiền cho lúc quay về, rồi trình bày sự tình với chủ thuyền và trả luôn tiền cho ông.

“Tối nay tôi muốn ăn bánh bột mì.”

“Cứ làm tốt đi rồi tôi thưởng cho.”

Holo nở nụ cười trước câu nói của Lawrence, rồi cô khoát tay và nhẹ nhàng bước lên thuyền. Thị trấn Kerube vốn bị chia làm hai phần Nam - Bắc với ranh giới là con sông ở giữa, phía Bắc thị trấn không có nhà thờ. Sở dĩ có chuyện này là bởi vì phía Bắc là nơi tín đồ dị giáo sinh sống, trong khi những người theo chính thống giáo thì lại tập trung nhiều ở phía Nam thị trấn. Lần ngược lại theo dòng lịch sử, tổ tiên của họ dường như là những thương nhân chính thống giáo ngày xưa đã từ phương Nam miền đất này đến đây, mua đất ở phía Nam thị trấn và sinh sống cho đến giờ.

Có điều, chỉ xét về ngoài đã thấy hai phần Bắc - Nam của thị trấn khác biệt nhau một cách quá rõ ràng, làm Lawrence cảm giác như mình đang quan sát phiên bản thu nhỏ của thế giới ngoài kia. Ở phía Bắc, chiều cao của những ngôi nhà, độ rộng mỗi con đường không giống nhau, mỗi nơi một kiểu, trong khi phía Nam thị trấn quy củ hơn, những tòa nhà cao chần chặn bằng nhau, cùng với những con đường ngăn nắp. Chắc chắn không có cảnh con lừa ngáp ruồi trước sân đề hàng của thương hội.

Từ bờ sông phía Bắc không thể thấy rõ được, phải đến tận đây rồi mới thấy tòa tháp cao sừng sững tưởng như chạm đến trời mà nhà thờ phía Nam và những người sùng đạo đã không tiếc tiền bạc mà xây lên, và trên đỉnh của nó, ở nơi gần nhất với Chúa Trời, có treo một quả chuông vàng kim tuyệt đẹp.

Holo đóng vai một nữ tu đang từ phương Nam tìm về quê hương ở phương Bắc, nhưng đang phiền não vì biết rằng quê nhà của mình đã, và vẫn đang là xứ của người dị giáo, rằng họ sẽ không chấp nhận cô - và thu thập thông tin từ vỏ bọc này. Lawrence đã dặn trước cho Holo những chuyện mà nhiều khả năng người của nhà thờ sẽ biết, và anh cũng tin tưởng rằng tài ăn nói của cô sẽ dễ dàng lấy được rất nhiều thông tin, cho dù không có anh giúp đỡ.

Có điều, từ trước đến giờ lúc thu thập tin tức hay suy nghĩ sách lược, anh và cô luôn làm cùng với nhau, nên lần này giao phó cho một mình Holo hành động, Lawrence không khỏi cảm thấy lạ lẫm.

Đến lúc sử hữu cửa hàng riêng, thuê người có lẽ anh cũng sẽ có những cảm xúc như vậy. Và rồi Lawrence chợt nghĩ. Liệu đến lúc đó Holo có còn ở bên mình không?

“ ... ”

Lawrence gãi gãi cái đầu, rồi thở dài. Nếu cứ mãi lo vẩn vơ những chuyện như thế, chắc anh sẽ bị Holo bảo ngược lại là không tự làm được cái gì một mình mất thôi.

Lawrence cười một mình, nhìn bóng Holo lẫn vào những vị khách khác xa dần trên dòng sông. Rồi anh quay lưng và bắt đầu bước đi. Điểm đến của anh là chi nhánh của thương hội Rowan, nằm trên chính bãi đất phù sa này. Lý do Lawrence không cùng Holo đi thuyền để đến bản doanh của thương hội ở phía Nam thị trấn luôn, là vì người quen của anh không ở đó.

Khu chợ trên vùng đồng bằng châu thổ này là một trong những cứ điểm giao thương quan trọng kết nối hai vùng của thị trấn, nên mỗi thương hội đều đặt chi nhánh, tản gọi đúng là “thương quán”, ở đây để thu thập thêm đồng minh và thông tin về các loại hàng hóa. Vì xây nhà trong khu chợ phải chịu nhiều quy chế rất nghiêm ngặt, nên các thương hội không thể xây chi nhánh của mình thật hoành tráng để cạnh tranh với nhau, họ đành phải tận dụng mặt tiền để trưng bày những nét đặc biệt của mình. Dựa vào những đặc trưng ấy, Lawrence có thể phân biệt được tòa nhà nào là của thương hội nào.

Trong mỗi thương quán ấy lại có vài chục đến vài trăm thương nhân trực thuộc, lúc nào cũng chăm chăm đấu đá lẫn nhau, nghĩ đến đây Lawrence lại thấy hơi buồn cười.

Trên thế gian này có biết bao nhiêu ngành nghề buôn bán, có bao giờ hết đất để làm ăn đâu, vậy mà.

Lawrence dè dặt gõ lên cánh cửa thương quán vốn không xa lạ

gì với anh, nó được thiết kế giống như cửa phòng trong những con tàu nhỏ giữa đại dương.

“Ồ, quả là một khuôn mặt hiếm thấy.”

Ở tầng một thương quán có một tốp những thương nhân, họ đều đang chuẩn bị để lên đường.

“Lâu lắm không gặp nhỉ, Kieman.”

Vị trí ngay đối diện cửa vào là chỗ ngồi của quản lý thương quán. Người đàn ông có mái tóc vàng rất đẹp ngồi ở đó tên là Kieman, là một con người sinh ra và lớn lên trong nghề buôn bán. Cha của anh ta là một thương nhân có hạng ở Kerube, nhờ đó mà anh được tiếp xúc với nhiều thứ hàng hóa từ phương xa hơn bất kỳ ai khác, dù chưa bao giờ đến tận những vùng đất đó. Cũng đã có người nói về thứ “đặc quyền” này của anh ta, theo giọng điệu có thể hiểu là khen ngợi, châm biếm hay đả kích cũng được. Thân hình người đàn ông này mảnh mai cứ như một người hát rong, và khác với những thương nhân đang uống rượu và trao đổi thông tin ở tầng một thương quán, trên tay anh ta không có một vết chai nào.

Nói chung đây là một công tử con nhà giàu điển hình, theo lẽ thường sẽ dễ bị những thương nhân lăm lem bụi đường ganh ghét, nhưng trên thực tế anh ta lại khá được tin tưởng.

Về tuổi tác, người này kém Lawrence hai tuổi, nhưng lại có kinh nghiệm với chuyện làm ăn ở thành thị hơn anh nhiều. Những người tìm đến thương quán của anh ta, không yêu cầu người quản lý nó có thể du hành ngày đêm không nghỉ, hay ngay lập tức thương thảo được giao ước với đối phương bất đồng ngôn ngữ. Những thương nhân lưu động ấy chỉ cần một nơi, một người đủ tin cậy để trú chân

trong thời gian ngắn trước khi lại lên đường và Kieman đáp ứng được điều đó.

“Lâu rồi không gặp, anh Kraft Lawrence. Lần này anh đến đây bằng đường bộ nhỉ?”

Trong vài ngày tới, tính cả hôm nay và ngày mai, hẳn sẽ không có con tàu buôn nào cập cảng thị trấn này.

“Không, tôi đi bằng tàu, nhưng là xuôi sông đến đây chứ không phải từ biển.”

Nghe Lawrence nói, Kieman cù vào cằm mình bằng phần lông vũ của cây bút lông đang cầm trên tay, rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Trong đầu anh ta hẳn đang cở một tập bản đồ phải dày đến hàng ngàn tờ. Từ trước đến giờ người đàn ông này mới chỉ gặp Lawrence cở hai lần, vậy mà anh ta đã đánh dấu đầy đủ trong tâm trí những tuyến đường Lawrence hay dùng để giao thương.

“Tôi không đi theo đường mọi khi. Tại lần này có việc ở Lenos.”

“Ừm, tôi hiểu rồi.”

Cái điệu cười của Kieman làm Lawrence chẳng biết anh ta đang nghĩ cái gì, còn bí ẩn hơn cả kiểu cười-nhưng-không-cười của Holo nữa. Những thương nhân thành thị sống đến hàng chục năm ở thị trấn nơi mình sinh ra, đã hiểu quá rõ tính cách và cả thói hư tật xấu của nhau, họ chẳng xa lạ gì bụng dạ nhau và vì thế mưu mô và thâm hiểm hơn thương nhân lưu động nhiều. Một con người còn trẻ như thế này mà đã có thương quán riêng - dù cũng chỉ là chi nhánh của thương hội thôi - sở hữu một sự đáng sợ phù hợp với địa vị của mình.

Lawrence cố gắng giữ bình tĩnh, lấy ra mấy đồng bạc đóng góp

cho thương quán đã thành lệ mỗi lần anh đến đây, rồi nói tiếp.

“Lúc ở Suối Vàng, tôi đã được xem một màn kịch thú vị.”

“Hahaha... Anh Lawrence quả là có con mắt tinh tường. Không phải thương nhân lưu động nào cũng nhìn thấu được cái ‘màn kịch thú vị’ ấy đâu.”

Kieman rướn hẳn người lên mặt quày như một đứa trẻ hào hứng vì được chia sẻ một bí mật, còn không thèm nhìn năm đồng trenni mà Lawrence đã xếp chồng lên nhau.

“Bởi vì trong những cuộc trao đổi tư tưởng như minh bạch nhất, nhiều khi vẫn có gài kim tẩm độc ở nơi nào đó, vào lúc nào đó. Chẳng nói đâu xa, bây giờ ông chủ Jetta cũng đang phải chạy đôn chạy đáo, để bảo vệ túi tiền của chúng tôi đây.”

Về Jetta, trưởng thương hội Rowan tại thị trấn Kerube, Lawrence không biết gì nhiều, có thể đó là một trong những ông chủ thương hội ở đây mà Eve vẫn thường hay qua lại. Cũng tức là Eve, dù không phải dân bản xứ và cũng không sở hữu thương hội nào ở thị trấn này, đã đơn độc đối đầu với những người lãnh đạo của bao nhiêu thương hội tại Kerube, trước khi họ kịp kéo bè kết đảng.

Cứ như những câu chuyện cổ về chàng hiệp sĩ trẻ chiến đấu với người khổng lồ - thử hỏi có người con trai nào nghe được mà không thấy lồng ngực mình râm ran?

Trong lồng ngực Lawrence bây giờ có một cảm xúc thành thật, ghen tị quá, điều ấy anh có thể cho Eve biết nhưng với Kieman thì tuyệt đối không. Bởi vì Kieman quá tài giỏi, thành ra không đáng tin cậy.

“Cậu nói kim độc là sao nhỉ? Theo như tôi nghe được, phe chủ

đất ở phía Bắc đã như cá bị kéo lên bờ lóp ngóp rồi cơ.”

“Đúng, họ đã lóp ngóp mấy chục năm nay, thành cá khô luôn rồi. Nhưng vấn đề là năm nay dòng chảy của vàng bị chậm lại do cuộc viễn chinh lên phương Bắc bị hủy. Chỉ sợ họ túng quá làm liều thôi - không làm thì cũng chết hết mà.”

Nguồn tiền đi vào túi cho những vị chủ đất ở phía Bắc thị trấn là tiền thuê cửa hàng ở khu chợ trên miếng đất phù sa, tức là thuế do chợ đó thu của thương nhân. Nếu bây giờ dòng hàng, dòng người vào chợ thưa thớt đi, thì chắc chắn thuế thu được sẽ giảm. Và với địa vị là con nợ, dù phát đạt hay lụn bại, những người chủ đất vẫn phải trả một khoản lãi định kỳ cho cái khoản nợ thâm căn cố đế kia, tức là con cháu những người cho vay phương Nam vẫn được lợi. Chuyện này sẽ tiếp diễn cho đến khi nào bên vay phá sản thì thôi.

“Tôi cũng chỉ là người ngoài thôi, nhưng sao phía Nam không rộng lượng mà cho vay thêm một ít nhỉ? Làm vậy về lâu dài cũng có lợi cho họ mà.”

Kieman nhận lấy năm đồng bạc trenni của Lawrence mà không có cảm xúc nổi bật nào, rồi viết nhanh vào sổ ghi chép đóng góp. Có lẽ với một người ngày nào cũng nhìn vào quyển sổ thu chi ghi chép những con tàu hàng khổng lồ, đến và đi, thì năm đồng trenni của anh cũng chỉ có giá trị cỡ đó thôi. Lawrence đâm ra nhớ dáng vẻ hoan hỉ hơi quá mức của Jakob, ông chủ thương quán tại Ruvinsheim, khi thấy có người dùng đến đồng trenni để đóng góp cho mình.

“Không, bình thường thì suy nghĩ của anh là chính xác, nhưng khổ một nỗi đây là con trai của những người đã trả lãi cho đến khi

chết, bản thân họ cũng đã trả lãi từ khi sinh ra. Mười năm trước lúc chiến tranh xảy ra trên vịnh biển Winfiel, phía bên đó bị chậm trả lãi đến vài năm, người phía Nam chúng tôi cũng đã đề nghị là thôi miễn cho họ một phần nào món nợ. Đằng nào thì họ cũng đã trả hết gốc rồi.”

Người đàn ông có mái tóc vàng theo nghề buôn bán này, là kiểu người có thể tự do điều khiển kiểu cười của mình. Bên dưới nụ cười thân thiện kia có tiềm ẩn một chút thâm hiểm của loài rắn độc.

“Họ từ chối vì đã ăn vào máu rồi.”

“Chính xác là như thế. Họ khẳng khẳng đòi trả đủ tất cả, tin rằng đến một lúc nào đó sẽ thanh toán hết. Thực ra chỉ cần được phép mở rộng diện tích khu chợ, cái phần lãi đó chúng tôi sẽ thu lại được mấy hồi. Nhưng vì biết thế nên phía kia lại càng cố thủ. Còn lâu tao mới cho bọn chúng mày kiếm lợi thêm nữa, vậy đấy.”

Kieman nhún vai như muốn nói, tôi cũng cạn lời luôn rồi và Lawrence cũng đồng ý với anh ta.

Và anh lại càng thấy thương cảm hơn với Eve, người bị dùng làm vật hy sinh trong chuyện này. Cô vốn đến từ một gia đình quý tộc thất thế của vương quốc Winfiel, sử hữu sức ảnh hưởng đáng kể ở vùng lưu vực sông Roam, vậy mà lại sẵn sàng vứt bỏ tất cả để tìm đến phương Nam như thế này, chắc hẳn lý do cũng gần giống thế này. Để thăng tiến trong xã hội có lẽ Eve đã phải nhờ cậy đến nhiều nguồn, phải chịu khoản tiền nợ đến mức sắp không thể xoay xử được nữa.

“Giá mà họ chịu nghe lý lẽ hơn thì cũng tốt cho chúng tôi biết bao. Hiện giờ việc cưới xin, chuyển nhà giữa người ở hai bên thị

trần vẫn còn khó khăn lắm.”

Kieman nói liến thoắng, nhưng Lawrence hiểu anh ta chẳng có tình cảm thân thiện gì với mình. Chắc hẳn anh ta đang nghĩ rằng một thương nhân lưu động như Lawrence mà lại nói đến chuyện Suối Vàng, chắc là chỉ vì tính hiếu kỳ mà thôi. Nhưng gì thì gì, Lawrence vẫn là một thương nhân có liên quan đến bộ mặt của thương hội Rowan, nếu anh cứ đi dò hỏi lung tung, rồi nói huyền thuyên những điều không phù hợp với tiêu chí thương hội thì sẽ không hay chút nào. Đây là hướng suy nghĩ của Kieman.

Vì vậy nên anh ta sẵn sàng cho Lawrence nhiều thông tin, cũng là một dạng cảnh báo: Đây là lập trường chính thức của thương hội Rowan. Nếu anh làm gì chệch khỏi nó thì sẽ phải chịu hình phạt.

Nếu chưa hiểu rõ thì sẽ thấy nó đáng sợ như một cái hố bẫy, nhưng khi hiểu bản chất rồi thì sẽ nhận ra đây chỉ là một dạng giao ước bằng lời mà thương quán, thương hội nào cũng có. Chỉ cần làm đúng theo những điều này, thương hội sẽ bảo vệ cho ta.

“Tôi hiểu rồi. Vậy nghĩa là chưa hẳn tin đồn mà tôi nghe được đã là sai.”

“Tin đồn?”

Với chủ thương quán như Kieman, thu thập thông tin quan trọng hơn bất cứ điều gì khác, nên nghe đến “tin đồn” anh ta lập tức chăm chú còn hơn cả lúc Lawrence đặt năm đồng trenni lên bàn nữa. Thấy cảnh này Lawrence chỉ biết cười khổ sở.

Trong cuộc nói chuyện giữa hai thương nhân lưu động, quá hứng thú với một tin đồn sẽ dễ khiến đối phương nghĩ mình là có tác phong, tư cách không tốt.

“Ừm. Tôi nghe nói thương hội Jean ở phía Bắc thị trấn này đang trở thành thức ăn cho chính những con nọ mà anh vừa nói đến.”

Đây chỉ là suy đoán của Lawrence thôi, nhưng khi nói ra miệng, anh hoàn toàn tin nó là sự thật.

Biểu cảm của Kieman vẫn không thay đổi. Nó bất biến một cách lạ thường.

“Tôi xin lỗi... Anh nghe chuyện này ở đâu thế?”

Kieman vẫn có thể tiếp tục giả ngây giả ngô, nhưng hắn anh ta biết Lawrence đã nhìn thấu tâm địa mình rồi. Nên bây giờ ánh mắt anh ta trở nên gay gắt.

Lawrence cần phải chọn từ ngữ cẩn thận. Anh quyết định thử ném một tảng đá lớn xuống ao.

“Chẳng giấu gì cậu, ở Lenos có một quý tộc thất thế hơi lạ lùng...”

Cô ấy là một thương nhân đã giao dịch với tôi - riêng phần này Lawrence không nói ra.

Sắc mặt Kieman giống như người vừa nghe một câu chuyện cười, nhưng tay anh ta thì nắm lấy tay áo Lawrence chỗ khuỷu tay anh chống lên mặt quầy. Vẻ mặt và điệu bộ cơ thể Kieman đối lập như đêm với ngày.

“Chắc anh Lawrence đi đường đã mệt rồi. Mời anh vào trong nhà nghỉ ngơi.”

Trong thương quán có phòng ăn, còn có cả giường ngủ và lò sưởi. Tất nhiên ý của Kieman không phải là mời anh đi nghỉ thật. Lawrence thầm nghĩ, mình câu được con cá to rồi.

“Ừm, rất hân hạnh.”

Anh nở nụ cười chân thành và nói.

Khi Lawrence bước vào căn phòng hẳn là phòng làm việc của Kieman ở trong góc thương quán, một món súp có mùi của cá được mang ra. Không phải thứ rượu người ta nâng ly chè chén với nhau, cũng không phải đồ uống ngọt như cho trẻ con. Mà với những người du hành chỉ đến thị trấn này trong một thời gian rồi lại đi, thì món súp giàu dinh dưỡng đậm mùi muối này có lẽ lại được ưa chuộng hơn cả.

Lawrence húp một ngụm thứ súp ấy, mùi vị của cá trích làm anh thoáng nhớ lại ngày xưa.

“Vậy anh có quan hệ gì với trưởng nữ gia tộc Bolan?”

Nó không giống câu hỏi, mà giống chất vấn hơn. Kieman chẳng động gì đến bát súp của mình. Thấy vậy, Lawrence chột nghi ngờ chẳng biết trong súp có trộn thứ được thảo quái dị gì vào không.

“Tôi chỉ là thương nhân lưu động, tất nhiên không cùng đẳng cấp với người đó rồi.”

“Tôi nghe nói đã có chuyện náo loạn vì lòng thú, có phải vụ đó không?”

Tin tức mới lan đến đây hôm nay, hay là hôm qua đã có người vốn ở sẵn tại Lenos phi ngựa đến báo cho anh ta rồi? Lawrence nghĩ cũng không thể giấu giếm được nữa, nên anh gật đầu, rồi hắng giọng.

“Tôi và cô ta đã định làm ăn lớn với nhau, nhưng phút cuối tôi bị

phản bội và cướp trắng lợi nhuận. Vì không phục nên tôi mới xuôi dòng đuối theo cô ta đến tận đây, để nói chuyện cho ra lẽ.”

“Chắc anh đang đùa?”

Con người này đã quen lợi dụng, dẫn dụ người ta, nhưng có vẻ không quen bị người ta dẫn dụ. Chút cáu giận lộ ra trên khuôn mặt Kieman làm Lawrence nghĩ tới một phiên bản của Holo, nhưng nhỏ tuổi hơn.

“Chuyện vụ làm ăn đó là sự thật, cả việc tôi đến đây cũng là để tìm Eve Bolan. Tuy nhiên, mục đích của tôi khi tìm được cô ấy không phải là nói phải trái, mà là để xin lời khuyên.”

“Lời khuyên về làm ăn à?”

Lawrence lắc đầu.

“Trên đường đến đây, tôi đã có một cuộc gặp gỡ lạ lùng. Vì thế mà bây giờ tôi đang đuối theo một lời đồn, cũng có thể nói là chuyện tầm phào.”

“Chuyện tầm... phào?”

“Ừ.”

Mắt Kieman đảo một vòng như đang đuối theo những ngôi sao trên trời, rồi anh ta nói.

“Là về bộ xương sói phải không?”

“Ừm. Chắc hẳn ở đây cũng nhiều người biết chuyện đó nhỉ, cậu đoán ra được ngay cơ mà.”

“Thì cũng có người biết thôi... Nhưng anh Lawrence thật sự theo đuối nó sao?”

Biểu cảm của Kieman nửa bất ngờ, nửa nghi hoặc. Chắc phải có

lý do anh ta mới thấy chuyện Lawrence đuổi theo bộ xương sói kỳ lạ đến vậy.

“Ừm, cậu giật mình cũng phải thôi.”

“Không, làm gì có chuyện đó...”

Bản thân Kieman cũng hiểu là anh ta càng chối cãi càng mất tự nhiên.

“Xin lỗi, quả là không thể giấu anh được. Đúng là tôi giật mình thật.”

“Bạn đường của tôi vốn là người phương Bắc. Vì chuyện này có liên quan đến quê hương của cô ấy, nên bất kể giá nào tôi cũng muốn tìm ra sự thật.”

Ở nơi có thể coi là trung tâm buôn bán giữa hai vùng Nam - Bắc như thế này, những giao lưu, xung đột giữa tín ngưỡng và văn hóa có thể nói là xảy ra như cơm bữa. Nên những lý do như thế này sẽ có sức thuyết phục hơn.

“Tôi hiểu rồi... Nhưng lý do tôi giật mình không phải là vì anh theo đuổi câu chuyện bộ xương sói.”

Phản ứng này cũng giống với ông chủ Reynolds của thương hội Jean. Nhưng những lời Kieman nói tiếp theo thì khác.

“Tôi không thể hiểu nổi... tại sao anh Lawrence lại lựa chọn một truyền thuyết mơ hồ như thế, trong khi bản thân có quen biết với Eve Bolan?”

Lawrence suy nghĩ một chút. Anh sử dụng lý luận để đoán được ý nghĩa trong câu nói của Kieman.

“Ý cậu là, nếu sử dụng mối quen biết là Eve, tôi sẽ có bao nhiêu

cơ hội thực tế, dễ thành công hơn chứ gì?”

Kieman gật đầu với vẻ mặt như muốn nói “Tất nhiên”.

“Sử dĩ tôi phải dẫn anh Lawrence vào phòng riêng, là bởi vì cái tên Eve Bolan có ảnh hưởng rất lớn, đồng thời cũng cực kỳ nhạy cảm tại thị trấn này.”

“Ý cậu là gì?”

Nếu cái tên của Eve quan trọng và nhạy cảm đến thế, thì hẳn là lý do đằng sau nó cũng nhạy cảm và quan trọng không kém. Lawrence chẳng biết Kieman có chịu nói rõ cho mình biết không, nhưng dường như câu trả lời là có. Anh ta hắng giọng, rồi bắt đầu mở miệng.

“Cô ta sử dụng địa vị của mình vốn từng là quý tộc, bí mật liên minh với những người có quyền lực nhiều nơi để kiếm lợi. Có lẽ ngoài bản thân cô ta ra, chẳng ai biết rõ bản chất những mối quan hệ lợi hại đó. Tức là chỉ cần đối xử thất thố với Eve, không biết được sẽ phải chịu đựng ảnh hưởng khủng khiếp như thế nào. Tôi gọi anh vào đây nói chuyện, cũng cùng lý do với cuộc trò chuyện lúc nãy thôi.”

Chính là khi Kieman nói cho Lawrence về quan hệ giữa hai miền Nam - Bắc thị trấn. Anh ta không có chút thân thiện nào với Lawrence, mà chỉ đang giải thích cho anh về lập trường của thương hội mà thôi.

“Vì thế nên khi biết anh Lawrence đi tìm Eve chẳng phải để bắt tay buôn bán gì với cô ta, mà chỉ để hỏi về lời đồn nói thật chẳng khác gì bắt mây trên trời, tôi vừa giật mình nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.”

Lời nói cùng với thái độ thân mật của Kieman, theo một cách nào đó có thể hiểu là đang cảnh báo Lawrence - đừng làm ăn với Eve ở thị trấn này.

“Nhưng tôi nghĩ anh chọn Eve để hỏi về bộ xương sói là chính xác. Ở khắp lưu vực sông Roam này, chẳng ai có mạng lưới thông tin rộng như cô ta đâu.”

Nhưng nếu anh chỉ đang theo đuổi một câu chuyện tầm phào như bắt mây trên trời thì cứ tự nhiên - ý của Kieman là như vậy. Điều này cũng thể hiện rằng đối với anh ta chuyện về bộ xương thần sói chỉ là tin đồn vớ vẩn không có thật.

“Nhưng tôi vẫn tự hỏi, làm sao anh Lawrence lại làm ăn với cô ả đó được thế? Ở thị trấn này chẳng thiếu người muốn hợp tác buôn bán với cô ta, nhưng không một ai tiếp cận được cả. Nếu như cô Eve đó mà chịu hồi đáp lại những đề nghị của chúng tôi thì chuyện lại khác...”

Một câu hỏi rất tự nhiên thôi. Nếu Eve là nhân vật quan trọng đến như thế, thì chắc hẳn mỗi thương hội đều sẽ tính đến chuyện bắt tay với cô.

“Tôi chẳng làm gì cả, tự nhiên cô ấy yêu cầu hợp tác trước. Phải đến bây giờ tôi mới lờ mờ hiểu ra lý do.”

“Ồ ồ?”

“Cô ấy đã trà trộn được vào hàng ngũ những kẻ có quyền lực, đã lợi dụng họ để kiếm lợi cho mình, nhưng không thể trả được phần ‘lại quả’ cho những kẻ đó. Hoặc đơn giản là không muốn trả. Tại Suối Vàng Eve chính là người đang đối địch với thuộc hạ của những kẻ lăm lăm phía Nam.”

Khuôn mặt Kieman lại lộ vẻ bất ngờ, rồi anh ta bất giác đưa tay lên xoa mặt như để giấu biểu cảm ấy, rồi gật đầu.

“Tại Lenos, tôi thật sự đã bị cô ấy lừa. Đã suýt mất đi không chỉ số tiền có được nhờ thế chấp người bạn đồng hành, mà còn cả tính mạng của mình nữa. Cuối cùng thì... đã phải rút đao kiếm ra nói chuyện với nhau. Nhưng tôi nghĩ lý do Eve từ đầu muốn hợp tác với tôi, một thương nhân lưu động, là vì cô ấy đã không còn ai khác để lợi dụng nữa.”

Suy nghĩ theo hướng này, Lawrence bắt đầu hiểu lý do tại sao thương hội buôn bán nô lệ lại sẵn sàng cho anh mượn nhiều tiền để mua lông thú đến như thế. Bởi vì cái tên Eve Bolan cực kỳ có giá trị.

“Tôi hiểu rồi... Khả năng này hoàn toàn có thể. Nhưng nói thật nhé, đã từng lôi đao kiếm ra nói chuyện với nhau, vậy mà sau này cô ta vẫn sẵn sàng cho anh lời khuyên... tôi ghen tị với quan hệ của hai người đó.”

Lawrence phải cảm phục trước khả năng lựa chọn từ ngữ của Kieman. Anh bật cười khó xử rồi nói tiếp.

“Chúng tôi giống như hai đứa trẻ con đánh nhau để tranh giành một cái túi đầy tiền - tức là thấy rõ bản chất của nhau luôn rồi. Tôi và Eve không đến mức là bạn bè, nhưng đã cùng có những kỷ niệm dở khóc dở cười trong quá khứ.”

Cách miêu tả này không hoàn toàn phản ánh sự thật, nhưng cũng không sai lệch quá xa.

Kieman nhắm mắt gật đầu, đặt ngón trỏ lên thái dương như đang suy nghĩ - Lawrence cũng chẳng biết anh ta có hiểu mình vừa nói cái gì không nữa. Có lẽ với vai trò quản lý thương quán của mình,

Kieman chưa bao giờ gặp phải những tranh chấp bạo lực đến thế. Lawrence vừa ghen tị trước cuộc đời bình yên của anh ta, lại vừa cảm thấy tự hào về bản thân, rằng mình tài giỏi hơn đối phương. Đúng lúc ấy, Kieman ngẩng mặt lên.

“Tôi hiểu rồi. Còn chuyện này...”

“Ừ?”

Lawrence hỏi lại một cách rất thản nhiên, không chút đề phòng.

“Anh ưu tiên lợi ích của Eve Bolan, hay của thương hội này hơn?”

Đúng lúc ấy, câu hỏi của Kieman ập xuống anh như sét đánh ngang tai. Trong khoảnh khắc, Lawrence không biết người đứng trước mặt mình là ai nữa. Nhưng chuyện này không đơn giản là vì anh quá ngạc nhiên nên chưa kịp định thần. Mà bởi vì phong thái của Kieman đã hoàn toàn thay đổi. Lưng Lawrence chợt toát mồ hôi lạnh.

Anh cứ tưởng này giờ mình chỉ đang nói chuyện phiếm với Kieman về quá khứ của anh với Eve, nhưng giờ anh mới nhận ra mình đã hiểu lầm tai hại. Chỉ biết thông tin là chưa đủ với Kieman.

“T... tất nhiên là... thương hội rồi.”

Lawrence ngập ngừng trả lời như vậy, nhưng Kieman còn không gật đầu, chỉ rời mắt đi hướng khác. Thái độ lạnh lùng đó y hệt như lúc anh đặt năm đồng trenni đóng góp lên quầy.

Lawrence đã bị lừa. Một cách dễ dàng đến không thể tưởng tượng.

“Vậy thì tôi yêu cầu anh phải hành động cho đúng với tư cách

một thành viên thương hội Rowan. Con người là một dạng tài sản, và tài sản thì chính là tiền. Những vụ mua bán càng lớn, thì càng cần đến nhiều tiền bạc.”

Một nụ cười tuyệt vời tô điểm thêm cho câu nói của Kieman.

Giọng điệu của anh ta rất dịu dàng, nhưng mang trong đó một áp lực khiến người ta làm theo ý mình. Lawrence biết mình không được phép bất cần.

Và anh đã hoàn toàn đánh giá sai tầm quan trọng thực sự của Eve. Kieman đã bắt Lawrence phải hứa sẽ ưu tiên lợi ích của thương hội Rowan. Lawrence cảm thấy hoang mang giống như vừa bị bắt ký vào một bản hợp đồng mà mình không biết rõ nội dung, mà thực tế đúng là như vậy thật.

“Cô Eve đó tìm đến anh, đơn giản chỉ vì không tìm được ai khác để nhờ cậy thôi.”

Kieman vẫn nở nụ cười, nói bằng giọng điệu như đang tán gẫu. Lawrence cảm giác thương hội Rowan sẽ dùng anh vào một công việc gì đó, chắc chắn không phải mấy chuyện ăn nói đơn giản. Anh quyết định phải biết rõ hơn, dù sự thật có tệ hại đến đâu, nếu không chẳng biết họ sẽ bắt ép anh làm cái gì nữa.

Nghĩ vậy, Lawrence định mở miệng, đúng lúc đó...

“Ngài Kieman! Ngài quán phó Kieman!”

Có tiếng hét cùng với tiếng bước chân thùm thụp dồn vào từ ngoài cửa phòng. Rồi sau đó là tiếng gõ cửa ầm ầm và tiếng gọi tên Kieman. Có chuyện gì xảy ra rồi. Nhưng Kieman không có vẻ gì là hốt hoảng, bây giờ anh ta mới húp bát súp đã nguội ngắt của mình.

“Thôi, tôi đã làm mất thời gian của anh rồi. Hình như lại đang có việc gì, tôi xin thất lễ.”

Rồi anh ta đứng lên, và thản nhiên đi về phía cánh cửa. Lỡ mất cơ hội để lên tiếng, Lawrence chỉ còn biết ngẩn người nhìn theo Kieman, đúng lúc đó anh ta dừng chân và quay lại.

“À, suýt quên mất.”

Điều bộ của Kieman giống như là một diễn viên bao giờ cũng phải trình diễn trước con mắt quan sát của những khán giả rất tinh tường vậy.

“Nếu anh nói chuyện ở đây cho bất kỳ ai khác...”

Kieman với tay mở cửa phòng mà vẫn nhìn Lawrence, một người làm của thương quán hốt hải thì thảo gì đó vào tai anh ta, nghe xong Kieman chỉ gật đầu mà biểu cảm không thay đổi gì cả.

Có những con người dù trên đầu không có tai sói, cũng chẳng có đuôi mọc ra bên hông, vẫn đáng sợ chẳng kém gì Chúa Trời hay thần linh. Bây giờ Lawrence mới cảm nhận được điều đó.

“Thì chắc chắn anh sẽ phải hối hận đấy.”

Nói xong, khuôn mặt của anh ta lại trở về với nụ cười thân thiện bình thường của thương nhân.

Thương quán ồn ào như tổ ong bị vỡ. Bao nhiêu con người mở cửa lao đến mặt quầy tầng một, viết giấy tờ gì đó rồi lại chạy vụt ra ngoài. Vào thời điểm ấy, thương quán có lẽ là nơi thích hợp nhất nếu như muốn biết ở Kerube đang xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn dáng vẻ lúc làm việc của Kieman, đầu óc Lawrence gần như không suy nghĩ gì đến khung cảnh ồn ào hiện tại.

Anh vẫn đang suy nghĩ về những gì Kieman vừa nói. Ngoài mặt Lawrence vẫn giữ vẻ thản nhiên, bình tĩnh quan sát tình hình thị trấn như những thương nhân khác, nhưng trong thâm tâm anh đang tồn tại một nỗi lo không hề mơ hồ.

Kieman muốn lợi dụng quan hệ giữa anh và Eve để đạt được mục đích nào đó. Còn về phần mình, Lawrence đã định dùng Eve làm mồi để “câu” được thông tin từ Kieman, nhưng khôn khéo làm sao rút cuộc chính anh mới là người bị mắc bẫy.

Khoảnh khắc ấy, Lawrence cảm thấy không khí âm ỉ tại tầng một thương quán đã đột ngột thay đổi. Anh ngẩng mặt lên và thấy ngay một khuôn mặt thân quen đang lấp ló nhìn vào từ cánh cửa để mở. Là Holo, lúc trước anh đã dặn cô là khi nào xong việc cứ về quán trọ đợi trước.

“Cô có việc gì tìm chúng tôi sao?”

Vị thương nhân lông tóc rậm rạp đứng cạnh cạnh lịch sự hỏi Holo, có lẽ ông ta tưởng cô là một nữ tu đang trên đường hành hương thì bị lạc khỏi đoàn. Holo suy nghĩ một lúc xem nên trả lời thế nào, nhưng khi thấy Lawrence đứng dậy khỏi ghế thì cô lập tức nói ngay.

“Xin thứ lỗi, đó là người quen của tôi.”

Những đoàn kị sĩ hay lính đánh thuê đi đường xa luôn phải sử dụng rất nhiều thương nhân để lo lương thực và các vấn đề hậu cần khác, tương tự như vậy những đoàn hành hương đủ điều kiện cũng thường hay có những thương nhân đi theo. Vì Lawrence lên tiếng một cách rất tự nhiên, giống như đã chờ Holo từ lâu rồi vậy, nên có vẻ mọi người đều cho rằng quan hệ giữa anh và cô là như

thế.

Cũng có những ánh mắt ghen tị vì cho rằng Lawrence tìm được mối làm ăn béo bở. Chỉ có duy nhất một ánh mắt đặc biệt khác hẳn những người khác, chính là Kieman, đang nhìn chòng chọc vào lưng anh. Lawrence cố không để ý, dẫn theo Holo bước ra ngoài. Bầu không khí ở ngoài không khác lắm so với mọi khi, nhưng khi nhìn kỹ Lawrence thấy quanh cửa các thương quán có rất nhiều thương nhân và các chú bé giúp việc mặt biến sắc chạy đôn chạy đáo, có lẽ là đưa thư hay giấy tờ quan trọng gì đó.

“Sao cô lại ở đây?”

Lawrence cùng Holo bước đi trong khu chợ ồn ào.

“Anh không thấy thị trấn loạn hết cả lên rồi đây à. Để anh một mình sao tôi yên tâm được.”

Ý cô là sao cơ, Lawrence đã định phản đối như thế, nhưng nghĩ kỹ lại thì Holo nói chẳng có gì sai - từ trước đến giờ đã lần nào xảy ra chuyện mà anh không tham gia, hay đúng hơn là không bị lôi vào đâu. Và lần này cũng vậy không thể phủ nhận là anh và Holo lại đang bị cuốn vào một biến cố gì đó.

“Hừ, vậy cô đã thu thập được thông tin gì chưa?”

Lawrence vẫn giữ vẻ điềm nhiên nhất có thể. Nghe anh hỏi, Holo ưỡn ngực lên tự hào, nhưng rồi cô lại thở hắt ra, cúi xuống ủ rũ và lắc đầu.

“Mới chỉ kịp hỏi mấy chuyện lật vặt thôi. Tôi cứ tưởng đằng đó có nhiều đũa cùn ngốc nghếch hơn anh, sẽ tranh thủ moi được nhiều thông tin, ai ngờ tự nhiên thị trấn náo loạn nên tôi bị đuổi ra ngoài luôn. Chẳng biết đang xảy ra chuyện gì nữa?”

Lawrence tạm thời bỏ qua những lời trêu chọc của Holo, mà chỉ đề cập đến phần quan trọng nhất.

“Họ đuổi cô ra khỏi nhà thờ á?”

“Ừm. Làm tôi cứ tưởng có con ác ma nào đe dọa Giáo hội vừa mới xuất hiện chứ...”

Thái độ hoàn toàn nghiêm túc của Holo khi nói về con-ác-ma ấy làm Lawrence không muốn cũng phải bật cười

“Nếu có ma thật thì gay to đấy nhỉ... Không lẽ Giáo hội cũng có liên quan đến chuyện này sao?”

“Sau khi bị cái nhà thờ đó đuổi ra, tôi đã định đi xem có gì mà âm ỉ thế, nhưng vì đông người quá nên rút cuộc chẳng được tích sự gì cả. À, tôi còn thấy nhiều giáo với kiếm lắm.”

“Có cả binh lính à?”

“Ừm. Tôi chỉ biết chúng nó đang khiêng một thứ gì đó có vẻ quan trọng từ bờ sông về nhà thờ thôi. Náo nhiệt như lễ hội ấy. À, còn cái cậu chàng hồi trước đòi lấy tôi làm vợ, cạnh tranh với anh ấy - từ hồi nào ấy nhỉ? - cậu ta cũng ở đó.”

“Hồi ở Kumersun.”

Nhìn bản mặt nhăn nhó của Lawrence như muốn nói cô đừng có nhắc lại chứ, Holo khúc khích cười. Nếu bây giờ lại có ai đó cầu hôn Holo, chẳng biết liệu sẽ lại lùm xùm như hồi ấy không nhỉ? Nói cho cùng, sau tất cả những chuyện rắc rối ấy, Lawrence đã dần thu hẹp được khoảng cách giữa mình và Holo. Anh biết Holo nhắc lại những ký ức ấy, phần ít phần nhiều cũng là vì hoài niệm.

“Nhưng rút cuộc thì đã có chuyện gì cơ chứ?”

“Anh hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai. Tôi đã cố dỏng tai nghe xung quanh nói chuyện, nhưng chẳng bắt được gì hết cả. Thế nên tôi mới quyết định trước tiên cứ đi tìm anh đã.”

Lawrence lẩm bẩm “VẬY Ờ”, rồi bắt đầu tổng hợp những gì mình vừa nghe được ở thương quán cho Holo nghe.

“Lúc ở thương quán, tôi nghe nói một con tàu của phía Bắc thị trấn bị một tàu của thương hội phía Nam kéo mất, nên tôi nghĩ đây là chuyện tranh chấp nội bộ thôi.”

Holo ngán người ra chẳng hiểu gì, cô nhìn Lawrence với ánh mắt như thể anh đang trêu mình. *Anh nói dễ hiểu hơn xem nào.*

“Phía Bắc và phía Nam thị trấn này luôn đối lập với nhau đúng không? Nhưng người ta không thể kẻ ranh giới trên mặt biển được. Khi cá bơi về phía Bắc thì tàu cá cũng lên phía Bắc, khi cá về phía Nam cũng vậy, không đuổi theo chúng thì không bắt được. Cứ dính đến bắt cá ở biển, sông hay hồ là hay xảy ra tranh chấp lãnh thổ, lãnh hải lắm. Chứ làm gì có chuyện thương hội phía Nam đột nhiên lại say mê một con tàu của phương Bắc, vì nó bắt cá giỏi quá ờ, rồi đột ngột mua đứt luôn như thế? - nghĩ đến thôi đã thấy vô lý rồi.”

Nghe xong Holo từ từ gật đầu, có vẻ cô đã tạm hiểu mấy chuyện lãnh thổ này rồi.

“Thế nên là thương hội phía Nam đó đã kéo luôn con tàu của phía Bắc về, cho binh lính bảo vệ cẩn thận, rồi mang thứ gì đó bên trong lên bờ nhưng sau đó không đem về thương hội mà lại khênh đến nhà thờ. Cứ như là họ bắt được nhân ngư ấy nhỉ.”

“Nhân ngư?”

Lawrence thấy lạ là Holo không biết chuyện này.

“Biết nói sao nhỉ, nó là một sinh vật trong truyền thuyết. Vùng biển quanh thị trấn này ấy có tên gọi là vịnh Winfiel, quanh cửa vịnh gần về phía Bắc toàn là những bãi đá lởm chởm, tàu thuyền gặp nạn liên miên. Nên từ xưa người ta đã truyền miệng nhau thế này. Rằng trên bãi đá đó có những cô gái xinh đẹp tuyệt trần với giọng hát mỹ miều hơn bất cứ thứ gì trên thế gian, thủy thủ trên tàu vì bị những khúc ca ma mị ấy mê hoặc nên mới thường xuyên gặp tai nạn. Cũng có những người nghi ngờ như thế này - tại sao trên mấy bãi đá phủ sóng bạc đầu ấy lại có mỹ nữ ngồi cơ chứ? - và rồi họ đã phát hiện ra... Chỉ có nửa trên của nhân ngư là con người thôi, còn nửa dưới lại là đuôi cá.”

Holo nghe anh giải thích với một vẻ trầm trồ thực sự. Cô sói ấy đâu phải là mù tịt về biển cả, vậy mà hình như chưa bao giờ nghe đến nhân ngư. Mà nếu đến cả Holo còn không biết thì chắc cái truyền thuyết này chỉ là mê tín không hơn không kém.

Trong khi Lawrence đang bận suy nghĩ, thì Holo đã gật đầu “Ừm”. một tiếng, rồi nói tiếp.

“Đàn ông các anh toàn là dễ bị lừa thôi.”

Đúng là trong những câu chuyện dân gian hay truyền thuyết, thường chỉ có đàn ông bị thần linh hay ma quỷ biến hình để chòng ghẹo, hay quyến rũ - hiếm khi thấy nạn nhân là phụ nữ. Nhưng đây là đàn ông trong truyện cổ, còn Lawrence cũng đã ở bên Holo tương đối lâu, có thừa kinh nghiệm để đối đáp với cô.

“Nếu như lúc nào cũng phải đứng ngồi không yên vì lo bị lừa, thì tôi thà cứ sống vui vẻ còn hơn.”

Lawrence biết tính cách của Holo muốn được tắm trong những tia nắng hiền hòa, chứ không ưa thích gì chốn sông bãi sát phạt. Nên nghe anh nói, đôi tai cô hơi giần giật dưới chiếc mũ áo choàng, rồi Holo đáp lại vẻ thích thú.

“Tôi cũng giống anh, chỉ thích uống rượu thôi.”

“Nhưng mà.”

Cô nói tiếp, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

“Anh có thể ước gì với Chúa Trời của Giáo hội, rằng bản thân mình nhất định sẽ phải mắc vào một cái bẫy gì đó không thể?”

“Hả?”

“Tôi hỏi anh có đang giấu tôi chuyện gì không?”

“Á...”

Lawrence khẽ rên lên một tiếng, vì anh biết rõ rằng không thể nào giấu giếm bất cứ chuyện gì trước mặt Holo được. Sau một hồi sắp xếp lại những gì đã xảy ra trong đầu, anh tường thuật lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa mình với Kieman cho cô nghe, không thiếu một chi tiết nào.

Sau khi đã hiểu rõ sự tình, Holo thốt lên một tiếng.

“Anh là đồ ngốc.”

Tôi còn tưởng tay Kieman đó không phải người cơ, Lawrence đã định nói như thế, nhưng anh biết đó không phải là lý lẽ thuyết phục gì cả. Rồi Holo nói tiếp với vẻ rất thản nhiên.

“Nếu đề nghị của tên đó vô lý đến thế, thì anh luôn có thể từ chối mà?”

Nhìn khuôn mặt như đang nhắc cho anh nhớ một sự thật không

thể chối cãi của Holo, Lawrence cảm giác như suýt chút nữa mình đã tin vào một ảo giác đáng sợ - rằng anh thật sự có thể từ chối thương hội được. Nhưng rồi Lawrence ép mình phải tỉnh táo lại, anh đưa tay lên gãi đầu.

Thương nhân luôn muốn lưu lại các giao ước trên giấy tờ nếu có thể, nhưng trên thực tế trước đó họ phải lập cả giao ước bằng miệng nữa - rồi sau đó muốn ghi gì thì ghi.

Và một lời hứa có ý nghĩa vô cùng nặng nề.

“Thương hội Rowan có đến hàng trăm, hàng nghìn thương nhân là thành viên, trong đó có những người là đại thương nhân một năm kiếm đến hàng ngàn đồng lumione. Họ là một tổ chức có thể đập bẹp kẻ như tôi bất cứ lúc nào. Tức là giả sử họ có bảo tôi lên trời, tôi cũng không thể từ chối được. Thật vớ vẩn, hẳn là cô nghĩ như vậy phải không? Nhưng nó cũng có mặt tốt đấy - sức mạnh của thương hội bảo đảm người ta đã hứa là phải giữ lời.”

Ngay cả khi phải đối mặt với cảnh phá sản tại thành phố Giáo hội Ruvineigen, khi phải lựa chọn giữa tàu buôn nô lệ hay lao động trong hầm mỏ, Lawrence cũng không dám nghĩ đến việc phản bội thương hội.

Nếu hiệp sĩ sử dụng thanh kiếm thì vũ khí của thương hội là tiền bạc và ngòi bút - họ là những đồng minh đáng tin cậy, cũng chính là những kẻ thù đáng sợ nhất.

“Humm. Đúng là tay mơ không được cãi lệnh lão làng nhỉ...”

“Cô hiểu chưa?”

“Rồi. Nhưng những kẻ nắm quyền lực cũng có chỗ bất lợi - chúng có quá nhiều thứ để mất nên không thể hành động liều lĩnh

được. Cái thương hội đó biết anh quen biết con cáo cái, nên muốn bắt anh giúp chúng làm gì đó, bọn chúng còn đe dọa anh vì sợ anh sẽ chạy sang liên minh với đám người nào khác.”

Trong những vấn đề liên quan đến nghĩa vụ và tầm ảnh hưởng, dây mơ rễ má làng nhàng thế này, thì những người không có mặt nhiều lúc lại đưa ra được những phán đoán tinh táo nhất.

“Vội lại, tay Kieman đó ở vị trí đứng mũi chịu sào, hẳn phải đe nẹt để đảm bảo người dưới không làm gì bất cần cũng là tất nhiên thôi. Tôi nghĩ anh không cần phải lo quá đâu.”

Holo cũng đã từng phải lãnh đạo cả một vùng núi rừng, và sau đó là cả một ngôi làng - lời cô nói ra có sức thuyết phục không thể nào chối cãi. Cô không phải là một đứa con gái thành thị chỉ mãi mê uống rượu và ăn uống, cứ nhớ về quê hương là lại khóc thút thít.

“Mà thôi, kệ anh đấy. Tôi cứ hành động theo đúng những gì mình ưu tiên thôi.”

Holo phẩy tay như không có chuyện gì, rồi bước đi bỏ Lawrence lại phía sau.

Sao cô lại ăn nói bạc bẽo thế hả, anh biết nổi giận với Holo là đáp án sai.

Nhưng coi như là Holo nói đùa, rồi cười ha hả cũng sai nốt.

Biết vậy, Lawrence quyết định gọi với theo bóng lưng cô, đang đi xa dần.

“Cho dù tôi có là thứ cô ưu tiên nhất, thì cô cũng chẳng thành thật thừa nhận đâu nhỉ?”

Holo dừng chân, quay lại nhìn anh.

“Ừm. Nói vậy anh bị tôi quyến rũ mất thì sao.”

Nụ cười lộ cả răng nanh của Holo làm Lawrence rung mình, vì anh sợ cô sẽ bị lộ hình dáng thật mất thôi. Nhưng khi cảm nhận cái lạnh chạy dọc sống lưng, anh nhận ra lý do không phải vì nhiệt độ xung quanh mình giảm xuống - mà là chính anh đang nóng dần lên.

Lawrence thở dài ngán ngẩm, rồi chạy đến bên cạnh Holo - cô cũng đi chậm lại cho anh đuổi kịp. Rồi anh nắm lấy bàn tay cô và nói.

“Cô đã chán chừ xong chưa? Tôi muốn gặp nhóc Col lắm rồi đấy.”

Holo ngoái lại ném cho Lawrence một cái nhìn cau có, rất đúng ý anh.

“Câu đó phải là tôi nói chứ, đồ ngốc!”

Lúc đi thuyền từ miếng đất phù sa về phía Bắc thị trấn, may mắn thay Lawrence và Holo chỉ phải trả phần phí của một người.

Trong một thị trấn như thế này, mỗi khi có chuyện chỉ trong chớp mắt tin đồn đã lan đi rất xa. Và thế là những người ở bờ sông bên kia cũng nổi máu hiếu kỳ, tất cả dồn hết lên thuyền đi từ phía Bắc đến vùng đồng bằng châu thổ, từ đồng bằng châu thổ đến phía Nam, còn những thuyền đi theo hướng ngược lại thì vắng tanh vắng ngắt.

Đến lúc này mà còn không chịu giảm giá vé thì có ma thêm đi, nên rốt cuộc Lawrence đã lấy phần tiền tiết kiệm được mua cho Holo mấy con hào nường.

“Đừng nói cho nhóc Col biết nhé.”

Anh vừa nói dứt câu, Holo đã liếm mép về thỏa mãn.

Nếu muốn tìm hiểu xem ở thị trấn đang xảy ra chuyện gì, theo lẽ thường thì cứ lưu lại vùng đồng bằng châu thổ, hoặc lên thuyền sang phía Nam là hợp lý nhất. Nhưng sau khi nghe Holo nói, Lawrence lại không nghĩ như vậy nữa.

Lawrence đã không cho Kieman biết mình đang ở tại lữ quán nào, chỉ để phòng xa mà thôi.

Bởi vì năm thì mười họa, không ai biết trước được chuyện gì. Nếu như người của thương hội Rowan bắt Holo, hay Col làm con tin, thì Lawrence sẽ bắt buộc phải tuân theo những yêu cầu của chúng, dù vô lý đến đâu. Vì lo lắng như thế nên anh quyết định tìm về lữ quán trước, vừa mở cửa ra anh đã thấy Col đang nằm rũ rượi trên mặt bàn, cậu bé có vẻ đã mệt lử.

“A, mừng thầy về nhà...”

Khuôn mặt Col trông cứ méo xệch sao đó. Lawrence hơi chột dạ chẳng biết cậu bé có chuyện gì, nhưng sau khi thấy mấy con cá trích hun khói nhìn chẳng ngon lành gì trên mặt bàn, cùng với mấy đồng tiền xỉn đen sứt mẻ, anh đã tạm lờ mờ đoán ra.

Đây hẳn là “chiến lợi phẩm” lúc Col giả làm hành khất để đi dò la tin tức đây. Chắc đã có rất nhiều người mỉm lòng với cậu.

“... Con mệt quá thầy ạ.”

“Nhìn là biết mà, thế chắc cậu phải nghe được nhiều chuyện lắm nhỉ?”

Holo sà xuống bên cạnh Col đang nở nụ cười uể oải, hai tay cô xoa xoa nắn nắn quanh đuôi mắt cậu.

Hồi mới vào nghề thương nhân, Lawrence nhớ mặt mình cũng méo xệch vì phải cười xã giao quá nhiều, đến mức đêm ngủ có khi cơ mặt vẫn cứ vô thức gằn gặt. Đương nhiên hồi đó chỉ có anh tự xoa mặt cho mình chứ chẳng có ai nắn bóp cho.

“À ừm... vâng ạ. Đại khái giống như thầy Lawrence đã nói. Thương hội Jean đáng lẽ phải kiếm được rất nhiều tiền, vậy mà ăn uống lại đăm bạc, gần như chẳng đóng góp, phát chẩn bao giờ.”

“Nếu vậy thì lúc khó khăn, có khi họ còn phải mang mấy quả trứng gà ra chợ bán.”

Ánh mắt Holo nhìn xa xăm, hai tay cô vẫn tiếp tục xoa bóp mặt Col.

“Vậy mà vẫn thết đãi mình linh đình ra phết.”

“Cô nói đúng. Reynolds dường như rất nghiêm túc về chuyện bộ xương sói.”

Hoặc có thể đó là hy vọng cuối cùng của ông.

Theo như Kieman nói, Eve chỉ bí mật thương lượng với những người có khả năng kiếm được lợi nhuận cao nhất trong thời điểm đó. Vì cách làm ăn của cô là như thế, nên những người muốn tiếp cận Eve đều phải có kế hoạch rất rõ ràng. Bởi vì không ai biết Eve có quan hệ lợi ích với những nhân vật nào, bản chất quan hệ đó là như thế nào cả. Nếu chỉ vì muốn mở rộng việc buôn bán của bản thân mà liều mạng tiếp cận cô không màng thủ đoạn thì sẽ phải chịu rủi ro rất lớn.

Vì thế nên có lẽ Reynolds thật sự muốn hợp tác với cô để tìm bộ xương sói.

Ông ta biết bộ xương sói đang nằm ở đâu đó, trong tay ai đó, nhưng không có cầu nối nào để liên lạc với người sử hữu bộ xương, vì vậy nên mới nhờ cậu Eve làm trung gian - đây là giả thuyết hợp lý nhất.

Chủ sở hữu bộ xương sói nhiều khả năng là một quý tộc cổ danh tiếng, hay là tổng giám mục của nhà thờ. Những người cổ địa vị như thế còn lâu mới chịu làm ăn với một thương nhân bình thường. Muốn tiếp xúc với những con người ấy, bản thân mình cũng phải là thương nhân lớn đủ giàu có để mua được cái danh xưng quý tộc, hoặc là một quý tộc thực sự.

“Theo như những gì tôi nghe được, thế lực của chúng ở vùng này khá mạnh đấy.”

“Là sao cơ?”

“Thì cái nhà thờ ở Lenos, cái thị trấn mà mình vừa đi qua ấy, nghe nói đang ráo riết truyền dạy lời răn của Chúa ở khắp vùng này, nỗ lực của chúng là niềm động viên cho tất cả những con chiên ngoan đạo dọc lưu vực sông Roam. Thế lực của chúng đã vươn xa đến vùng núi phía Bắc, là đất tổ của người dị giáo, những kỵ sĩ thánh đang chinh phạt ngoài tiền tuyến cũng nhờ đó mà có thêm dũng khí.”

Nghe đến đây Col đứng bật dậy, nhìn thẳng vào Holo. Theo như cô nói thì có thể quê nhà của cậu bé cũng đã rơi vào tay Giáo hội.

“Nhưng những người dị giáo phương Bắc cũng chống trả rất dữ dội, mãi mà họ vẫn không chịu cải đạo, nên người ở nhà thờ còn dặn tôi là khi về quê nhà, dù có gặp phải những tư tưởng sai lệch từ thân bằng quyến thuộc, mong cô hãy giữ vững Đức tin đừng lạc lối,

ấy thế chứ lại.”

Ánh mắt Col lộ vẻ nhẹ nhõm thấy rõ, hai vai cậu rũ xuống nhìn nhỏ bé chỉ còn bằng một nửa bình thường. Người ở nhà thờ có một kiểu nói chuyện có thể gọi là đặc sản, họ không nói dối, nhưng đủ mập mờ để nghe xong người ta vẫn chẳng nắm được gì quan trọng. Hôm nay chắc hẳn Holo đã phải chịu đựng nó nhiều rồi. Người nào chịu đựng được những thứ giáo điều ấy mà vẫn giữ nụ cười trên môi hẳn phải có một tinh thần thép, và rất tiếc Holo không phải người như thế. Việc cô lấy sổ phạn quê hương ra để hù dọa Col, một chuyện mà bình thường Holo sẽ không bao giờ làm, đủ cho biết tâm trạng của cô bây giờ tệ hại như thế nào.

“Giáo hội lúc nào cũng phải giữ một vỏ bọc mạnh mẽ khi đối đầu với dị giáo mà. Nhưng nhìn cái vẻ khấn khoản, thành thực của họ khi dặn dò cô, tôi cảm giác tình hình thực sự của nhà thờ phải bi đát lắm. Giáo hội thị trấn Lenos vốn luôn muốn thiết lập dinh giám mục, nếu vậy thì không loại trừ khả năng họ sẽ muốn có được bộ xương sói, nhằm dựa vào nó mà đảo ngược tình thế.”

“Đúng rồi đấy. Lúc tôi nhắc đến chuyện bộ xương, bọn chúng bảo tôi phải tìm được nó càng nhanh càng tốt, nhằm chứng minh tín ngưỡng của những người dị giáo sai lầm đến thế nào. Lũ ngốc ấy.”

Holo hẳn học nói, cái đuôi cô ngoáy tít như muốn làm tốc lớp áo choàng lên đến nơi, rồi cô ngồi phịch một cái xuống giường. Lawrence không có bình luận gì cả, anh chỉ khẽ thở dài rồi bắt đầu tóm tắt lại tình hình.

“Chắc chắn thương hội Jean đang truy tìm bộ xương sói. Họ đã lờ mờ biết được nó ở đâu. Mà nếu như bộ xương rơi vào tay họ, thì

gần như chắc chắn sẽ được nộp lên cho nhà thờ.”

“Thế thì cứ tìm cái thương hội gì-đó tính sổ là xong thôi chứ gì?”

Ánh mắt gườm gườm của Holo bao giờ cũng đáng sợ. Nhưng dù cô có nhe cả hai cái răng nanh ra như bây giờ, Lawrence vẫn phải lắc đầu.

“Cô thử tưởng tượng xem, nếu bây giờ mình dùng bạo lực để giải quyết tất cả... Chân tướng của cô sẽ bị bại lộ, và rồi nhà thờ sẽ phản ứng thế nào? Cô ta là thần linh dị giáo, bằng xương bằng thịt! Hỡi những tín đồ của Đức tin ngay thẳng, hãy đứng lên giường mũi kiếm! - sẽ thành ra vậy đó.”

Vậy thì tôi sẽ cắn nát tất cả những kẻ dám chống lại, may thay Holo không trẻ con đến mức đó. Cô hiểu chênh lệch lực lượng giữa hai bên, hơn nữa một hành động như vậy sẽ kích thích Giáo hội đang trì trệ, cho họ thêm quyết tâm và sức mạnh.

“Nếu được thì tôi muốn dùng tiền mua. Còn không thì bí mật lấy trộm.”

“Anh tính dùng mấy trò trẻ con đó s...”

Nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh của Lawrence, Holo không nói được dứt câu.

“Có đủ tiền thì mạng người cũng mua được. Đến cả mảnh đất quê hương của cô, tiền bạc cũng có thể cạo trắng. Nó không hề trẻ con chút nào đâu.”

Lawrence là một thương nhân, đánh cược mạng sống vì đồng tiền. Anh hiểu rõ cả sự bạc bẽo, lẫn uy lực của nó. Nghe anh nói, Holo khẽ rên rỉ, rồi cô giận dỗi quay mặt đi, vì không thể và cũng

không muốn hiểu.

“Nhưng sau khi nhận thức được tình hình, nói thật tôi cũng chẳng biết từ giờ chúng ta phải làm gì đâu.”

“... Anh nói gì thế hả trời? Cái thương hội gì-đó của anh muốn hợp tác với con cáo cái đúng không? Vậy thì mình có tận hai lựa chọn.”

“Hai cơ á?”

Đây là lúc để trí tuệ của Hiền giả sói ra tay, nghĩ vậy Lawrence bèn ngoái lại, anh thấy Holo đang vừa gõ gõ đầu Col vừa nói, về đặc ý.

“Mình có thể dùng những gì nhóc Col biết được để đe dọa thương hội đó, đúng chứ?”

Là bí mật đằng sau hai hộp tiền đồng đã qua tay thương hội Jean. Lawrence lẩm bẩm “Tôi hiểu rồi,” rồi anh nói tiếp.

“Vậy còn lựa chọn kia là sao?”

Đột nhiên Holo nở một nụ cười kỳ lạ, rồi sà tới lại gần Lawrence hơn. Anh có linh cảm không lành chẳng phải vì lý do nào cụ thể, mà vì kinh nghiệm ở bên Holo bấy lâu cho anh biết.

“Mình cứ làm vai mai mối cho cái thương hội đó với con cáo cái, rồi tranh thủ hỏi nó luôn bộ xương sói ở đâu là xong.”

Lawrence và Holo chênh lệch chiều cao một cái đầu. Nếu cả hai đứng thẳng người thì cô phải ngược lên nhìn anh, nhưng chính Lawrence lại thường xuyên bị cô lấn át.

“Vụ đe dọa thương hội Jean thì tôi đồng ý, nhưng đến phương án hai này thì có vấn đề lớn đấy...”

“Vấn đề gì cơ?”

Hay là Holo còn có kế sách bí mật gì? Lawrence nghĩ vậy, bởi vì lý lẽ thường tình đang bảo anh đây là nhiệm vụ bất khả thi.

“Này nhé, nói cho chúng ta biết vị trí bộ xương thì Eve được lợi lộc gì? Chắc chắn cô ấy sẽ cảnh giác vì nghĩ mình muốn nắm tay trên. Eve chẳng có lý do gì để làm vậy c...”

Nhìn thấy nụ cười khiêu khích của Holo, Lawrence im bật. Cái đuôi của cô lúc lắc vẻ khó chịu.

“Vậy thì dùng nam nhân kế là xong. Anh cũng đang lừa phỉnh Hiền giả sói là tôi mà, nên chắc chẳng có vấn đề gì đâu nhỉ?”

Quả thật làm ăn đàng hoàng lúc nào cũng chịu thua quyền rũ bằng tình cảm, hay sắc đẹp. Những kinh nghiệm ấy phải sau bao năm làm thương nhân Lawrence mới học được, vậy mà Holo đã biết cả.

Nhưng anh không hiểu tại sao cô lại có vẻ không thoải mái đến thế. Chưa biết Lawrence có đủ khả năng để thực hiện mưu kế này hay không, nhưng nó vẫn là một phương án khả thi. Mới chỉ đưa ra những khả năng thôi, Holo đâu có lý do gì để mà khó chịu nhỉ.

Trong khi Lawrence dăm chiêu phân tích nụ cười của Holo, thành linh cô quay lại phía Col.

“Nhóc Col, nhắm mắt bịt tai lại chị nhờ một tí.”

“Ơ...”

Cậu bé chỉ do dự trong khoảnh khắc. Chẳng biết tự bao giờ Holo đã rèn được cho Col nghe lời mình răm rắp, với một tốc độ làm cho anh phải phát sợ. Cô thở hắt ra một tiếng măn nguyện, rồi quay lại

với Lawrence. Thật không may anh lại là một chàng thương nhân khó bảo, chưa được huấn luyện đến nơi đến chốn như Col.

“Anh tưởng tôi vẫn chưa nhận ra hử?”

Đến đây nụ cười của Holo biến mất, cô véo tai anh lồi xềnh xệch về phía mình.

“C... cái gì cơ?”

“Loại người các anh nhìn thứ dính trên khóe miệng là biết ngay người kia vừa ăn gì. Còn tôi đây ngửi mùi là biết nhá. Cho dù có là mùi thoảng qua đến mấy, vì tôi ôm anh gần thế cơ mà.”

Tôi ôm anh gần thế cơ mà, đến đây Lawrence hiểu ra cô đang nói đến lúc nào. Sau khi nghe hoàn cảnh của Eve bên bờ Suối Vàng, Lawrence đâm ra ủ rũ thảm hại, nên lúc ở tầng hai quán rượu Holo đã an ủi anh. Nhưng mà cô ôm anh thì có sao đâu, sao bây giờ Holo lại nổi giận nhỉ? Nghĩ đến đây, Lawrence chợt nhận ra bản chất vấn đề.

Sau khi anh gặp Eve đã có chuyện gì, và tại sao Holo lại có ý tưởng bảo anh đi quyến rũ Eve? Rồi còn kiểu nói chuyện lòng vòng của cô, qua mùi có thể biết được đã ăn uống gì nữa.

“Á...”

Khi Lawrence kịp nhận ra, Holo đã đưa mặt lại gần anh đến mức có thể đếm rõ từng cọng lông mày.

“Tôi lúc nào cũng cầu mong anh biết cẩn thận hơn chút ít. Như thế tôi đỡ phải mất công dạy anh dừng cảm và liều mạng khác nhau như thế nào.”

Lúc ở Suối Vàng, Lawrence và Eve đã uống chung một cốc bia.

Giữa những thương nhân lưu động với nhau, chuyển tay cùng uống thứ gì đó là chuyện rất nhỏ nhặt không đáng lưu tâm. Nhưng đó là cánh thương nhân tự biết với nhau vậy thôi, chứ từ góc nhìn của Holo thì nó không hề ổn một chút nào.

“Đây... chỉ là hiểu lầm thôi.”

Lawrence cố gắng tự bào chữa, nghe vậy Holo thô bạo thả tai anh ra, rồi lặng lẽ và điềm tĩnh nói.

“Cái đó tất nhiên là tôi biết. Tôi chỉ muốn nhắc anh nhớ là không giấu được tôi chuyện gì đâu.”

Thực ra Holo véo cũng không đau lắm, nhưng Lawrence vẫn xuýt xoa tai mình rồi chán nản nhìn đi chỗ khác. Cô lo tôi bị làm sao thì cứ nói thật đi, sẽ đáng yêu hơn nhiều, anh muốn nói vậy nhưng chỉ sợ cái tai sẽ bị cắn đứt mất thôi.

Việc Lawrence dụ hoặc liên minh với Eve chính là một nước bài cuối cùng, sẽ đánh ra khi tình thế thực sự nguy cấp. Nhưng liệu Holo có thực sự dám để anh thực hiện nó không? Lawrence vừa nhìn cô dựng Col dậy, chú bé đang ngoan ngoãn úp mặt xuống bàn theo đúng mệnh lệnh “nhắm mắt, bịt tai” của Holo, vừa nghĩ.

Anh cảm giác như mình tạm hiểu được tâm trạng của Holo bây giờ. Cô đang thực sự lo lắng. Lời đồn về bộ xương thân sói càng có lý, càng gần với hiện thực, nỗi bất an của Holo lại càng mãnh liệt hơn.

“Được rồi, chuyện chúng ta phải làm bây giờ là!”

Lời nói có uy lực lạ lùng của cô kéo Lawrence khỏi dòng suy tưởng. Col thì đang dọn dẹp mặt bàn, hình như cũng là Holo sai cậu thì phải. Chẳng biết cô ấy có kế hoạch gì đây, đang suy nghĩ

Lawrence chợt thấy Holo cầm lủng lẳng cái túi tiền đáng lẽ phải treo bên hông anh - chẳng biết cô đã thụt mất từ lúc nào - rồi nói tiếp.

“Là không cứng đầu nữa và hỏi xem nhóc Col có kể gì hay không. À, hay là anh vẫn muốn đi quyến rũ con cáo cái đó nhỉ?”

Đương nhiên Lawrence chỉ còn biết nhún vai, thở dài ngán ngẩm.

Cửa sổ lắp kính là một thứ nội thất xa xỉ mà chỉ những thương hội hạng nhất mới có được. Còn cửa sổ những ngôi nhà bình thường chỉ có khung gỗ không chẳng lắp gì hết, hoặc cùng lắm là căng mấy tấm vải thấm dầu mà thôi. Vì thế nên dù trời bên ngoài có lạnh đến mấy, người ta vẫn phải mở cửa sổ ra, nếu không muốn trong phòng tối om tối mù.

Đương nhiên lữ quán nơi nhóm Lawrence đang ở trọ cũng không phải ngoại lệ, những cơn gió lạnh buốt mang theo âm thanh ồn ào của thị trấn hun hút thổi vào trong căn phòng. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, Lawrence đã tạm quên đi cái lạnh mùa đông. Không phải vì anh đang làm chuyện gì nóng bỏng đến mức đủ để lấn át đi tất cả, mà bởi vì cú sốc hiện tại đã làm ba hồn bảy vía của anh rũ nhau đi đâu hết.

“Mẹ cha ời...”

Rốt cuộc Lawrence chỉ thì thào được có vậy. Anh dụi đi dụi lại mắt mình bao nhiêu lần. Nhưng tất nhiên dụi mãi dụi hoài, hiện thực trên mặt bàn trước mặt anh vẫn không thay đổi.

“Ừm... lẽ thường của con người các anh nhiều khi thật phiền phức... ấy vậy mà... chà chà...”

Trong những mảnh khoe làm ăn mà Lawrence từng biết đến, thường những chiêu trò càng phức tạp sẽ có hiệu quả càng lớn. Lừa đảo trong nghề đổi tiền yêu cầu người ta phải biết lợi dụng sự phức tạp của thị trường, với hàng trăm loại tiền tệ từ đồng tây kim cổ, còn lừa đảo trong buôn bán thì liên quan đến những trò che mắt tinh vi, hoặc những cuộc thương lượng diễn ra trên dòng thời gian phức tạp.

Tất nhiên cũng có những trò lừa đảo đơn giản hơn, vì đơn giản như thế nên chúng yêu cầu kẻ đi lừa người ta phải có miệng lưỡi linh hoạt để bù lại. Và đã lâu lắm rồi, Lawrence mới phải thật sự kinh ngạc trước một trò bịp đơn giản cả về thể loại lẫn mảnh khoe như thế này.

“À ừm... Con không nhớ chính xác số đồng tiền, nhưng nếu sắp xếp như thế này, thì chỉ cần chỉnh sửa một chút là có thể biến năm mươi chín hộp đựng tiền thành sáu mươi hộp... con nghĩ vậy.”

Vẻ thảng thốt của cả Lawrence và Holo hình như làm cho Col hơi mất tự tin.

“Không, con chắc chắn nó là như thế. Và sẽ không ai phát hiện ra được.”

“Nhóc nói đúng. Thế là chúng đã... hừ hừ...”

Holo ẩm ực rên rỉ, đồng thời đưa tay bẹo má Col. Còn Lawrence thì vẫn đang thần người ra, tay chân không động đậy nổi. Col đã khám phá ra lý do tại sao năm mươi bảy hộp tiền đồng lúc nhập vào, khi xuất ra lại biến thành sáu mươi hộp. Đáp án là vì sự khác nhau giữa hai cách xếp đồng tiền - một là xếp ngay ngắn từng cột, từng cột bằng nhau chẵn chẵn, và hai là xếp so le những cột có

chiều cao, tức là số đồng tiền khác nhau. Nói chung xếp theo cách nào thì cũng sẽ đầy kín hộp, nếu có một vài đồng bị lấy trộm thì ngay lập tức trong hộp sẽ có chỗ hở và thế là lộ ngay.

Phía nhận hàng thường chỉ yêu cầu chung chung “Nhét đầy tiền vào trong hộp nhé,” bằng giấy tờ chính quy hay nói miệng, và phía giao hàng cũng muốn xếp đầy tiền vào những hộp có kích thước bằng nhau để đỡ mất công đếm, và như đã nói nếu bị rút ruột sẽ phát hiện ra ngay. Nghĩa là người duy nhất thật sự đếm số đồng xu trong mỗi hộp trong quá trình vận chuyển sẽ là bên mua, tức là người cuối cùng nhận những chiếc hộp đó.

Còn khi vận chuyển, chẳng ai quan tâm trong mỗi hộp xếp bao nhiêu đồng tiền cả. Tiền thuế quan, phí vận chuyển đều tính theo số hộp chứ không tính theo nội dung bên trong hộp.

“Nhưng chẳng lẽ không có ai khác phát hiện ra à?”

“Hử?”

“Tôi công nhận nhóc Col rất thông minh, nhưng trên đời này có rất nhiều kẻ thông minh mà. Nếu làm đi làm lại trò này bao nhiêu năm, chắc hẳn sẽ có lúc gặp phải cao thủ, rồi bị lộ tẩy chứ?”

Ông chủ tàu Ragusa đảm nhận chuyển số tiền đồng dọc sông Roam đến cho thương hội Jean nói rằng ông đã làm việc này gần hai năm, mỗi năm hai ba chuyến. Hai năm là khoảng thời gian dài, có thể đã có những người biết đến mảnh khốe này, mở hộp ra nhìn vào bên trong rồi chứ.

Tuy nhiên, vẫn còn một yếu tố quan trọng.

“Để phát hiện ra thủ thuật cắt giảm tiền thuế và phí vận chuyển để ăn chênh lệch của thương hội Jean, cần phải có một điều kiện

nữa.”

“Hả?”

Col chăm chú suy nghĩ đến mức còn không để ý đến Holo đang véo má mình. Rồi đột ngột cậu bé cười rất tươi nói với Lawrence.

“... Á! Là bảng kê đúng không ạ?”

Holo bẹo má Col mạnh tay hơn làm cậu bé giật nảy mình, như để chúc mừng cậu vì đã đưa ra câu trả lời chính xác.

“Đúng vậy. Phải nhìn thấy bảng kê xuất nhập khẩu, người ta mới có thể bắt đầu xem xét khả năng có gian lận hay không. Bởi vì một ngày họ vận chuyển biết bao nhiêu là hàng hóa, mà loại hàng nào cũng có thể dùng được mảnh khoe tương đối đơn giản này. Không ai có thời gian đi kiểm kê chi tiết từng cái, từng cái một cả.”

Ngay cả những con người cẩn thận nhất cũng không thiếu lúc bỏ sót chi tiết quan trọng. Lawrence cầm lấy một đồng tiền đang để trên bàn lên tay, xem xét rồi thở dài.

“Nhưng mà...”

Holo lên tiếng, từ nãy đến giờ cô vẫn đang nhào nặn khuôn mặt tội nghiệp của Col.

“Vậy là mình đã có vũ khí để đe dọa thương hội đó rồi phải không?”

Vừa nói, hai mắt cô vừa sáng long lanh. Nhìn vẻ hồ hởi của Holo, Lawrence do dự không biết nên dập tắt niềm vui của cô không, nhưng rồi anh quyết định giấu giếm sẽ chỉ mang lại hiệu ứng ngược. Thà rằng chấm dứt ngay lập tức, còn hơn để sau này phải thất vọng khủng khiếp hơn nhiều.

“Tôi không muốn làm cô mất vui, nhưng mà...”

Nghe đến đây nụ cười của Holo đông cứng lại.

“Chỉ có thể này thì chưa đủ mạnh để làm vũ khí đâu.”

“Sao lại thế?”

Biểu cảm lúc này của Holo còn đáng sợ hơn cả những lúc cô giận dữ anh nữa. Nhưng vòng vo lấp liếm cũng không làm thay đổi được sự thật.

“Thương hội Jean đã giảm số hộp đựng tiền mất đi ba hộp, để làm lợi từ số tiền thuế và phí vận chuyển bị dôi ra. Quả thật nếu chuyện này bại lộ, họ sẽ phải trả một khoản tiền phạt nào đó, cùng với mất uy tín làm ăn. Nhưng mà tổn thất đó...”

“... Chẳng là gì nếu so với lợi nhuận chúng sẽ kiếm được từ bộ xương sói. Giống cái hồi anh mua mấy bộ quần áo cho tôi.”

Holo vừa nói vừa nắm chặt lấy gấu áo mình. Trên khuôn mặt cô lộ rõ vẻ bất mãn, nhưng đồng thời cũng là cam chịu, vì biết rõ không thể phủ nhận sự thật trước mắt.

“Chính xác đấy. Giá như thương hội Jean chỉ theo đuổi bộ xương sói vì hứng thú chứ không có lợi nhuận gì, thì mấy hộp tiền này sẽ là một vũ khí tuyệt vời.”

Holo đương nhiên không thoải mái chút nào, nhưng nói về thất vọng thì phải là Col. Cậu bé đã mất công giải đáp bí ẩn này, cứ tưởng rằng cuối cùng đã có dịp thể hiện trí tuệ của mình, tìm ra một manh mối quan trọng nào đó. Bây giờ Holo không nặn má Col nữa, mà xoa đầu cậu soàn soạt như một người chị an ủi em trai.

“Cũng phải thôi, vấn đề lớn đến như thế cơ mà. Cũng may mình

chưa bị chúng nó lừa dễ dàng như mua một hai quả táo.”

“Cô nói phải. Đã thua keo này rồi thì phải bày keo khác thôi.”

Tất nhiên nói bao giờ cũng dễ hơn làm. Cần phải tìm được một thứ gì đó có giá trị ngang hàng với bộ xương sói trong mắt Reynolds, để đặt lên bàn cân trao đổi. Nhưng nếu “thứ đó” dễ tìm đến thế thì Lawrence đã chẳng phải đau đầu làm gì.

Vẫn còn một cách nữa - Reynolds chắc hẳn đã phải thu thập thông tin mới biết được tung tích của bộ xương sói, vậy Lawrence cũng có thể lần theo nguồn tin của ông. Thị trấn Kerube là sân nhà của Kieman, những thông tin mà Reynolds lấy được ở đây hẳn cũng phải qua tay anh ta ít nhiều.

Kieman muốn Lawrence giúp anh ta làm gì đó có liên quan đến Eve. Dù chưa biết chính xác là phải làm gì, nhưng nếu hoàn thành, Lawrence có thể yêu cầu Kieman cung cấp thông tin để thay cho tiền công. Hiện giờ thị trấn đang có vài vấn đề nên chắc anh sẽ phải chờ ít lâu, nhưng không sao cả, Kieman cũng chỉ đóng đô ở đây chứ có trốn đi đâu đâu mà.

Nhưng vẫn có chuyện làm Lawrence lo lắng.

“Vấn đề lớn nhất là không biết Eve còn ở lại Kerube bao lâu nữa. Xét từ thái độ lúc nói chuyện, tôi cảm giác cô ấy muốn dứt bỏ hết đồng quan hệ dây mơ rễ má ở thị trấn này. Cũng tức là đi luôn không về nữa, hoặc ít nhất phải rất lâu sau mới quay lại đây. Nếu Reynolds biết người ông ta định nhờ cậy sắp bỏ đi biệt xứ thì sao nào?”

“Ông ấy sẽ đi tìm chị Eve ngay, trước khi quá muộn.”

Kẻ thù lớn nhất lúc nào cũng là thời gian. Trong khi Lawrence âm

ức nguyên rửa sự thật ấy, Holo đã lên tiếng.

“VẬY chắc phải cho anh đi mời chài con cáo đó rồi.”

Lawrence quắc mắt nhìn Holo, mới nãy cô còn nổi trận lôi đình cơ mà. Nhưng nếu tình hình tệ quá thì anh sẽ phải tính đến cái phương án ngó ngàng kinh khủng đó thật.

Trên đời này có rất nhiều thứ mà một lần để lỡ cơ hội, ta sẽ phải đứng nhìn nó mãi mãi tuột khỏi tầm tay. Và lần này còn có liên quan đến Giáo hội, họ có đủ quyền lực để bí mật, êm thấm giành được bộ xương sói, thần không biết, quỷ không hay.

Holo đùa nghịch với mái tóc của Col, còn Lawrence thì tự vuốt ve bộ ria của mình, cả anh, cô và Col cùng suy nghĩ đến những khả năng. Người ta thường nói ba cây chụm lại nên hòn núi cao, nhưng chẳng hiểu sao ba cái đầu chụm mãi mà Lawrence chẳng thấy núi non gì cả.

Thời gian cứ thế vô nghĩa trôi đi, cuối cùng Holo bỏ ra giường ngồi, sột soạt lôi cái đuôi ra chăm sóc - có lẽ cô đã chán suy nghĩ rồi. Thế là chỉ còn Lawrence nhìn Col, và cậu bé cũng nhìn anh. Thôi nghỉ ngơi chút đi, anh dùng ánh mắt cùng nụ cười mệt mỏi để ra hiệu cho cậu.

Chợt Holo ngẩng đầu, hướng tai về phía hành lang. Sau khi bị cô trêu ghẹo hồi nãy, Lawrence đã biết đôi tai của Holo thính với những tiếng bước chân như thế nào. Và điều xảy ra tiếp theo càng khẳng định rõ ràng hơn sự chính xác đó.

“Anh Lawrence. Anh Kraft Lawrence!” - tiếng gõ cửa và tiếng gọi tên vang lên cùng một lúc. Giọng này là của ông chủ lữ quán, nhưng tại sao ông lại mất công tìm lên phòng của khách làm gì? Ba

người còn chưa kịp nhìn nhau, Col đã đứng bật dậy chạy về phía cửa phòng.

Nhóm Lawrence đã trả tiền thuê từ trước, anh cũng không nhớ đã làm vỡ chén đĩa gì cả. Khi Lawrence còn bắn khoản thì cánh cửa đã mở ra, người đứng phía bên kia chính là ông chủ lữ quán lưng hơi gù, ông đảo mắt nhìn loanh quanh.

“A, biết anh ở đây mà.”

“Vâng, có chuyện gì vậy ông?”

“Đây, có người nhờ tôi đưa cho anh cái này.”

“Gửi tôi sao?”

Lawrence bắn khoản không biết thứ gì mà ông chủ phải cất công lên tận đây. Ông thò tay vào trong túi tiền, và lấy ra một cái phong bì. Lawrence cầm lấy và mở ra, bên trong đó là một lá thư, cùng những nét chữ viết tay ngay ngắn.

“Đến lữ quán Lydon đi... Tôi muốn bàn về mấy bức tượng đá. Chi tiết cứ hỏi... ông chủ lữ quán?”

Anh lẩm nhẩm đọc nội dung bức thư, khi ngẩng mặt lên Lawrence thấy ông chủ cũng đang chăm chú nhìn tờ giấy trong tay mình. Rồi ông nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu cái rụp.

“Ha ha, thì ra là như vậy. Tôi hiểu rồi. Chắc là anh đi một mình nhỉ?”

Vì chưa hiểu đầu cua tai nheo gì lắm, nên Lawrence lại cúi xuống đọc nốt bức thư, xem phần sau còn viết gì khác không. Dòng cuối cùng có ghi “Đi một mình thôi.”

“Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị xe ngựa nhanh cho một người. Phiên

anh chờ một chút.”

“À... ừ.”

Lawrence cũng chỉ biết ậm ừ cho xong. Nghe anh nói vậy, ông chủ lịch thiệp cúi đầu, rồi bước từng bước nhỏ thoăn thoắt ra ngoài phòng.

“Có chuyện gì thế nhỉ?”

“Cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai... À, đúng rồi. Lữ quán này là do Eve giới thiệu cho mình mà, bảo sao...”

Lawrence quay về phía chiếc bàn, vừa đặt tờ giấy xuống vừa lẩm bẩm. Hình như Holo tưởng anh sẽ đưa nó cho cô, nên khi bị hờ cô tỏ vẻ bất mãn thấy rõ.

“Tôi cảm giác vụ này khẩn cấp đấy và cũng không đơn giản chút nào...”

“Anh chắc là đi một mình được chứ?”

Holo cầm lá thư lên bằng hai ngón tay, cô khịt khịt mũi ngửi nó với vẻ không tin tưởng chút nào. Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của cô, Lawrence biết chắc đây là thư của Eve.

“Yên tâm đi, tôi sẽ mời chài cô ấy chu đáo.”

“Đồ ngốc.”

Rồi Holo nhắc lại một lần nữa.

“Anh chắc là đi một mình được chứ?”

Lần này thì Lawrence cũng không đùa nữa.

“Nếu muốn gài bẫy làm hại tôi thì cô ấy còn có bao nhiêu cách khác. Nên lần này hẳn phải có lý do gì đó.”

“...”

Holo âm ỨC nhắm mắt lại, cái đuôi cô ve vẩy loạn xạ. Lawrence không biết cô đang lo anh bị rơi vào một cái bẫy nào đó, hay cho rằng anh tệ hại chẳng làm được việc gì nữa.

Nói chung trong thư đã ghi là hãy đến một mình, nên Lawrence sẽ đến một mình. Nếu ngay từ đầu anh đã không tin tưởng Eve, thì cô cũng không thể nào tin tưởng anh được. Nhưng anh cảm. giác mình mà nói như vậy thì chỉ tổ làm Holo khó chịu hơn thôi. Trong khi Lawrence còn đang bối rối không biết phải nói gì thì may thay cứu tinh của anh đã xuất hiện. Đó chính là Col, cậu bé đã quan sát mọi chuyện từ nãy đến giờ.

“Chị Holo ƠI, không sao đâu. Thầy Lawrence đi vắng thì vẫn còn em ở đây với chị mà.”

Lawrence nghĩ ít ai nghe câu đùa của Col mà không cười cho được, vì cậu bé đã lấy chính bản thân mình làm “nguyên liệu” mà. Và quả thật, nghe vậy Holo mở mắt, phá lên cười sảng sặc. Được một cậu bé còn kém tuổi hơn Lawrence và chắc chắn kém mình rất rất nhiều lo nghĩ cho như vậy, Hiền giả sói cũng không thể cứng đầu được nữa rồi. Sau khi đã cười hả hê, thở hắt ra rồi chống tay lên hông, cô nói.

“Anh đã nghe thằng bé nói chưa. Tôi với nhóc Col sẽ chờ anh về đó.”

Lawrence nháy mắt với Col. Thấy vậy cậu bé nụ cười đáp lại, làm anh cảm thấy lúc nào đó cần phải cảm ơn cậu chu đáo.

“Vậy tôi đi ra ngoài một lát. Nhớ đừng mở cửa cho người lạ nhé. Lỡ gặp sói thì tôi không biết đâu đấy.”

Holo khịt mũi đáp lại câu đùa ngớ ngẩn của anh.

“Anh mà không mang tin tốt về, thì tôi không chắc mình giữ được hình dáng con người này đâu nhé.”

Riêng Holo thì không đùa một chút nào, nhưng anh cũng không kịp trả lời cô bây giờ. Bởi vì ông chủ nhà trọ đã lên gọi anh rồi, chẳng biết ông có nợ nần gì Eve không mà cỗ xe ngựa được chuẩn bị với tốc độ rất đúng với cụm từ “ngựa nhanh”.

“Có gì anh cứ hỏi người đánh xe nhé.”

Đến đây Lawrence chẳng biết có tồn tại lữ quán hay quán trọ nào mang tên Lydon không nữa. Chắc hẳn Eve đang trú trong một ngôi nhà bình thường nào đó, cứ gọi tạm là lữ quán để che mắt thôi.

Lawrence gật đầu, đi theo ông chủ.

Lawrence nhớ lại khuôn mặt của Col, khi cậu bé lấy chính bản thân để chọc cho Holo cười.

Mình đã đúng khi dẫn nhóc Col theo, anh thầm nghĩ.

Khi Lawrence bước ra từ cửa sau của lữ quán, chờ đợi anh không phải là một cỗ xe ngựa màu đen tuyền, mà chỉ là một cỗ xe rất bình thường, tuy vậy ông chủ vẫn đưa cho Lawrence một cái áo choàng và bảo anh trùm lên sao cho che kín mặt.

Chuyện Eve muốn bí mật gặp anh là tất nhiên, nhưng Lawrence không hiểu làm thế nào cô lại có sức ảnh hưởng lớn đến quán trọ này như vậy, đến ông chủ cũng răm rắp làm theo cô. Anh có thể tưởng tượng ra ông chủ quán trọ nợ Eve một khoản tiền nào đó, nhưng kể cả vậy thì cũng vẫn kỳ lạ.

Càng đến gần tòa nhà được cô gọi là “lữ quán Lydon”, cảm giác

ái ngại của anh càng tăng lên. Đường xá ở đây lổm chổm gồ ghề đến mức tưởng như chỉ cần bất cẩn là sẽ lật cả xe ngựa ngay, trước hiên nhà là những người thợ thuộc da, thợ đóng thùng đang cần mẫn làm việc mặc kệ cái lạnh buốt giá, nhìn cảnh tượng ấy cứ như một bức tranh. Lớp sơn màu đen trên tường lữ quán Lydon đã sòn đi ít nhiều, Lawrence có thể cảm nhận được dấu vết của những năm tháng qua đi trên tòa nhà này - nó khiến anh nhớ lại chỗ trú ẩn mà Eve đã từng dẫn anh tới hồi trước.

Đối diện phía bên kia đường có vẻ như là một xưởng may, trong đó ba người đang cùng nhau cắt một tấm da lớn ra thành miếng nhỏ hơn.

Quý tộc vốn ghét bỏ mọi loại hình lao động. Nhìn chung đây không phải là một nơi mà người thuộc tầng lớp thượng lưu sẽ chọn để sinh sống. Hơn nữa, từ khi bước chân vào phường thợ thủ công này, Lawrence cảm thấy những người xung quanh đang nhìn mình bằng ánh mắt khá kỳ lạ.

Trong một cộng đồng nhỏ thế này, tất cả mọi người đều quen biết lẫn nhau, nên người lạ mặt như Lawrence bị nghi ngờ là tất nhiên, nhưng anh cảm giác ánh mắt của họ có gì đó khác với nghi ngờ bình thường. Nếu như phải nói ra, thì ánh mắt ấy giống như là đang giám sát, theo dõi nhất cử nhất động của anh.

“Tôi dẫn khách đến rồi đây.”

Khi chiếc xe ngựa chờ Lawrence đến sát trước tòa nhà, người đánh xe cầm cái gậy gỗ cốc cốc lên cửa. Lawrence bất ngờ trước cử chỉ có phần thô lỗ ấy, và cái cách ông ta gõ cửa cũng không bình thường, có lẽ là một loại ám hiệu gì đó. Cánh cửa mở ra gần như

ngay lập tức, và anh nhìn thấy ngay một khuôn mặt chẳng xa lạ gì. Là một người đàn ông tuổi còn khá trẻ, với ánh mắt không được thân thiện, đã đi cùng Eve lúc anh gặp cô ở vùng đồng bằng châu thổ.

“Vào trong.”

Người đó nhìn Lawrence một lượt như đánh giá, rồi hất hàm nói cụt lủn. Lawrence không thể nào rũ bỏ được cảm giác là mình đang bị cuốn vào một hệ thống, một mạng lưới gì đó rất lớn, nhưng dù biết vậy anh vẫn không có lựa chọn nào khác.

E sợ vào lúc này chỉ đảm bảo anh sẽ chịu phần thiệt, nên Lawrence quyết định sẽ làm theo bản tính hiếu kỳ của một thương nhân. Anh cảm ơn người đánh xe kiệm lời, rồi không do dự đặt một tay lên cánh cửa bước vào nhà. Cả ngôi nhà nhìn từ ngoài đã thấy giống như sắp bị bỏ hoang tới nơi, và cánh cửa cũ kỹ này lại càng thể hiện điều đó, tuy vậy Lawrence để ý nó được làm từ thứ gỗ tương đối tốt, mở ra không hề cọt kẹt một tiếng nào.

Lawrence mở cửa bước vào nhà, người đàn ông hồi nãy ra mở cửa bây giờ đang đứng tựa lưng vào tường, theo dõi anh. Đã là thương nhân, dù có phải mang hàng hóa đến nơi nguy hiểm đến đâu, cũng không bao giờ được thiếu nụ cười. Thấy Lawrence cười tươi đáp lại, người đàn ông đó chỉ tay về phía góc hành lang rồi nhắm mắt lại, thanh trường kiếm đeo bên hông lộ hẳn ra ngoài như không hề có ý giấu giếm.

Tường nhà làm từ nửa đá nửa gỗ, nền nhà bằng đất đã được gia cố cho vững chắc hơn. Có lẽ ngày xưa nơi này cũng từng là một xưởng thủ công.

Cộc, cộc, Lawrence thong thả bước đến cuối hành lang, trong nhà thơm nức mùi gỗ cháy - giữa mùa đông, ngửi thấy thứ mùi này luôn làm Lawrence thấy an tâm hơn cả.

Anh mở cửa căn phòng cuối hành lang, dường như nó được thiết kế để vừa dùng làm phòng làm việc vừa làm phòng khách. Tuy vậy khi nhìn những chiếc hộp và hòm gỗ xếp chồng lên nhau, không phải kiểu xếp cho người sống trong nhà để lấy ra cho vào, Lawrence nghĩ có lẽ giờ nó chỉ còn được dùng làm kho thôi.

Ở bên tay trái căn phòng có lò sưởi, xung quanh nó là một không gian dù chẳng rộng rãi lắm, nhưng cũng đủ cho người ta ngồi nói chuyện.

“Anh bất ngờ hả?”

Eve ngẩng mặt lên nói với anh, cô đang ngồi trên ghế ngay trước lò sưởi, trên bàn đặt một tập giấy da dê. Dáng vẻ ấy trông cũng rất giống một nữ quý tộc đang xem xét đơn từ do thần dân trong lãnh địa của mình gửi lên, nhưng đến khi Eve quay mặt lại thì Lawrence hơi giật mình.

Phía bên trái khoe môi của cô đang sưng đỏ lên.

“Trời lạnh lắm, anh đóng cửa lại đi. Nhưng đừng khóa nhé.”

Phải mất một lúc anh mới nhận ra đoạn cuối là cô đùa. Anh không tưởng tượng được Eve tự ngã đến mức bị như thế, nên chắc hẳn là cô bị ai đó đánh rồi.

“Xin lỗi nhé, tự nhiên lại gọi anh ra đây thế này.”

“... Không, được một người đẹp mời đến nơi trú ẩn bí mật thế này, là vinh dự của tôi đó.”

Nếu Lawrence vừa cười cợt vừa nói, thì nó sẽ thành một trò đùa tẻ nhạt. Nhưng nếu anh hoàn toàn nghiêm túc, thì lại hoàn toàn ngược lại.

“Nơi trú ẩn bí mật à... Thôi anh cứ ngồi xuống đi. Tiếc là nhà tôi không có người hầu đâu.”

Eve vừa nói vừa chỉ một chiếc ghế còn trống, rồi không chờ Lawrence ngồi xuống cô đã lại quay về với tập giấy da dê đặt trên bàn.

“Nhà có người ở lâu thế này mà tôi cảm giác bị thiếu hơi ấm nhỉ.”

Eve chống khuỷu tay trái lên mặt bàn, tiếp tục nhìn chăm chăm vào tập giấy da dê trên tay, quay mặt về phía lò sưởi. Cô không trả lời Lawrence.

“Mà thôi, tôi nghĩ là đến hè nó sẽ mát hơn.”

“Bây giờ đang là mùa đông.”

Trước lời đáp lạnh lùng của Eve, Lawrence cười rất tươi rồi nói tiếp.

“Vậy thì càng tốt. Đi ra bên ngoài sẽ ấm áp hơn.”

Đến lúc này Eve mới chịu ngẩng mặt lên nhìn anh. Cô mỉm cười, dù khóe miệng vẫn còn đau nhức.

“Haha... Anh nói đúng đấy. Tôi cũng chỉ muốn biến ra ngoài kia cho nhanh.”

“Vậy thì tại sao cô lại ở đây?”

Tại sao cô lại bị nhốt ở đây? - Lawrence không nói vậy vì biết chắc ngoài phòng có người đang nghe trộm. Eve đặt tập giấy da dê lên mặt bàn, rồi thở dài.

“Là anh thì anh cũng sẽ muốn giấu vũ khí phòng lúc nguy cấp đúng không?”

“... Thì đúng là thế.”

Eve vốn là một quý tộc, lại có quyền lực khiến cho những thành viên có thế lực của thương hội như Kieman cũng phải nể sợ, có lẽ cô chính là con bài tử của những tay chủ đất thị trấn Kerube. Lawrence nhìn lướt qua tập giấy da dê đã cũ đặt trên bàn, qua cách sắp xếp câu chữ và thứ ngôn ngữ nặng hình thức, anh biết chúng là văn tự mua bán đất.

Tức là chúng đang nhốt Eve ở đây cho đến khi cô nghĩ ra được kế hoạch hành động.

“Nhưng tất nhiên, lý do tôi bị nhốt trong căn phòng có khóa này, bên ngoài có lính cầm kiếm canh giữ không phải là tại cái giao kèo đó đâu. Và tôi gọi anh đến đây cũng không phải vì muốn lôi anh cùng chơi canh bạc này.”

Eve chính là người đã lôi anh vào thương vụ đánh cược cả mạng sống ở Lenos, thị trấn của gỗ và lông thú, nên câu nói này của cô tuy chỉ là đùa, nhưng cũng đã đủ khiến nụ cười của Lawrence méo xệch.

“Cũng may là anh tự chui vào lưới của tôi. Hồng việc chắc tối nay tôi chỉ ăn được bánh mì cắt nhỏ mất.”

Lawrence cảm nhận được câu chuyện đang chuyển từ tán gẫu vui vẻ sang bàn bạc làm ăn. Điều mà Eve muốn nói rất đơn giản. Rằng kẻ đã đâm vào má trái của cô, sẽ cho cô thêm một cú đâm nữa vào má phải.

“Lý do tôi gọi anh đến đây chính là vì chuyện náo động trong thị trấn - anh cũng nhìn thấy rồi nhỉ?”

“Ừ... Hình như thuyền cá của bên này thị trấn lại cập vào bờ phía kia.”

“Đúng rồi. Bọn tôi vừa rời khỏi chỗ đất phù sa, về lại phía bên này thì nghe chuyện. Đúng lúc cứ như trời tính ấy. Hai phía bờ sông này cứ như là hai thị trấn khác nhau ấy. Nếu cứ chần chờ ở lại cho đến khi lớn chuyện thì chắc đã không lên được thuyền về bên này rồi - Vì ai cũng nhẩn mặt bọn tôi rồi mà. Lũ mật thám chúng tôi cử đi phía Nam để thu thập thông tin bây giờ còn chưa về được đây.”

Với một thương nhân lưu động nay đây mai đó như Lawrence thì mấy chuyện này chẳng liên quan gì cả, nhưng anh cũng tạm hiểu những biến cố xảy ra từ tranh chấp lãnh thổ có tầm ảnh hưởng như thế nào. Anh đã hiểu lý do Eve gọi mình đến đây. Dù chưa nắm được hoàn toàn tầm quan trọng của nó, nhưng trực giác thương nhân cho anh biết mình cần phải chú ý lắng nghe những gì cô nói.

“Tôi nghĩ người thông minh như anh chắc đã phải nhận ra rồi, tôi cần những thông tin mà anh có. Tôi biết anh vừa mới ở cái thương quán trên miếng đất phù sa đó ra xong, chắc cũng nghe được vài chuyện chứ nhỉ?”

Theo như Eve nói thì cô biết Lawrence vừa mới từ thương quán đi ra. Xét lý lẽ thì Eve vốn biết anh là thành viên của thương hội Rowan từ trước, nên cũng không khó đoán được anh sẽ lui tới chi nhánh của thương hội đó. Nhưng tại sao Eve lại chọn lúc này để hỏi anh đã lấy được thông tin gì? Lawrence không thể không nghi ngờ rằng những kẻ đã nhốt cô vào đây, bây giờ cũng đang giám sát,

nghe lén anh.

Nhưng cũng có khả năng chẳng có kẻ nào quan sát anh cả, Eve chỉ đang gài cho anh nghĩ vậy thôi.

“Tôi biết được chút ít thôi.”

“Chút ít cũng được.”

Lawrence cúi xuống nhìn xấp giấy da dê, suy tính xem mình nên giấu gì và nói gì. Khi ngẩng mặt lên, mấy giây sau, anh đã quyết định sẽ không giấu giếm gì cả.

“Một con tàu thuộc về phía Bắc đã bị tàu của thương hội phía Nam kéo đi. Không biết trong tàu đó chứa cái gì, chỉ biết là món hàng ấy đáng giá đến mức phải cho binh sĩ cầm kiếm bảo vệ, và được mang đến cho nhà thờ ngay lập tức.”

Lawrence cho Eve toàn bộ những thông tin mà cô muốn biết, mà không yêu cầu gì đánh đổi, tất nhiên không phải là vì tính trung thực thuần túy - anh đã có những tính toán của riêng mình.

“... Anh nghe người ta kháo nhau thế à?”

“Bạn đường của tôi đã đến khá gần nhà thờ đó.”

Nghe Lawrence nói, Eve đánh một hơi dài thườn thượt, rồi cô nhắm mắt nhìn lên trần nhà. Nhưng rồi cô lại trở về tư thế bình thường, mở mắt ra nói với anh.

“Thì ra... là vậy à.”

Không nói dối Eve là đáp án đúng. Lawrence biết cô không có đủ kiên nhẫn để cò cưa với anh nhằm lấy được một chút thông tin.

“May là anh không giống lũ tép riu, có chút tin mọn cũng tiếc rẻ.”

“Tôi mà là cá lớn thì cô gọi tôi còn chưa thèm đến ấy chứ.”

“Đúng thật nhỉ. Nhưng khi anh là cá lớn, có rất nhiều con lạch nhỏ trên đời mà anh không thể nào luồn lách qua được.”

Thực ra đối với Eve, việc chọn Lawrence để khai thác thông tin về chuyện xảy ra trong thị trấn có khả năng thành công khá thấp. Dù Lawrence có đến thương quán thật, nhưng chưa chắc anh đã lấy được thông tin gì giá trị. Eve gọi anh đến đây một cách bí mật, hạn chế không cho người khác biết, chắc chắn là vì có việc gì khác muốn nhờ anh. Và từ những lời mà cô nói, Lawrence đã lờ mờ đoán được việc cần nhờ đó là gì.

“Nên cô muốn tôi luồn lách hộ cô chứ gì?”

“Anh có một vị trí đặc biệt ở thị trấn này. Anh không có ràng buộc gì đặc biệt với nó cả, nhưng lại có thể thoải mái đối thoại với những nhân vật mà ai ở đây cũng đều muốn quen biết.”

Eve nở một nụ cười tươi tắn, hai mắt cô nheo lại. Trong tâm trí Lawrence chợt hiện lên một hình ảnh, chính là khuôn mặt của Kieman, khi biết anh có quan hệ với Eve.

“Tất nhiên tôi không bắt anh làm việc không công đâu. Những kẻ nhốt tôi vào trong căn phòng này ấy, bụng chúng quá to không thể luồn lách được, nên chúng mới cần những người như tôi - và anh.”

Eve phe phẩy một tờ trong xấp giấy da dê. Đó là một bản hợp đồng, đã ký tên đóng dấu. Từ kiểu chữ viết cổ điển, anh biết nó có liên quan đến vùng đồng bằng châu thổ của thị trấn này.

“Tiếc là tôi không có nhiều tiền bạc hay của cải, nhưng quyền lực hay quan hệ tôi có thừa. Chúng là điểm tựa rất tốt trong làm ăn đấy.”

“Chứ không phải là gông cùm à?”

Lawrence vừa nói, nụ cười trên mặt Eve đã tắt lịm, mọi biểu cảm của cô biến mất.

“... Tôi đang đeo dây này.”

Rồi cô xoa xoa chỗ vết thương bên má trái, sau đó nhìn lại lòng bàn tay mình xem có dính máu không.

“Anh không định hỏi tại sao tôi có vết thương này à?”

“Tại sao cô lại có nó?”

Thấy Lawrence hỏi lại ngay lập tức, Eve đưa tay lên che miệng giống như một cô gái thành thị, cô cười làm đôi vai rung rinh. Tiếng cười vui vẻ đó của Eve có lẽ là thật lòng, nhưng chính vì vậy lại càng thêm đau đớn.

“Đến thua anh rồi đấy. Tôi nhờ cậy anh chuyện này, không phải vì anh đang ở vị trí thích hợp nhất bây giờ đâu.”

“Nhưng đẩy tôi vào nguy hiểm thì cô cũng chẳng mất gì cả.”

Đây không phải một cuộc tán gẫu thông thường. Nếu bất cán, anh sẽ rơi vào tình thế phải bước qua cây cầu sắp sập này thay Eve, mà không có một đồng tiền công.

“Tôi đang tìm kế hở của anh, còn anh phải phòng thủ cẩn mật - hai chuyện đó không cùng độ khó đâu.”

“Ừ, bao lần đối đáp với cô bạn đường tôi đã khắc cốt ghi tâm rồi.”

Cứ phòng thủ một chiều như thế này, kiểu gì sẽ cũng đến lúc anh thua Eve. Cô gật đầu, rồi thay đổi biểu cảm của mình.

“Tôi nghĩ không có sai lầm gì nữa đâu. Thứ ngư phủ phía Bắc này bắt được là một con kỳ lân biển.”

“Kỳ l...”

Vừa hét lên, Lawrence đã hoảng hốt nhìn về cánh cửa phía sau lưng.

“Yên tâm đi, chúng không làm cái việc rẻ mạt như là nghe lén tôi và anh đâu. Những kẻ đã nhốt tôi vào đây ấy, trớ trêu thay chúng vẫn cần năng lực của tôi, nên là rất sợ tôi mất lòng.”

Lawrence chẳng biết có thể tin tưởng lời của Eve đến đâu, nhưng bây giờ nghi ngờ cô không có tác dụng gì cả. Nên anh chỉ gạt đầu, rồi tiếp tục đẩy cuộc nói chuyện này tiến lên phía trước.

“Kỳ lân biển... Tôi nghe đồn chúng trường sinh bất tử phải không?”

“Đúng, người được ăn thịt của chúng sẽ không bao giờ già đi, còn giã nhỏ cái sừng trên đầu chúng ra uống thì trị được bách bệnh.”

Giọng điệu của Eve cho thấy cô không thực sự tin vào chuyện này, Lawrence cũng nghĩ nó chỉ là mê tín thôi.

“Tôi còn nghe nói chúng chỉ sống được ở vùng lạnh lẽo như băng đá, vậy sao lại đến tận phía Nam này được?”

“Tôi nghe mấy người lái thuyền bảo, những năm biển phía Bắc động mạnh, cá tôm bên đó vẫn thường bị cuốn sang phía bên này. Thực ra tôi cũng chưa nhìn thấy con kỳ lân biển thật bao giờ đâu. Đồng xương và sừng ‘kỳ lân biển’ qua tay tôi từ trước đến giờ, đều là người ta lấy xương hươu nai làm giả cả.”

Có rất nhiều truyền thuyết về những thứ thuốc tiên, cho người ta được trẻ trung mãi mãi, hoặc chữa khỏi mọi chứng bệnh trên đời

này. Những câu chuyện này sinh ra ở đất của những người dị giáo, được những người dị giáo - và lạ thay, nhiều khi là cả tín đồ chính thống giáo nữa - tin tưởng.

Con người ta thường mơ mộng về một thế giới an bình và hạnh phúc hơn, không còn bệnh tật, không còn khổ đau sau khi chết - một phần là bởi vì trần gian không hoàn hảo như vậy, còn một phần nữa là vì ít nhất theo như giáo điều của nhà thờ, con người chắc chắn rồi một ngày nào đó sẽ phải chết đi. Giáo hội phủ nhận hoàn toàn sự tồn tại của thuốc trường sinh bất tử.

Những thương nhân lưu động hay người hành hương, vốn đã du hành qua nhiều miền đất, nhìn thấy bao nhiêu thứ hàng hóa và nghe bao nhiêu cuộc bàn bạc kinh doanh, và lớp lính đánh thuê thường xuyên cận kề cái chết đều biết rõ, những thứ thuốc trường sinh bất tử bao giờ cũng là bịp bợm, hoặc bị phóng đại lên bởi niềm tin mù quáng của con người.

Tuy nhiên vẫn có người tin vào chúng. Điển hình nhất là những quý tộc ngây thơ, cả cuộc đời ở trong lãnh thổ, chưa từng đặt chân ra thế giới bên ngoài. Họ sẵn sàng trả rất nhiều tiền để có được một con kỳ lân biển còn sống.

“Nhưng... nếu như vậy thì, chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ gì nữa, những tay chủ đất phía Bắc thị trấn tin rằng với con kỳ lân này, chúng có thể lật ngược tình thế.”

Lawrence cảm thấy toàn thân mình bị hẫng, anh tưởng là chân ghế mình bị gãy nhưng hóa ra không phải như vậy. Chỉ là tầm vóc quá lớn của vụ việc này làm anh choáng ngợp. Giữa thị trấn của những thế lực vốn chưa bao giờ hòa thuận này, đã xuất hiện một

thứ có thể làm đảo lộn hoàn toàn cán cân sức mạnh.

Chiến tranh sẽ xảy ra.

Lawrence lập tức cảm thấy như vậy.

“Lũ chủ nợ phía Nam luôn muốn tìm hãm người ở phía Bắc, vì không muốn phía kia có được sức mạnh ngang hàng với mình. Số tiền bán con kỳ lân biển đó thừa đủ cho phía Bắc trả nợ, thậm chí họ còn có thể liên minh với một lãnh chúa nào đó để có lực lượng tiến hành chiến tranh nữa. Vì thế không bao giờ chúng chịu giao con kỳ lân đó cho bọn tôi đâu. Nếu lấy trộm được nó đem bán thì chẳng khác gì một ná trúng hai chim. Kiếm được nhiều tiền lắm đó.”

Người phía Nam mang con kỳ lân biển vào nhà thờ, chính là để làm cho phía Bắc ngần ngại không dám dùng đến bạo lực. Tấn công vào nhà thờ chính là tuyên chiến với Giáo hội.

“Thấy sao? Anh không nghĩ là nếu qua được con lạch nhỏ này, sẽ có thứ rất tuyệt vời đang chờ đợi à?”

Quả thật không sai một chút nào.

Eve sẽ muốn dựa vào tư cách thành viên của Lawrence trong thương hội Rowan để làm lợi cho bản thân mình đến mức tối đa. Quan hệ giữa hai miền Nam - Bắc trong thị trấn có thể nói chưa bao giờ tệ hại như lúc này. Trong hoàn cảnh hiện tại, Lawrence có một vị thế độc nhất - anh vừa có quan hệ với Eve, lại có thể hành động mà không bị ai trong thị trấn để ý. Nếu cần người đi dò la, thám thính tình hình thì anh là lựa chọn hợp lý hơn cả.

Nhưng Lawrence chưa nói với Eve một điều. Anh đã lỡ cho Kieman biết về quan hệ giữa cô và anh mất rồi.

“Anh thấy sao? Anh chấp nhận giúp đỡ tôi chứ? À không...”

Eve lắc đầu theo một cách rất giống đang diễn kịch, rồi cô lại nhìn thẳng vào Lawrence.

Nếu đồng ý, Lawrence sẽ phải phản bội thương hội. Eve biết rõ điều ấy, và những con người phía Nam thị trấn chắc chắn cũng hiểu thương hội là thứ như thế nào. Eve biết tất cả những điều ấy, nhưng cô vẫn lên tiếng nhờ vả Lawrence, vì hai lý do. Thứ nhất, cô tin tưởng vào năng lực của anh, dù cho nhiệm vụ khó khăn đến thế nào, dù phần thưởng ứng với nó là gì đi chăng nữa, chỉ cần là thứ có thể ôm trọn trong vòng tay thì Lawrence có thể giải quyết được. Và thứ hai, cô biết âm mưu ăn trộm con kỳ lân biển này nếu thành công sẽ mang lợi nhuận rất lớn.

“Nếu tôi nói là cho tôi thời gian suy nghĩ thì sao?”

Eve không nói gì, chỉ lắc đầu. Hành động đó thông điệp rất rõ ràng. Nếu anh không chấp nhận làm do thám cho tôi, tôi sẽ ngay lập tức coi anh là kẻ thù. Trong lúc này, Lawrence biết mình không được phép do dự. Không ai tin tưởng một tên mật thám có tư tưởng không rõ ràng, chẳng biết mình nên theo phe nào nữa cả.

Dù đã tự dặn lòng như thế, nhưng Lawrence vẫn do dự. Anh không biết Kieman đang ấp ủ kế hoạch gì, nhưng anh biết mình có thể kiếm lợi từ nó. Nếu anh về báo lại với Kieman những gì đã nghe được từ Eve thì sao? Nếu chấp nhận làm chó săn cho Kieman, anh sẽ có được những lợi ích gì? Trên hai đĩa cân là hai lời đề nghị của Eve và Kieman, và bên đĩa nào cũng chất đầy lợi nhuận, khiến Lawrence không thể dễ dàng nghiêng theo ai cả.

Đã là thương nhân, bao giờ cũng phải đặt tính toán thiệt hơn lên

hàng đầu. Nếu không nghĩ về lợi hại thì còn nghĩ về thứ gì nữa chứ?

“Anh muốn thông tin về bộ xương sói chứ gì?”

Eve nói ngắn gọn và dứt khoát, làm Lawrence chợt dạ chẳng biết có phải cô nhìn thấu tim đen mình không, hay ngay từ đầu cô đã định đưa chuyện này vào để thương lượng rồi.

“Người sắc bén như anh hẳn phải lờ mờ đoán được Reynolds ham muốn bộ xương đó đến thế nào chứ nhỉ? Ông ta rất muốn nhờ tôi giúp đó.”

Eve mỉm cười nhẹ nhàng. Vậy là nhóm Lawrence đã đoán đúng về mối quan hệ giữa Reynolds và bộ xương sói, đồng thời Eve cũng biết tất cả những chuyện này. Có lẽ cô còn tạm hình dung được Reynolds muốn thông qua mình để liên lạc với nhân vật nào nữa.

“... Cô biết vậy nên mới viết thư giới thiệu cho bọn tôi phải không?”

“Anh giận tôi à?”

“Không. Tôi đang rất vui vì mình đã đoán trúng phóc.”

Eve nở một nụ cười hơi giấu cợt, cô đứng lên ném hai khúc gỗ vào trong lò sưởi.

“Ở phía Bắc này ít ai có thừa củi mà sưởi lắm. Đa phần chỉ dùng than bùn thôi.”

“Vậy mà họ lại hào phóng với người nghèo hơn cả phía Nam đó.”

“Ahaha... Cái chú nhóc đó đến đâu mà chẳng được người ta yêu quý.”

Bây giờ Lawrence lại muốn xem lòng bàn tay cô đang toát mồ hôi

đến thế nào. Biểu cảm của Eve cứ thay đổi liên tục, Lawrence biết mục đích cuối cùng là để che giấu tâm trạng thật của cô.

“Vậy anh nghĩ sao? Tôi thấy vụ này có lợi cho anh lắm đó.”

“Ừm, lợi thì lợi thật.”

Ác quỷ bao giờ cũng đem những năng lực kỳ diệu ra để dụ người ta đánh đổi sinh mạng của mình mà. Nếu Lawrence chấp nhận lời đề nghị của Eve, anh sẽ đánh mất mọi lợi ích mà đáng lẽ có thể khai thác từ thương hội. Mà không chỉ có thế, nếu chuyện vỡ lở anh thậm chí sẽ bị đuổi khỏi thương hội, hoặc tệ nhất là phải nhận trừng phạt.

Holo đã trấn an anh, không có gì phải lo đâu, nhưng bộ mặt lạnh tanh biến đổi liên tục của Kieman vẫn in hằn trong tâm trí Lawrence. Trong trường hợp xấu nhất, anh biết mình sẽ đánh mất tất cả, không chỉ sự nghiệp thương nhân, mà còn cả tính mạng nữa.

“Anh đã gặp Kieman rồi à?”

Lawrence không để lộ ngạc nhiên trên khuôn mặt, chẳng phải vì anh sở hữu sức chịu đựng phi thường hay gì cả. Chỉ đơn giản là Eve đoán quá chính xác, làm anh cứng đờ người ra không thể hiện nói cảm xúc.

“Anh đến thương quán tìm kiếm thông tin, kiểu gì cũng phải nghe nhắc đến tên tôi rồi. Tôi còn tưởng tượng được cách hành xử của tên đó nữa kia.”

Eve nói với vẻ thích thú đơn thuần, giống như người ta hỏi tưởng về một người bạn cũ. Hay đối với cô Kieman cũng chỉ đáng chút thích thú thoáng qua đó thôi? Không, làm sao có chuyện đó được, Lawrence cố trấn tĩnh bản thân mình.

“Ừ... Cậu ta là một thương nhân tuyệt vời.”

“Cái đó tôi công nhận. Mỗi một thương hội bao giờ cũng có một hai kẻ được trời cho tài năng kiệt xuất. Thương hội Rowan có tên đó.” - Eve nói với giọng hào hứng.

“Nhưng sao cô lại nhắc đến cậu ta?”

“Không cần phải giả vờ đâu. Tên đó săn đuổi tôi đằng đằng bấy lâu nay rồi. Chắc hẳn dọa cả anh chứ gì?”

Đôi mắt Eve nheo lại, giống như một khu rừng đóng băng lấp lánh ánh bạc - giống mắt sói.

“Nói ra thì hẳn đáng sợ thật, chẳng cần phải dọa ai cả. Đến cả tôi cũng bao nhiêu bận bị hắn cho ăn bùn.”

Eve nhìn chằm chằm trên mặt bàn, khóe miệng hơi nở nụ cười. Những ký ức chẳng vui vẻ gì thường lại khiến người ta dễ mỉm cười nhất khi nhớ lại. Nhưng Eve cũng chẳng có thời gian để mà hồi tưởng mãi.

“Này, tôi bảo.”

“Sao thế?”

Eve nói rất thẳng thừng.

“Đằng nào cũng chết, hay là anh bỏ quách cái thương hội đó đi?”

Lawrence giật mình, nhưng quan trọng hơn anh thấy ý tưởng này thật ngớ ngẩn làm sao.

“Tôi là thương nhân, bỏ thương hội thì cô bảo tôi đi đâu giờ?”

Tham gia vào thương hội, người ta được sử dụng mạng lưới làm ăn rộng lớn, hưởng nhiều đặc quyền, và từ đặc quyền kèm theo nhiều đặc lợi. Hơn nữa còn có cảm giác yên tâm, vì đi đến đâu cũng

gặp bạn bè. Rồi khỏi sự bảo hộ đó và đột ngột phá sản, nói ra thì chẳng khác gì nhau cả.

“Đến chỗ tôi mà làm.”

Những ngón tay Eve uốn quăn góc của tờ giấy da dê, cô nói như thì thầm.

“Chỗ cô á?”

“Ừ. Đến chỗ tôi đi.”

Lawrence nhớ đến một cái tên mà Reynolds đã nhắc tới - “thương hội Bolan”. Nó thật sự có tồn tại sao? Trong khi anh còn đang suy nghĩ thì ánh mắt Eve đã nhìn xa xăm, cô chỉ ngón tay lên khoe miệng rồi nói tiếp.

“Cái kẻ tặng cho tôi vết thương này ấy, chính hắn đã ra lệnh nhốt tôi vào đây đó.”

Ngón tay đặt trên khoe miệng của Eve mang một nét nữ tính không giống với Holo. Nó trắng muốt, thanh mảnh và dài nhưng không phải không có da có thịt. Trước tiếng hát mê hoặc của tiên cá, Lawrence đã chuẩn bị tinh thần rót chì vào tai giống như những thủy thủ trên biển xa.

“Hắn là cháu của một trong những tên chủ đất đã mua vùng đồng bằng châu thổ kia đó. Hắn tuy nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng khôn lanh và ham mê tiền bạc thì không thua kém gì. Và, ừm... với hắn tôi có vẻ quan trọng lắm, chẳng kém gì tiền bạc hay đất đai cả.”

Lại vẫn nụ cười mỉa mai ấy. Chút đắng cay lộ ra cùng với nó trên khuôn mặt cô chẳng lẽ là ảo giác thôi ư?

“Hắn mơ một ngày được thoát khỏi thị trấn. Hắn cực kỳ nghiêm

túc nói rằng muốn lấy được con kỳ lân biển đó, lấy số tiền bán được làm vốn xuôi xuống phương Nam, tự tay mở một thương hội lớn. Hấn còn hăng máu hô lên rằng, nhờ có cô, tôi sẽ cho mấy ông già một vố đau. Hấn tóm lấy vai tôi bằng tay phải, cũng chính cái tay đó đã đâm tôi đấy.”

Đến khi dứt lời, Eve suýt nữa bật cười khe khẽ, nhưng cô hít thở sâu để giấu nó đi. Nhưng tiếng cười đó đã ngấm vào máu vào thịt cô, rồi lại hiện ra trên khuôn mặt. Bao ý chí, quyết tâm của Eve, đều đến từ một nụ cười ấy.

“Anh bảo tôi không phản bội hấn có được không?”

Cô thường xuyên nói những điều gan to bằng trời. Eve đang xúi bẩy anh phản bội thương hội, đi dò la thông tin về con kỳ lân biển. Những tay chủ đất ở Kerube cần nó để giành lại thế chủ động một lần nữa. Nhưng cùng lúc đó con trai của một trong những chủ đất ấy, người trực tiếp ra mệnh lệnh cho Eve, lại đang ấp ủ tham vọng cướp lấy con kỳ lân, chạy trốn khỏi Kerube để tìm đến phương Nam - phản bội lại mong muốn của ông cha. Còn Eve thì định phản bội người đó.

Cô hướng về Lawrence và nói. Chủ đề lúc này đã chỉ còn là “phản bội”.

“Tên Kieman đó chắc chắn đang muốn lợi dụng tôi”

Đầu óc Lawrence không bắt kịp những gì cô đang nói. Mỗi từ ngữ đều mang ý nghĩa quá nặng nề, làm anh không thể giải nghĩa kịp thời.

“Chắc tên đó biết chuyện gã con trai lạc loài kia mê tôi như điều đồ rồi. Kieman muốn thông qua tôi để cùng với gã con trai đó lập

mưu lừa gạt.”

Lawrence cảm giác như mình đang bị bịt mắt dẫn vào giữa chiến trường. Eve đang vẽ lên một bức tranh gồm toàn những thông tin anh không biết, những thông tin anh không thể nào biết và những thông tin anh biết nhưng không thể xác định chúng là thật hay giả. Cho dù bây giờ cô có dành thời gian giải thích mọi chuyện cho Lawrence, anh cũng khó lòng hiểu ra được. Tất cả đều quá mông lung với anh.

“Mục đích của Kieman là triệt đường sống của những chủ đất phía Bắc. Đại khái tên đó sẽ thỏa thuận giao con kỳ lân biển ra, để đổi lấy quyền sử hữu vùng đồng bằng châu thổ. Khi giấy tờ đất đã vào tay Kieman rồi, gã con trai hư hỏng kia sẽ đánh cắp con kỳ lân chạy mất. Anh nghĩ kế hoạch này quá phiêu lưu, sẽ chẳng bao giờ thực hiện được chứ gì? Chờ đến lúc tôi nói chuyện với gã con trai đó nhé. Những cuộc làm ăn đằng hoàng lúc nào cũng... gì ấy nhỉ?”

Eve luôn đưa ra những câu hỏi mà đối phương có thể trả lời, không bao giờ đánh đổ người ta.

“... Thua xa quyền rũ bằng tình cảm, hay sắc đẹp.”

Cô gật đầu mãn nguyện, có lẽ vì thấy Lawrence vẫn chưa đứng dậy khỏi ghế.

“Tôi còn biết lý do Kieman tính toán như vậy nữa cơ. Lớp già bao giờ cũng sợ thay đổi. Ngay cả trong những hoàn cảnh mà đáng lẽ phá đi xây mới lại sẽ tốt hơn, họ vẫn giữ khư khư những thứ đã tồn tại bao nhiêu năm rồi. Cả phía Nam và phía Bắc thị trấn này đều như vậy. Đương nhiên lớp người trẻ sẽ ức chế. Kieman muốn cách tân, hẳn muốn phá đi những quy tắc chẳng chịt đã vận hành Kerube

từ trước đến nay, đồng thời nâng cao danh tiếng của thương hội Rowan vượt xa hẳn những thương hội khác. Nhưng muốn làm vậy không thể chỉ có một mình, phải biết cách chi phối con người. Phương pháp nào sẽ là hợp lý, thông minh và có lợi cho bản thân mình nhất? Chắc chắn ngay lúc này hẳn đang phải suy nghĩ đến đến cái đầu.”

“Và rồi giữa những biến động ấy, cô sẽ đặt cái bẫy của riêng mình.”

Lawrence chỉ có thể nói như vậy. Eve giơ một tay lên hướng về phía anh, ra dấu đầu hàng. Nhưng anh biết cô đang giấu cợt mình.

“Tôi không thể xác định được những chuyện cô nói có phải là thật hay không. Theo cô, tôi phải dựa vào thứ gì để đưa ra quyết định bây giờ?”

Nghe anh hỏi, nàng sói vùng sông Roam cười vui vẻ trả lời.

“Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ.”

“Vì tôi đã bị lừa một lần rồi nhĩ.”

“Chính xác là thế. Có câu nói này của một thương nhân ngày xưa mà tôi rất thích.”

Kỳ lạ làm sao, dưới bờ môi nhếch lên của cô đang lộ ra một cái răng nanh.

“Bị lừa gạt cũng chẳng phải chuyện xấu, chỉ cần biết rõ mình đang bị lừa.”

Nổi đoạn, Eve bật cười ha hả, làm Lawrence tự hỏi không biết có phải cô say rồi không. Mà chắc là cô say thật, say đắm trước những dối trá và ảo ảnh lồng ghép vào nhau, trong cuộc trao đổi kỳ lạ này.

Lawrence quyết định đứng dậy - anh biết ở đây lâu hơn nữa sẽ chỉ mang lại nguy hiểm.

“Vậy câu trả lời của anh là ‘không’ nhỉ?”

Dù cuộc đối thoại vừa rồi đã làm cô say đến mức chân lão đảo đi đứng không vững, giọng nói của Eve vẫn trong trẻo như làn nước mùa đông. Lawrence biết nó chính là lý do khiến cho sống lưng mình ớn lạnh.

“Kieman chắc hẳn đã yêu cầu anh hợp tác. Bởi vì anh sở hữu những điều kiện quá tuyệt vời. À, nhân tiện...”

Eve chợt nở nụ cười thích thú.

“Ông chủ Ted Reynolds của thương hội Jean muốn có được mạng lưới quan hệ của tôi lắm đó. Nếu tôi muốn, ông ấy sẽ sẵn sàng thì thầm cho tôi biết tên của những kẻ nhờ ông ấy tìm bộ xương sói đó. Anh cũng đang theo đuổi nó phải không?”

Cô gái từng thuộc về tầng lớp quý tộc - Eve Bolan. Lawrence vô thức với tay lấy con dao đeo bên hông mình.

“Nếu cô nghĩ tôi đến đây hoàn toàn không phòng bị, thì cô nhầm to rồi đấy.”

Nụ cười trên khuôn mặt Eve biến mất. Dù cô bảo không có ai nghe lén trong phòng, nhưng đằng sau cánh cửa kia vẫn có người đang đeo trường kiếm canh gác. Và Lawrence không nghĩ người đảm ông đó, được thuê bảo vệ nhân vật quan trọng như Eve, lại chỉ là một tay cô hồn các đảng bình thường.

Vả lại, đấu kiếm cũng không phải việc mà thương nhân nên làm. Lawrence từ từ tra lại con dao vào bên hông, nói lời chào Eve rồi

quay lưng đi về phía cửa. Đúng lúc anh chuẩn bị đặt tay mở cánh cửa ra, Eve nói với theo.

“Rồi anh sẽ phải hối hận.”

Kieman cũng đã nói như vậy. Lawrence cắn chặt răng, mở cánh cửa ra. Ở ngoài hành lang, người đàn ông canh gác vẫn đang nhắm mắt, dựa lưng vào tường chờ đợi. Lúc im lặng đi ngang qua người đồ, Lawrence nhìn thấy thanh kiếm bên hông anh ta đã được tháo móc sẵn, có thể tuốt ra bất cứ lúc nào.

“Cấm tiết lộ với ai cả.” Người đàn ông đó thì thào.

Lawrence không trả lời, thậm chí không gật đầu đáp lại, chẳng phải vì người lính canh kia vừa nói quá hiển nhiên. Vốn Lawrence đâu thể tiết lộ được với ai. Vào nghề thương nhân lưu động đã bao nhiêu năm, anh tưởng mình đã tự ý thức được bản thân nhỏ bé đến mức nào từ lâu lắm rồi. Vậy mà những điều anh chứng kiến hôm nay mới chỉ là một mảnh nhỏ trong cả một hệ thống khổng lồ, đáng sợ đến không thể tưởng tượng.

Canh bạc này liên quan tới số tiền lớn đến mức Lawrence không bao giờ dám mơ tới. Nó vượt xa ngoài thế giới mà anh đã và đang sống. Lúc mở cửa chính tòa nhà Lawrence thấy xe ngựa đang đợi mình, chắc nó đã được chuẩn bị sẵn cho anh.

“Xin mời quý khách.”

Phía bên kia người đánh xe là khung cảnh ba người thợ, vẫn đang càn mẫn cắt nhỏ miếng da. Đến đây Lawrence mới nhận ra. Ba người thợ đó có nhiệm vụ canh chừng. Lawrence nhận lấy chiếc áo choàng, đội mũ lên che kín khuôn mặt, rồi trèo lên xe ngựa.

Anh tự hỏi liệu mình có nên nhờ đến sự bảo vệ của Kieman

không. Eve đã cho Lawrence biết quá nhiều điều, bây giờ khó có chuyện cô để yên cho anh tự do tự tại. Anh cũng đã tính đến cả phương án bỏ trốn khỏi Kerube ngay bây giờ. Trong một thị trường mình hoàn toàn không rõ luật lệ, tốt nhất là rút lui chứ không nên làm ăn gì hết. Lawrence cứ im lặng suy nghĩ như thế, đến khi tỉnh ra thì xe ngựa đã về đến tận cửa sau lữ quán.

Anh cố vận động những cơ mặt đã tê cứng để cảm ơn người đánh xe, rồi đi từ cửa sau vào nhà, đánh một hơi dài thườn thượt. Nghe tiếng đóng mở cửa, ông chủ hé mặt ra nhìn anh, Lawrence im lặng trả chiếc áo choàng lại cho ông. Ông chủ lữ quán mời anh uống thứ gì đó, có lẽ vì ái ngại khi nhìn thấy nét mặt của anh, nhưng Lawrence từ chối và lên thẳng phòng.

Đôi sách tốt nhất bây giờ là chạy trốn ngay, trước khi có kẻ đánh hơi ra anh đang trọ trong lữ quán này, hoặc hội Kieman bắt đầu hành động thực sự.

Chạy trốn khỏi Kerube cũng tức là chịu đánh mất manh mối về bộ xương sói. Nhưng nói vậy thôi, chứ cũng không hẳn là mất trắng - nhóm Lawrence đã biết thương hội Jean nghiêm túc theo đuổi lời đồn, vậy khi sang thị trấn khác chỉ cần tiếp tục thu thập thông tin xoay quanh thương hội Jean là xong, vẫn có thể đạt được mục đích.

Anh đặt tay lên cánh cửa phòng, và mở ra. Điều anh cần làm bây giờ là bảo vệ con thuyền nhỏ của bản thân trước giông tố sắp ập đến. Sắc mặt của Lawrence lúc đó, dù là một họa sĩ tài ba đến mấy cũng khó có thể miêu tả chính xác được.

“Này anh, có ai gửi thứ này cho mình đây.”

Trên tấm giấy da dê mà Holo giờ về phía anh, có một dấu hiệu vô cùng quen thuộc. Là ấn triện của thương hội Rowan. Con dấu đóng bằng sáp đỏ ấy, không quá lời đối với Lawrence mà nói, chẳng khác gì chữ ký của ác quỷ. Anh cố nuốt nước bọt, dù cổ họng đã khát khô rồi.

Thương hội Rowan đã biết nơi anh trú ngụ từ lâu.

Kieman đã bắt đầu hành động.

Những điều Eve nói đều là sự thật.

Mọi chuyện vẫn tiếp tục diễn ra, mà Lawrence không hề hay biết.

Những bánh răng khổng lồ bắt đầu xoay, phát ra những tiếng kêu chát chúa.

LỜI TÁC GIẢ

Đã lâu không gặp mọi người, tôi Isuna Hasekura đây.

Đúng như trên trang bìa đã viết, tập 8 này là phần đầu tiên trong một mạch truyện chạy khắp hai tập.

Tại sao, lý do gì, nếu tôi cố trả lời hết những câu hỏi như thế thì chắc phải viết cả một quyển sách mất, lý do cơ bản nhất là lúc lập cốt truyện tôi không ước tính được mình sẽ viết hết bao nhiêu trang.

Tôi đã cố rút gọn những phần không cần thiết rồi đó, vậy mà nó cứ ngày một dài ra, dày hơn. Rốt cuộc cố sống cố chết thế nào tôi cũng cắt xén, dồn được hết cả câu chuyện vào một quyển, nhưng vì khối lượng nội dung ban đầu quá lớn nên dồn ép như vậy làm mạch truyện bị đảo lộn, vì thế nên cuối cùng tôi đã quyết định tách hẳn ra làm hai cuốn tập 8 và tập 9, phát hành tập 8 trước rồi bắt đầu chỉnh sửa cho tập 9 hoàn thiện hơn.

Cũng vì thế mà nhịp độ hai tháng ra một tập đều như vắt chanh của tôi bị gián đoạn, thành ra lại lỡ hẹn với mọi người khá lâu, rất mong mọi người thông cảm và chờ đợi tôi nhé.

Sang tập sau Lawrence chắc hẳn sẽ ngẫu lắm đây. Trong kịch bản đã viết như vậy mà!

Nói chuyện ngoài lề chút, hôm trước tôi vừa được ăn một món phải nói là kỳ lạ kinh khủng. Là sashimi nhưng không làm bằng cá sống, mà bằng mỡ lưng của gấu ngựa cơ. Ông chủ quán ăn đó là

một thợ săn lão luyện, ông đã săn lợn rừng Ryukyu ở Okinawa, săn hươu ở Nara, đồ ăn ở quán đó đều là do ông ấy săn được hết. À, hình như vụ con hươu là ông bịa ra thôi, nhưng lợn rừng thì là thật đấy ạ.

Nhưng còn mỡ lưng của gấu ngựa thì sao? Trước giờ tôi nghe người ta bảo vị nó giống món sashimi làm từ thịt lưng ngựa mềm, nhưng khi tôi ăn thử thì thấy giống như là bơ nhạt không có muối ấy. Vừa cho vào miệng nó đã tan ra ngay, hoàn toàn không có mùi hôi, chỉ có vị ngọt nhẹ của mỡ, chẳng có xương thịt gì cả nên giống hệt như là ăn bơ không ấy.

Dù xung quanh toàn nhà cao tầng nhưng bản thân quán ăn đó khá bình dân, có lần tôi còn mang ghế xếp ra vỉa hè ngồi, dùng một cái tủ lạnh đựng đầy bia thay cho bàn, ăn uống như vậy chẳng hiểu sao tôi lại thấy ngon kinh khủng. Viết đến đây tôi lại đâm ra thèm thịt nướng, có khi tối nay phải làm một châu cho thỏa thích.

Đến đây cũng đã hết số trang rồi, tôi đành phải dừng bút thôi. Hẹn gặp lại mọi người ở tập sau.

Hasekura Isuna

MỤC LỤC

Tập 8: Thị trấn đối lập (*)

Chương mở đầu

Chương I

Chương II

Chương III

Lời tác giả